

Джон Гришам

ТЕОДОР БУУН
ЗАПОДОЗРЯН

Обсидиан

ДЖОН ГРИШАМ ТЕОДОР БУУН ЗАПОДОЗРЯН

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Тео е само на 13 години, но прекарва много време в съда, където наблюдава наказателни дела. Той е пристрастен към криминалните загадки, но никога не е предполагал, че ще се окаже жертва на престъпление. Сега талантът му на детектив трябва да бъде впрегнат за собствена защита. При кражба с взлом от магазин за електроника са задигнати лаптопи, планшети и смартфони за двайсет хиляди долара. Тео е забелязан от полицията в близост до местопрестъплението и при обиск у него са открити част от откраднатите стоки. Уликите са многобройни и сериозни. Дори родителите му адвокати са безсилни да предотвратят заплашващото го дело в съда за малолетни. За да разкрие истинските извършители, малкият детектив трябва първо да разбере кой има мотив да го натопи.

1

Обвиняемият Пийт Дъфи беше богат човек, а престъплението, за което го съдеха, беше убийство. Според полицията и прокуратурата господин Дъфи беше удушил съпругата си в красивата им къща до шестия феървей на игрището за голф, където през онзи ден той играел сам. Ако го признаеха за виновен, щеше да прекара целия си живот в затвора. Ако го оправдаеха, щеше да си тръгне от съдебната зала свободен. Съдебните заседатели обаче не го признаха нито за виновен, нито за невинен.

Сега предстоеше вторият му процес. Четири месеца по-рано първият приключи внезапно, когато съдия Хенри Гантри реши, че е несправедливо да го продължава. Той обяви процеса за невалиден и изпрати всички да си ходят, включително Пийт Дъфи, когото освободи под гаранция. В повечето дела за убийство обвиняемият не може да си позволи да плати гаранцията, за да не чака началото на заседанията в затвора. Но тъй като господин Дъфи разполагаше с пари и с добри адвокати, той си беше волен като птичка още откакто полицията откри тялото на съпругата му и щатът го обвини, че я е убил. Мяркаха го из града — вечеряше в любимите си ресторанти, гледаше баскетболни срещи в колежа „Стратън“, ходеше на църква (по-редовно отпреди) и, разбира се, често играеше голф. Докато очакваше първото си дело, вероятността да отиде в затвора явно не го притесняваше. Сега обаче, преди второто и с оглед на новия свидетел, когото обвинението щеше да призове, се носеше слух, че Пийт Дъфи е много разтревожен.

Новият свидетел беше Боби Ескобар, деветнайсетгодишен незаконно пребиваващ имигрант, работил на голф игрището в деня на убийството на госпожа Дъфи. Той видял господин Дъфи да влиза в къщата приблизително по времето на смъртта ѝ, а после бързо да се връща и да продължава да играе. Много бяха причините по време на първия процес Боби да не заяви публично какво е видял. След като съдия Гантри изслуша разказа му, той обяви процеса за невалиден. Сега Боби беше готов да свидетелства и повечето хора в Стратънбърг,

които следяха отблизо случая, очакваха осъдителна присъда. Бе почти невъзможно да се намери човек, който да е убеден, че Пийт Дъфи не е убил жена си.

Трудно би се намерил и някой, който да не иска да гледа процеса. Убийствата в Стратънбърг бяха рядкост — всъщност те изобщо бяха рядкост в окръг Стратън, — затова в осем часа сутринта, точно преди съдът да отвори врати, отпред се събра голяма тълпа. Заседателите бяха избрани три дни по-рано. Време беше съдебната драма да започне.

В осем и четирийсет господин Маунт нареди на осмокласниците си да пазят тишина и ги провери по списък. Всичките шестнайсет момчета бяха тук. Десетина минути по-късно започваше първият им час — испански с мадам Моник.

Господин Маунт бързаше.

— Добре, господа, известно ви е, че днес е първият ден от втория процес срещу Пийт Дъфи — каза той. — Позволихме ви да наблюдавате първия ден от предишния, но, както знаете, молбата ми да гледате втория не беше удовлетворена.

Няколко момчета възроптаха. Господин Маунт вдигна ръце.

— Достатъчно. Нашата уважавана директорка госпожа Гладуел обаче разреши на Тео да наблюдава началото на процеса и да ни докладва. Заповядай, Тео.

Теодор Буун скочи на крака и точно като адвокатите, които гледаше и на които се възхищаваше, решително се устреми към предната част на стаята. Носеше бележник с жълти листове, досущ като истински юрист. Застана до бюрото на господин Маунт, направи кратка пауза и огледа класа като опитен адвокат, който се кани да се обърне към заседателите.

Двамата му родители бяха адвокати и Тео на практика беше отраснал в кантората им и из съдебните зали, докато другите осмокласници от държавното училище в Стратънбърг спортуваха, вземаха уроци по китара и правеха всички неща, обичайни за тринайсетгодишните момчета. И понеже Тео обичаше правото, изучаваше го, наблюдаваше го и всъщност не говореше за нищо друго, неговите съученици му отстъпваха водещата роля при обсъждането на

юридическите въпроси. По отношение на правото Тео нямаше конкуренция, поне не в класната стая на осмокласниците на господин Маунт.

— Преди четири месеца наблюдавахме първия ден от процеса — започна Тео, — така че познавате отборите и играчите. Адвокатите са същите. Обвиненията са същите. Господин Дъфи си е господин Дъфи. Този път съдебните заседатели са различни и, разбира се, има нов свидетел, който не даде показания по време на първия процес.

— Виновен! — провикна се Уди от дъното на стаята.

Няколко момчета закимаха в знак на съгласие.

— Добре, да гласуваме — предложи Тео. — Кой мисли, че Пийт Дъфи е виновен?

Четиринайсет от общо шестнайсетте момчета изстреляха ръце във въздуха без никакво колебание. Чейс Уипъл, смахнат учен, който се гордееше, че никога не е единодушен с мнозинството, седеше със скръстени пред гърдите си ръце.

Тео беше подразнен от реакцията на съучениците си.

— Това е нелепо! Как може да гласувате, че е виновен, още преди да е започнал процесът, още преди да разберем какво ще каже свидетелят, още преди да се е случило каквото и да било? Обсъждали сме презумпцията за невинност. В нашата съдебна система човек, обвинен в извършване на престъпление, е смятан за невинен, докато не се докаже, че е виновен. Тази сутрин Пийт Дъфи ще влезе в съдебната зала напълно невинен и ще остане невинен, докато всички свидетели не дадат показания и всички доказателства не бъдат изложени пред съдебните заседатели. Презумпцията за невинност, нали така?

Господин Маунт стоеше в ъгъла и наблюдаваше Тео, който беше в стихията си. За пореден път. Момчето беше звездата на отбора по дебати на осмокласниците, ръководен от господин Маунт.

Тео продължи, все още видимо възмутен от прибързаната преценка на съучениците си:

— Трябва да има доказателства извън всякакво основателно съмнение, нали? Какво ви става бе, хора?

— Виновен! — отново се провикна Уди и предизвика смях у неколцина.

Тео разбра, че каузата му е изгубена.

— Добре, добре, вече може ли да тръгвам?

— Разбира се — отговори господин Маунт.

Звънецът удари и шестнайсетте момчета до едно се втурнаха към вратата. Тео се стрелна в коридора и хукна към кабинета на секретарката на училището, госпожица Глория, която завари на телефона. Тя го харесваше, понеже майка му беше уредила първия ѝ развод и понеже веднъж той ѝ даде юридически съвет, когато бяха заловили брат ѝ да шофира пиан. Госпожица Глория подаде на Тео жълт формуляр за освобождаване от часове, подписан от госпожа Гладуел, и той си тръгна. Часовникът на бюрото ѝ показваше точно осем и четирийсет и седем.

До стойките за велосипеди близо до пилоната на знамето Тео отключи веригата на колелото си, намота я около кормилото и подкара устремно. Ако спазваше правилата за уличното движение и караше по платното, щеше да пристигне пред съда след петнайсет минути. Ако обаче минеше по обичайния си пряк път, ако профучеше през няколко малки улички, пресечеше няколко задни двора и пренебрегнаше поне два знака „стоп“, щеше да успее за около десет минути. Днес не разполагаше с излишно време. Знаеше, че съдебната зала вече е претъпкана. Късмет щеше да е, ако си намереше място.

Прелетя през една уличка, на два пъти буквално във въздуха, после се шмугна през задния вход на един човек, когото познаваше — неприятен мъж, който носеше униформа и се мъчеше да се държи като истински пазител на закона, а всъщност не беше нищо повече от охранител на половин работен ден. Казваше се Бък Боланд (или Бък Надувката, както го наричаха някои зад гърба му) и Тео от време на време го мяркаше да се навърта в съда. Докато пресичаше задния двор на господин Боланд, Тео чу висок сърдит глас: „Разкарай се, хлапе!“ Обърна се наляво тъкмо навреме, за да види как господин Боланд се опитва да го замери. Камъкът падна съвсем близо до Тео и той завъртя педали те още по-бързо.

На косъм, помисли си. Може би трябваше да си намери друг маршрут.

Девет минути след като бе тръгнал от училище, Тео спря пред сградата на съда, бързо привърза колелото си за стойката и влетя вътре, после пое нагоре по изпитното стълбище и се шмугна през масивната врата на съдебната зала на съдия Гантри. На прага имаше навалица — опашка от зрители, които се опитваха да влязат, телевизионни камери с

ярки прожектори и няколко униформени пристави със сериозни лица, които се стараеха да въдворят ред. Сред тях най-неприятен за Тео беше един възрастен начумерен мъж на име Госет и за нещастие тъкмо Госет забеляза Тео да се промушва през струпалите се хора.

— Къде си въобразяваш, че отиваш, момче? — изръмжа Госет.

Не е ли очевидно къде отивам, помисли си Тео. Къде другаде може да отивам точно в този момент, и началото на най-големия процес за убийство в историята на окръга? Но нямаше да му е от полза да се прави на умник.

Тео размаха официалния документ, с който училището го освобождаваше от занятия, и любезно обясни:

— Имам разрешение от директорката да гледам процеса, господине.

Госет дръпна листа и се втренчи в него толкова ядосано, все едно щеше да застреля Тео, ако документът не отговореше на очакванията му. Тео се зачуди дали да не каже: „Ако се нуждаете от помощ, аз ще ви го прочета“, но и този път си прехапа езика.

— Това е от училището — отбеляза Госет. — Не е пропуск за залата. Имаш ли разрешение от съдия Гантри?

— Да, господине — отвърна Тео.

— Дай да го видя.

— Не е писмено. Съдия Гантри устно ми разреши да наблюдавам процеса.

Госет свъси вежди, поклати глава адски авторитетно и каза:

— Съжалявам, Тео. Съдебната зала е претъпкана. Няма свободни места. Връщаме хора.

Тео си взе обратно разрешението от училище и се престори, че ей сега ще ревне. Отстъпи назад, обърна се и се отдалечи по дългия коридор. Когато се изгуби от погледа на Госет, отвори една тясна врата и хукна по служебното стълбище. На първия етаж намали скоростта и тръгна по тъмен и възтесен коридор под съдебната зала, после небрежно влезе в стаята за почивка, където служителите на съда се събираха да поклюкарстват на кафе и понички.

— Здравей, Тео — поздрави го прекрасната Джени, любимката му в съда.

— Здравей, Джени — усмихна ѝ се той мимоходом.

Мушна се в някакъв килер и излезе на площадка към друго тайно стълбище. През миналите десетилетия оттук бяха водили затворниците до съдебната зала, за да ги изправят пред гнева на съдиите, но сега стълбището се използваше рядко. Старата сграда на съда представляваше лабиринт от неудобни проходи и тесни стълбища, но Тео ги познаваше всичките.

Той влезе вътре от странична врата до ложата на заседателите. Цялата зала жужеше от напрегнатите разговори между зрителите, на които предстоеше да наблюдават истинска драма. Наоколо обикаляха пристави, които си говореха помежду си и се правеха на важни. На вратата се тълпяха още хора. В лявата половина на залата, на третия ред зад масата на защитата Тео забеляза познато лице.

Чичо му Айк, който бе запазил място за своя любим (и единствен) племенник. Тео се промуши, стрелна се по пътеката и се настани до Айк.

2

Някога Айк Буун беше адвокат. Всъщност бе работил в кантората заедно с родителите на Тео. Тримата съумяваха да си партнират, макар и трудно, докато един ден Айк не бе направил нещо незаконно и не се бе забъркал в неприятности, при това сериозни. Толкова сериозни, че Асоциацията на юристите му бе забранила да практикува право. Сега той работеше като счетоводител и данъчен съветник на няколко малки предприятия в Стратънбърг. Нямаше много близки и, общо взето, беше доста странен. Обичаше да се мисли за самотник, за саможивец, за бунтовник, обличаше се като застаряващо хипи и носеше дългата си бяла коса прибрана на конска опашка. Днес се беше облякъл типично по айковски: стари сандали на бос крак, избелели джинси, червена тениска и карирано сако с орфани ръкави.

— Благодаря, Айк — прошепна Тео, докато се настаняваше на мястото си.

Айк се усмихна и не каза нищо. Беше отдясно на Тео. От лявата му страна седеше привлекателна жена на средна възраст, която момчето не познаваше. Озърна се и сред зрителите забеляза няколко адвокати. Родителите му твърдяха, че са прекалено заети, за да прахосват времето си и да гледат процеса, но Тео знаеше, че живо се интересуват от него. Майка му беше уважаван бракоразводен адвокат с многобройни клиенти, а баща му се занимаваше с недвижими имоти и не стъпваше в съдебната зала. Някой ден Тео щеше да стане голям адвокат, щеше да води битки в съда и нямаше да се занимава с разводи и недвижими имоти. Или пък прочут съдия като приятеля си Хенри Гантри. Още не беше решил, но имаше много време. Беше само на тринайсет.

Ложата на съдебните заседатели беше празна и понеже Тео беше присъствал на много процеси, знаеше, че те влизат в залата едва когато всички са седнали по местата си. На стената високо над бюрото на съдията висеше голям квадратен часовник и точно в осем и петдесет и девет от странична врата се появи прокурорите, както обикновено

наперени и важни. Екипа им предвождаше Джак Хоугън, ветеран, който от много години преследваше престъпниците в Стратънбърг. По време на първия процес няколко месеца по-рано Тео се впечатли дълбоко от умелото поведение на господин Хоугън в съдебната зала и после седмици наред обмисляше дали пък да не стане прокурор — човек, към когото целият град ще се обръща в случай на зловещо престъпление. Господин Хоугън беше заобиколен от няколко по-млади прокурори и следователи. Бяха впечатляващ екип.

Масата на защитата от другата страна на пътеката също беше празна — нито един от адвокатите на Пийт Дъфи го нямаше. Точно зад масата обаче, на първия ред, Тео видя Омар Чийп и приятелчето му Пако — две горили, наети от защитата да слухтят и да създават неприятности. Докато часовникът тиктакаше и хората се настаняваха, изглеждаше някак странно — поне на Тео му изглеждаше така, — че днес в залата, готови за действие, са само половината юристи. Съдия Гантри държеше на точността и тъй като точно в девет часа не се случи нищо, зрителите впериха поглед в часовника — девет и пет, после девет и десет. Накрая, в девет и петнайсет, екипът на защитата влезе в залата и се настани на масата си. Предвождаше го Клифърд Нане, известен адвокат, който в този момент беше пребледнял и смутен. Наведе се над парапета и започна да се съвещава тихо с Омар Чийп и Пако — явно нещо не беше наред.

Нямаше и следа от Пийт Дъфи, който би трябвало да седи до Клифърд Нане.

Омар Чийп и Пако изненадващо напуснаха съдебната зала.

В девет и двавет един пристав се изправи и извика:

— Станете! Влиза съдът.

В този момент през вратата зад бюрото си влезе съдия Хенри Гантри с развята черна тога.

— Дами и господа, обявявам заседанието на Десети окръжен наказателен съд за открито. Съдия по делото ще бъде почитаемият Хенри Гантри. Заинтересованите страни да представят своите становища. Бог да благослови този съд.

— Седнете, моля — каза съдия Гантри и зрителите, които все още се изправяха, побързаха да седнат отново.

Съдия Гантри измери Клифърд Нане с гневен поглед и си пое дълбоко въздух. Всички очи следяха неговите, а господин Нане

пребледня още повече. Най-накрая съдия Гантри каза:

— Господин Нане, къде е обвиняемият Пийт Дъфи?

Клифърд Нане бавно се изправи. Прокашля се и когато най-сетне заговори, иначе звучният му глас беше дрезгав и обезсърчен:

— Не знам, ваша чест. Господин Дъфи трябваше да се яви в кантората ми в седем часа сутринта за предварителна среща, но не дойде. Не ми се е обаждал, не е изпращал факс, имейл или есемес на мен или на някого от хората ми. Много пъти звъняхме на мобилния му телефон. Без резултат. Отидохме в дома му, той обаче не е там. В момента го издирваме, но явно е изчезнал.

Тео и всички останали в залата бяха изненадани. Един от заместник-прокурорите се изправи.

— Ваша чест, ще позволите ли?

— Слушаме ви — каза съдия Гантри.

— Сега научаваме за това. Ако бяхме осведомени по-рано, щяхме да започнем издирване.

— Ами започнете го сега — ядосано заяви съдия Гантри. Явно беше разтревожен от отсъствието на Пийт Дъфи. Удари с чукчето си и оповести: — Обявявам един час почивка. Погрижете се за удобството на съдебните заседатели, докато чакат.

С тези думи съдия Гантри излезе през вратата зад бюрото си.

Минута-две зрителите седяха смутени и объркани, като че ли Пийт Дъфи всеки момент щеше да влезе в залата, стига само да почакаат. После се разнесе шепот, а малко по-късно няколко човека се изправиха и настана раздвижване. Никой не си тръгна обаче, за да не рискува да си изгуби мястото. Пийт Дъфи със сигурност щеше да се появи всеки момент, да се извини за закъснението, да го обясни със спукана гума или нещо подобно и делото да продължи.

Минаха десет минути. Тео наблюдаваше как адвокатите бавно се преместват към средата на съдебната зала и повеждат приглушени разговори. Джак Хоугън и Клифърд Нане доближиха глави, все едно съпоставят бележките си, и двамата смръщени.

— Какви мислиш, Айк? — тихо попита Тео.

— Май е офейкал.

— Какво означава това?

— Много неща. За да бъде пуснат под гаранция, Дъфи е предоставил множество недвижими имоти. Те би трябвало да

гарантират явяването му пред съда, затова тези имоти ще бъдат конфискувани и той ще ги изгуби. Разбира се, ако наистина е офейкал, явно не се притеснява особено за собствеността си тук, понеже му предстои да прекара целия си живот в бягство. Ще бъде беглец, докато не го хванат.

— А ще го хванат ли?

— Обикновено ги хващат. Снимката му ще е навсякъде — в интернет, на плакати „Издирва се“ в пощата и във всеки полицейски участък в града. Трудно ще се измъкне, но са известни случаи с бегълци, които така и не са били заловени. Обикновено напускат страната и заминават за Южна Америка или някъде другаде. У чуден съм. Не допусках, че на Пийт Дъфи му стиска да опита такова нещо.

— Да му стиска ли?

— Ами да. Помисли си, Тео. Този тип е убил жена си, но му провървя, когато първият процес беше обявен за невалиден. Знае, че това няма да се повтори и че го очаква доживотна присъда. Аз на негово място бих се опитал да избягам. Сигурно си е скрил малко пари някъде. Сдобил се е с нови документи и с ново име. Може би някой му помага. Като познавам Дъфи, най-вероятно е подмамил в игричките си някоя млада жена. Много умен ход, ако питаш мен.

От устата на Айк това звучеше като истинско приключение, обаче Тео не беше толкова сигурен. Когато наближи десет, той погледна към празния стол на обвиняемия. Не можеше да повярва, че Пийт Дъфи е нарушил гаранцията си, избягал е от града и се готви да живее като беглец.

Омар Чийп и Пако се върнаха и отново взеха да се съвещават с Клифърд Нане. От начина, по който клатеха глави, шепнеха напрегнато и си разменяха сурови погледи, личеше, че положението не се е подобрило. Никъде не можеха да намерят Пийт Дъфи.

Един пристав отиде при адвокатите и ги поведе към кабинета на съдия Хенри Гантри за поредното съвещание. Няколко униформени охранители си разказваха вицове до ложата на съдебните заседатели. Ставаше все по-шумно, тъй като публиката беше неспокойна и разочарована.

— Започва да ми доскучава, Тео — заяви Айк.

Още няколко човека бяха напуснали съдебната зала.

— Аз сигурно ще остана — отговори Тео.

Единствената му друга възможност беше да се върне безславно в училище и до края на часовете да страда. В подписаното от директорката разрешение ясно пишеше, че Тео с освободен от часовете до един следобед, и той изобщо не възнамеряваше да се връща по-рано.

— Ще наминеш ли следобед? — попита го Айк.

Беше понеделник, а според ритуалите на семейство Буун Тео трябваше да се отбива в офиса на Айк всеки понеделник следобед.

— Разбира се — отговори Тео.

— Ще се видим тогава — усмихна се Айк.

След като той си тръгна, Тео прецени плюсовете и минусите на положението. Беше разочарован, че най-големият наказателен процес в новата история на Стратънбърг явно се отлага и че той няма да има възможност да наблюдава гладиаторския сблъсък между Клифърд Нане и Джак Хоугън. Освен това обаче изпитваше облекчение, че Боби Ескобар няма да се окаже принуден да свидетелства и да изтъкне вината на Пийт Дъфи. Тео бе изиграл важна роля за това да насочи вниманието на съдия Гантри към Боби по време на първия процес и съзнаваше, че адвокатите на Дъфи и неговите горили, особено Омар Чийп и Пако, го държат под око. Предпочиташе да не се радва на такова внимание.

Всъщност, докато часовникът тиктакаше и тълпата чакаше, Тео стигна до извода, че внезапното изчезване на Пийт Дъфи е хубаво. Поне за него. Зарадва се егоистично.

Двама мъже на задния ред се препираха. Снизили гласове, те спореха относно позволението Дъфи да внесе гаранция.

— Обзалагам се, че вината донякъде е на Гантри — каза първият мъж. — Ако беше отказал да го освободи под гаранция, Дъфи щеше да изчака началото на процеса зад решетките като всеки друг подсъдим за убийство. Никой не излиза под гаранция в процес за убийство. Гантри се е огънал, понеже Дъфи има пари.

— Съмнявам се — възрази вторият мъж. — Защо да не позволи на обвиняем да внесе гаранция и да излезе на свобода? Той е невинен до доказване на противното, нали? Защо да хвърля зад решетките човека, преди да е осъден? Независимо дали става дума за убийство или за нещо друго. Не може да наказваш някого само защото има пари.

Гаранцията на Дъфи беше един милион долара. Предоставил е свои имоти и досега никой нямаше нищо против.

Тео беше по-скоро на страната на втория мъж. Първият отговори:

— Досега ли? Точно там е работата. Гаранцията би трябвало да осигури присъствието му в съда. А него го няма. Самоволно се е отлъчил, плюл си е на петите и повече няма да го видим, понеже Гантри му позволи да излезе под гаранция.

— Ще го намерят.

— Бас ловя, че няма. Сигурно в момента е в Мексико и си преправя физиономията при някакви пластични хирурзи, забогатели от операции на очите и ушите на наркобароните. Обзалагам се, че никога няма да намерят Пийт Дъфи.

— А аз залагам двайсет долара, че след месец той ще е отново тук, в затвора.

— Добре, двайсет долара.

Настана оживление и приставите скочиха на крака. Адвокатите се изнизаха от кабинета на съдия Гантри и заеха местата си. Зрителите се пръснаха по седалките и притихнаха.

— Всички да седнат — извика един пристав.

Съдия Гантри удари силно с чукчето и нареди:

— Тишина в залата! Въведете съдебните заседатели, моля.

Беше единайсет часът. Съдебните заседатели влязоха един след друг в залата и заеха местата си в своята ложа.

След като те седнаха, съдия Гантри изгледа строго Клифърд Нане и попита:

— Господин Нане, къде е подсъдимият?

Нане се изправи бавно и отговори:

— Не знам, ваша чест. Договорът ми с господин Дъфи изтече в десет и половина снощи.

Съдия Гантри погледна Джак Хоугън и каза:

— Господин Хоугън.

— Ваша чест, нямаме друг избор, освен да помолим да обявите процеса за невалиден.

— А аз нямам друг избор, освен да го направя. — След това съдия Гантри се обърна към съдебните заседатели. — Госпожи и господа, оказва се, че подсъдимият Пийт Дъфи е изчезнал. Той беше освободен под гаранция до процеса и явно е избягал. Шерифът

провежда издирване, уведомено е и ФБР. На този етап не можем да продължим без подсъдим. Извинявам ви се за причиненото неудобство и отново ви благодаря за готовността да изпълните дълга си. Свободни сте.

Един от съдебните заседатели бавно вдигна ръка и попита:

— Господин съдия, ами ако го намерят следобед или утре?

Въпросът от ложата на съдебните заседатели явно изненада съдия Гантри.

— Зависи как ще бъде намерен. Ако го заловят на някоя граница, докато се опитва да се измъкне от страната, тогава ще бъде върнат тук и ще му бъдат отправени допълнителни обвинения. Това несъмнено ще промени стратегията му по време на процеса, така че ще има право на отлагане. Но да допуснем, че бъде открит недалеч от тук и че има уважително извинение за неявяването си в съда днес сутринта. В такъв случай ще анулирам гаранцията или залога му, ще го вкарам в затвора и ще насроча дата за нов процес възможно най-скоро.

Отговорът задоволи и съдебния заседател, и Тео.

— Закривам заседанието — оповести съдия Гантри и отново удари с чукчето си.

Тео продължи да чака, но накрая си тръгна, когато приставът угаси лампите. Нямаше къде другаде да отиде, освен на училище, затова пое с колелото си в тази посока. На две преки от съда черен джип чероки намали до него. Предното стъкло се спусна и отвътре се показва мургавото лице на Пако. Ухили се, но не каза нищо.

Тео натисна спирачките и джипът отмина. Защо го следяха?

Стресна се и бързо реши да свърне в някоя странична уличка и да пресече направо през нечий заден двор. Беше се извърнал назад, за да хвърли поглед през рамо, когато пред него изникна едър мъжага и сграбчи кормилото на велосипеда му.

— Здравсти, хлапе! — изръмжа той лице в лице с Тео.

Беше Бък Надувката, който беше бесен и явно готов за война.

— Да не си припарил в двора ми, ясно? — изръмжа той, без да пуска кормилото.

— Добре, добре, извинете — отговори Тео, уплашен, че Бък ще го зашлеви.

— Как се казваш?

— Теодор Буун. Пуснете ми колелото.

Бък беше облечен с евтина униформа, която не му беше по мярка и имаше зашит на ръкава надпис „Ол-Про Секюрити“. В колана си беше втъкнал доста голям пистолет.

— Престани да минаваш през двора ми, разбра ли?

— Разбрах — отговори Тео.

Бък го пусна и Тео отпраши, без никой да стреля по него. Изведнъж страшно му се прииска да се върне в училище, в безопасната си класна стая.

3

Тео се отби в канцеларията и върна разрешителното си за отсъствие от часовете. Съучениците му караха четвъртия си час, химия, и на Тео никак не му се влизаше със закъснение. Вместо това се запъти към тесния кабинет на господин Маунт — съседния до класната им стая. Вратата беше отворена и за късмет господин Маунт седеше на бюрото си, ядеше сандвич и гледаше на лаптопа си местните новини.

— Сядай — покани го той и Тео се настани на единствения друг стол в кабинета.

— Значи знаете — каза той.

— О, да. Съобщават го по всички канали.

Господин Маунт побутна лаптопа си с няколко сантиметра, та Тео да вижда по-добре. Шерифът говореше пред тълпа репортери. Обясняваше, че няма и следа от господин Дъфи. Претърсили бяха дома му и не бяха открили нищо. И двете му коли — мерцедес седан и джип форд — си стояха заключени в гаража. Изглежда, господин Дъфи бе играл голф на игрището сам в неделя следобед и един кеди го беше забелязал да си тръгва. Бил в количката си за голф и се отправил към дома си до шестия феъруей — по същия път, по който младежът многократно го бил виждал да си тръгва след игра. В десет и половина в неделя вечер Пийт Дъфи по думите на Нане се съгласил да се срещне с него и с целия екип на защитата точно в седем сутринта за дълга подготовка за процеса.

Пийт Дъфи живееше на три километра източно от града в сравнително новия квартал „Уейвърли Крийк“ — скъп жилищен комплекс, построен около три голф игрища и предлагащ добро уединение на обитателите си. Входелите и изходите на комплекса бяха под денонощна охрана, а видеокамери записваха всичко. Шерифът беше категоричен, че Пийт Дъфи не е напускал „Уейвърли Крийк“ през нощта от никой изход.

— Може да се влезе и излезе и по няколко застлани с чакъл пътища и според мен е заминал оттам — предположи шерифът.

Личеше си, че едва издържа репортерите.

След това той обясни, че засега няма информация как е избягал Пийт Дъфи. Пеша, на велосипед, със скутер, с всъдеход, с количка за голф — още не бяха успели да установят. Нямаше обаче сведения Дъфи да притежава скутер, мотоциклет или друг вид малко превозно средство, изискващо регистрация.

В отговор на зададените напосоки необмислени въпроси шерифът обясни, че (1) няма данни в бягството на Дъфи да е замесен съучастник; (2) не е открита типичната за случаите на самоубийство прощална бележка, ако се предположи, че Дъфи е скочил от някой мост или е изпълнил друга драматична каскада; (3) няма данни за инсценировка — уж че някой е искал да елиминира Дъфи през нощта преди процеса; и (4) засега не бе открит очевидец, който да е забелязал Дъфи, след като онзи кеди го бе видял да си тръгва с количката и със стиковете си за голф.

Накрая на шерифа му омръзна и той се извини. Новинарският канал включи студиото си, където двамата водещи се впуснаха в подробно обобщение на краткото изявление на шерифа.

— Е, къде е той? — попита господин Маунт, дъвчейки сандвича си.

— Не мога да повярвам, че ще избяга посред нощ пеша през гората — отговори Тео. — Каква е вашата теория?

— Има съучастник. Дъфи не познава гората и не знае как се оцелява там. Обзалагам се, че се е измъкнал от дома си след полунощ, когато съседите му са спели дълбоко, качил се е на колело, за да не вдига шум, и е карал километър-два до мястото, където го е чакал съучастникът му. Метнали са колелото в багажника на кола или в каросерията на пикап и са заминали. Трябвало е да се яви в съда чак в девет сутринта, така че са имали преднина от седем-осем часа.

— Здравата сте задълбали в случая, нали? — попита Тео развеселен.

— Разбира се. Ти не си ли?

— Естествено, но не съм го обмислял колкото вас. Къде ли е Дъфи в момента?

— Далече. Ченгетата нямат представа с какво превозно средство се придвижват, така че бегълците са на свобода, докато не се появят нови улики. Дъфи може да е навсякъде.

— Мислите ли, че ще го хванат?

— Нещо ми подсказва, че няма. Възможно е това да се окаже съвършеното бягство, особено ако той има съучастник.

Господин Маунт беше на около трийсет и пет години и поне по мнение на Тео беше най-готиният учител в училището. Баща му беше съдия, по-големият му брат беше адвокат и самият той често споменавахе, че ще напусне класната стая и ще се запише да учи право. Господин Маунт финансираше отбора по дебати на осмокласниците. Тео беше звездата на отбора и между двамата се бе установило близко приятелство. Докато гледаха новините на лаптопа, в главите им се разиграваха невероятни сценарии за случилото се с Пийт Дъфи. Как всъщност беше успял да изчезне?

— Предполагам, че ще го обсъждаме утре в часа по „Държава и право“ — каза Тео.

— Как иначе? Градът няма да говори за нищо друго през следващите два дни.

Звънецът би и Тео изведнъж се разбърза. Обедното междучасие беше само двацет минути, така че нямаше време за губене. Коридорите мигом се задръстиха, когато пет паралелки осмокласници се изсипаха от класните стаи и хукнаха към шкафчетата си и към кафето.

Няколко години по-рано прогимназията в Стратънбърг беше модернизирана и едно от най-харесваните обновления се оказаха новите шкафчета. Бяха широки, дълбоки и дървени, а не като старите дрънчащи метални кутии, подредени от десетилетия покрай стените. Нямаше нужда от ключове, защото всяко шкафче си имаше панел, подобен на клавиатурата на мобилен телефон. Набираш пет-шестцифрен таен код и вратичката прищраква и се отваря.

Кодът на Тео беше „Джъдж“ (33833) в чест на любимото му куче. Той отвори вратичката и веднага разбра, че нещо не е наред. Липсваха няколко вещи. От време на време Тео получаваше пристъпи на астма, поради което се налагаше да използва инхалатор. Непрекъснато носеше един в джоба си, а в шкафчето си имаше три резервни. Те обаче бяха изчезнали заедно с червено-синята бейзболна шапка на „Минесота Туинс“, окачена на кукичка, в случай че завали. Липсваха и два неизползвани бележника. Купчината учебници си беше тук. Тео застина за миг, вперил поглед в шкафчето, за да се увери, че не сънува,

после се озърна дали някой (крадецът?) не го наблюдава. Размести книгите си, поразрови из вещите и най-накрая стигна до извода, че някой е отварял шкафчето. Бяха го ограбили!

От време на време се случваха дребни кражби. Но модерната система на заключване на новите шкафчета на практика елиминираше подобни прониквания с взлом. Тео огледа коридора в едната посока и после в другата до мястото над големия стенен часовник. От охранителната камера, която стоеше там, беше останала само стойката, защото в момента училището обновяваше системата си за видео наблюдение.

Тео не беше сигурен как да постъпи. Ако съобщеше за кражбата, щеше да прекара следващия един час в кабинета на директорката, за да попълва разни документи. Още по-лошото беше, че щеше да се наложи да отговаря на стотиците любопитни въпроси на приятелите и съучениците си. На влизане в кафето реши да почака, да обмисли случилото се и да се опита да разгадае откъде някой ще знае кода, за да проникне в шкафчето му. Можеше да съобщи и на другия ден.

Срещу два долара си взе купа със спагети, хлебче и бутилка минерална вода. Седна при Чейс и Уди и разговорът бързо се насочи към процеса и изчезването на Дъфи. Докато разговаряха, Тео не се съдържа и се огледа скришом. Беше пълно с осмокласници, но нито един от тях не носеше шапката на Тео. Доколкото му беше известно, той беше единственият фен на „Туинс“ в Стратънбърг.

По време на часа на господин Маунт следобед Тео накратко описа видяното в съдебната зала сутринта, после гледаха местните новини, тъй като историята на Дъфи продължаваше да бъде тема на всеки разговор в града. Все още нямаше следа от беглеца. Интервюираха агент на ФБР, който помоли жителите да съобщят, ако знаят нещо. Засега нямаха представа как е изчезнал Дъфи. Обсъдиха надълго и нашироко сумата от един милион долара, депозирана като гаранция, за да остане на свобода, което пък доведе до няколко версии за финансовото му състояние. Бивш негов бизнес партньор заяви, че познава добре Дъфи, и сподели мнението си, че той „винаги държи големи суми в брой“, скрити на тайни места. Местните репортери направо луднаха от тази сочна клюка.

След училище Тео отново провери шкафчето си и, изглежда, всичко си беше наред. Нищо друго не липсваше. Зачуди се дали да не

смени кода, но реши да почака. Смяната не беше проста работа, защото всички кодове се регистрираха в кабинета на директорката. Училището имаше правото да отваря шкафчетата по всяко време, стига да е налице основателна причина, но това се правеше рядко. Поне два пъти досега Тео не си беше затварял вратичката както трябва и на следващия ден учуден я намираше затворена, но не заключена. Често срещан случай сред седмокласниците и осмокласниците, понеже заключващият механизъм изискваше ученикът да натисне и да задържи копчето цели три секунди. Дванайсет-тринайсетгодишните често бързат, разсейват се и не натискат копчето достатъчно дълго.

Когато Тео излезе от сградата и тръгна към колелото си, беше успял да си внуши, че шкафчето му е обрано, но не с взлом. Обеща си да бъде по-внимателен.

Скоро той се изправи пред друг проблем. Отключи веригата на велосипеда си, усука я около кормилото както винаги и потегли. Веднага усети, че предната му гума е спаднала. Слезе от колелото, огледа я и установи, че е продупчена от страни.

Напоследък никак не му вървеше с колелото. През последните три месеца се беше натъкнал на два пирона, едно парче стъкло от бутилка и една нащърбена тенекия, освен това беше спукал две предни гуми, понеже беше карал безразсъдно. Баща му не остана никак доволен и когато по време на вечеря се повдигна въпросът за цената на велосипедните гуми, стана напрегнато.

Това последно спукване обаче не беше злополука. Някой нарочно беше пробил гумата с остър предмет.

Тео изчака приятелите му да потеглят и едва след това предприе унизителното придвижване към центъра на града, бутайки колелото си по улиците, които сега му се струаха много по-дълги. Чудеше се кой може да му причини подобно нещо и се мъчеше да впише тази последна проява на вандализъм в днешния ден, който не беше преминал никак добре. Свързаното с процеса възмущение се беше изпарило; Омар Чийп и Пако го бяха проследили, докато се връщаше към училището; Бък Надувката едва не го улучи с камък и почти успя да го спипа, когато Тео за втори път прекосяваше двора му; някой беше ограбил шкафчето му; а сега и това — срязана гума на велосипеда, която щеше да резне сериозно и от спестяванията му.

Тео неволно хвърляше поглед през рамо, сигурен, че някой го наблюдава.

Велосипедният сервиз на Гил беше в центъра на града, на три пресечки от сградата на съда, на тясна уличка с частни работилници от двете страни. Химическо чистене, общарница, фото, пекарна, точилар, който дължеше на Айк пари за данъчните му услуги, и няколко деликатесни магазина. Гил беше един от любимците на Тео — нисък и топчест мъж с огромно шкембе, винаги отчасти скрито от изпоцапана и намаслена работна престилка. Гил продаваше велосипеди и обичаше да ги ремонтира. Магазинът му беше претъпкан с модели във всякакви цветове и размери, като по-малките висяха от големи куки на тавана, а модерните планински байкове бяха подредени на витрините.

Смазан от днешния ден, Тео вкара колелото си през входа. Гил седеше на високо столче до задния тезгях и пиеше кафе.

— Я гледай кой идва пак! — възкликна той.

— Здравей, Гил — поздрави го Тео. — Отново спукана гума.

— Какво се случи? — попита Гил, смъкна се от високото столче и се заклатушка към него.

— Прилича на саботаж.

Гил вдигна кормилото, завъртя предното колело, докато намери срязаното място, и тихо подсвирна.

— Здравата си ядосал някого.

— Не знам кого.

— Според мен е действано с джобно ножче. Със сигурност не е случайно. Нищо не мога да направя, Тео. Трябва да си купиш нова гума.

— От това се страхувах. Колко?

— Би трябвало да знаеш цените по-добре от мен. Осемнайсет долара. Да изпратя ли сметката на баща ти?

— Не, до гуша му е дошло от мен и от гумите за колелото ми. Аз ще платя, но не мога да ти дам осемнайсет долара днес.

— Колко можеш да платиш сега?

— Мога да ти дам десет утре, а останалите — след две седмици. Честна дума, Гил. Дори ще ти подпиша запис на заповед.

— Нали уж беше адвокат, Тео?

— Нещо такова.

— Е, трябва да проучиш по-добре нещата. Чак след като навършиш осемнайсет, можеш да сключваш законни споразумения, включително да подписваш записи на заповед.

— Ама, разбира се, знам го.

— Хайде да сключим сделка по старомодния начин — с ръкостискане. Десет долара утре, останалите осем — след две седмици — протегна Гил мръсната си едра длан и Тео я стисна.

Петнайсет минути по-късно летеше по Парк Стрийт, щастлив, че отново е в движение, но продължаваше да се пита дали денят няма да се вгорчи още повече. Освен това обмисляше каква част от днешните премеждия може да сподели с родителите си. Колкото повече се отдалечаваше от ограбеното си шкафче, толкова по-незначително му се струваше случилото се. Щеше да преживее загубите, колкото и досадни да бяха. Срязаната гума обаче беше друга работа, защото беше замесено и оръжие.

Докато приближаваше правната кантора „Буун и Буун“, Тео неочаквано бе сполетян от ужасяваща мисъл. Ами ако един и същ човек беше обрал шкафчето му, а после беше срязал и гумата му?

„Буун и Буун“ беше малка адвокатска фирма на улица, пълна с други правни кантори, счетоводни къщи и архитектурни ателиета. Навремето, много преди раждането на Тео, всички сгради в тази част на Парк Стрийт бяха жилищни.

Той пренесе колелото си през предните стълби и го облегна на стената близо до вратата — на обичайното място. Озърна се, просто да се увери, че никой не наблюдава него или колелото му. Приемната на входа беше територия на Елза Милър, главната секретарка на кантората и понякога неин шеф. Тя беше пъргава и свръхенергична жена, достатъчно възрастна да бъде баба на Тео — и често се държеше точно така.

Както винаги, Елза скокна от стола зад бюрото си и се метна на Тео още щом го зърна. Бурна прегръдка, болезнено подръпване на ухото му и леко разрошване на косата, но за щастие нямаше целувки. Елза разбираше, че едно тринайсетгодишно момче вече не иска да го целуват. По време на нападението, а според Тео то си беше точно това, тя не млъкваше:

— Тео! Как мина денят ти? Гладен ли си? Ризата ти отива ли на панталона? Написа ли си домашните? Чу ли новината, че Пийт Дъфи скочил от моста?

— Скочил от моста ли? — повтори Тео, отстъпи назад и се измъкна от прегръдката ѝ.

— Ами само една от теориите, но, боже мой, в момента в града се носят толкова много слухове.

— Днес сутринта бях в съда, когато той не се появи — гордо я осведоми Тео.

— Нима!?

— Да.

Елза се оттегли толкова бързо, колкото му се беше нахвърлила, което даде възможност на Джъдж да се приближи да го поздрави. Джъдж по цял ден обикаляше из кантората, наглеждаше всички, спеше

на най-различни места и постоянно търсеше нещо за хапване. Обикновено чакаше Тео на две места — или на стола му в дъното на коридора, или на легълце в краката на Елза, откъдето уж пазеше кантората, но в действителност не правеше нищо подобно.

— В кухнята има кексчета с ядки — съобщи му усмихнато Елза.

— Кой ги е правил? — попита Тео.

Въпросът беше основателен. Кексчетата на Елза ставаха за ядене, ако човек умираше от глад, но не и онези, които понякога носеше Дороти, секретарката по недвижимите имоти. На вид бяха като хоросан, имаха вкус на кал, а Джъдж отказваше дори да ги подуши.

— Аз съм ги правила, Тео, и са много вкусни.

— Твоите са страхотни — увери я Тео и се запъти надолу по коридора.

— Майка ти е в съда, а баща ти е в другия край на града, за да приключи някаква имотна сделка — осведоми го Елза.

Важна част от работата ѝ беше да следи къде се набират всички, особено господин и госпожа Буун, което беше лесно, понеже тя отговаряше за граfiците им, Елза обаче във всеки момент бе в състояние да те осведоми за точното местонахождение на Дороти и на Винс, правния асистент, който работеше като помощник на госпожа Буун. Елза знаеше ангажиментите на всички, уговорените обеда, срещи на кафе, посещения при лекари, клетвени показания, уреждане на заеми, рождени дни, отпуски, годишнини и дори погребения. Веднъж връчи на Дороти съболезнователна картичка за смъртта на баща ѝ — на точната дата три години след погребението на стареца.

Според всекидневното разписание на семейство Буун Тео трябваше (1) да идва в кантората всеки ден след училище, където той (2) се явяваше пред Елза и изтърпяваше нейните ритуали, после (3) се отбиваше в кабинета на майка си за едно бързо „здрасти“, (4) качваше се по стълбите, следван по петите от Джъдж, където правеше пред баща си отчет за свършеното през деня, след това (5) набързо разменяше няколко думи с Дороти и (6) още няколко с Винс, а накрая се затваряше в малката си стая в дъното на сградата, където си пишеше домашните, с които трябваше да приключи преди вечеря. Разбира се, ако имаше да прави нещо друго, например да работи по някоя скаутска задача или да гледа мача по футбол или баскетбол на съучениците си, го освобождаваха от режима в кантората. Той беше още дете,

единственото дете на родителите си, а колкото и да бяха строги, те разбираха какво означава да отглеждаш многостранно развито тринайсетгодишно момче.

Тео затвори вратата на тесния си кабинет и извади лаптопа от раницата си. Провери дали местните новини не съобщават нещо ново за Пийт Дъфи. Нито дума за човек, скочил от мост, което изобщо не учуди Тео. Всеизвестно бе, че Елза преувеличава.

На Тео му беше трудно да се съсредоточи, но два часа по-късно беше готов с домашните. Почти. Елза подреждаше бюрото си и се готвеше да си тръгва. Господин и госпожа Буун все още бяха заети някъде извън кантората. Тео огледа колелото си за нови поражения и след като не откри такива, отпраши, следван плътно от Джъдж.

Офисът на Айк беше на втория етаж на стара сграда, собственост на семейство гърци. На първия етаж се намираше ресторанчето им и в офиса горе винаги миришеше на печено агнешко с лук. Тежък удар за обонянието на всеки посетител, не съвсем неприятен, и след толкова много години тук наемателят беше престанал да обръща внимание на миризмата. Айк седеше на дългото си разхвърляно бюро, пиеше бира направо от бутилката и слушаше Боб Дилън, който едва се чуваше от стереото, когато Тео влезе, без да чука, и се стовари на пращен стар стол.

— Как е любимият ми племенник? — зададе Айк неизменния въпрос, с който го посрещаше всяка седмица.

Тео всъщност беше единственият племенник на Айк.

— Страхотно — отговори Тео. — Е, малко съм вкиснат заради процеса.

— Наистина е странно. Цял ден слушам новини и нищо.

След драматичния си провал от известен и уважаван адвокат до изключен от Асоциацията на юристите ексцентричен стар хипар, Айк живееше в покрайнините на подземния свят на Стратънбърг и много неща стигаха до ушите му. В един покер клуб играеше карти с пенсионирани полицаи и адвокати. В друг общуваше с неколцина бивши престъпници като него. Каквато и сензационна история да въртяха медиите, Айк обикновено успяваше да проследи даден слух и да го проучи задълбочено, преди той да се разчуе.

— Е, каква е твоята теория? — попита Айк.

Тео вдигна рамене, като че ли знаеше точно какво се случва.

— Много е просто, Айк. Пийт Дъфи се качва на велосипед някъде след полунощ, кара няколко километра по застлания с чакъл път, среща се със съучастника си, мятат колелото в багажника на автомобил или в каросерията на пикап и отпрашват. — Тео поднесе бързия си разказ небрежно, сякаш беше напълно сигурен, че нещата са се случили точно така, а след като приключи, мислено благодари на господин Маунт.

Айк присви очи, за да асимилира чутото. Челюстта му леко увисна, докато го анализираше. Челото му се набърчи замислено.

— Къде го чу? — попита той.

— Да съм го чул ли? Никъде. Според мен е очевидно, че е станало така. Как иначе ще го обясниш?

Айк почеса брадата си и погледна към отсрещната страна на масата. Често се впечатляваше от зрелостта и житейската схватливост на племенника си, но това поднесено с лекота обяснение на свързаната с Дъфи загадка му се стори малко отрепетирано.

Тео реши да продължи:

— Обзалагам се, че няма да го открият. Бас лоя, че Пийт Дъфи е планирал всичко безупречно и сега е някъде далече, най-вероятно с доста пари и с нови документи за самоличност.

— Нима?

— Разбира се, Айк. Разполага с преднина от осем часа, а полицията няма никаква представа с какво се придвижва той. Така че какво точно търсят? И те не знаят.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Айк и се завъртя със стола си. Под шкафа зад бюрото му имаше малък хладилник, обикновено добре зареден.

— Не, благодаря — отговори Тео.

Айк извади още една бутилка бира, отвори я и отпи. Тео знаеше, че чичо му пие твърде много, беше го научил в кантората „Буун и Буун“, а също и в съда. На два-три пъти беше дочувал коментари, които намекваха, че Айк Буун има проблеми с алкохола, и предполагаше, че това е вярно. Никога обаче не го беше виждал с очите си. Айк беше разведен и доста отчужден от децата и внуците си. Живееше сам и по мнението на Тео беше тъжен възрастен човек.

— Още ли имаш петица по химия? — попита Айк.

— Стига, Айк. Трябва ли непрекъснато да говорим за оценките ми? Нашите им обръщат предостатъчно внимание. Освен това е пет и половина, а не пет.

— Как са вашите?

— Добре са. Мама ми е оставила бележка да те покана да вечеряш днес с нас в „Робилио“.

— Много мило от нейна страна. — Айк махна с ръка над папките, струпани в безпорядък върху бюрото му, после отговори със същата изтъркана фраза, която Тео чуваше почти всеки ден от родителите си: — Имам много работа.

Каква изненада, ха-ха, помисли си Тео. По неразбираеми за него причини взаимоотношенията между родителите му и Айк бяха сложни и той не можеше да направи нищо, за да ги опрости.

— Вечерята не отнема много време — отбеляза Тео.

— Благодари на Марсела от мое име.

— Добре.

Тео често се доверяваше на Айк и споделяше с него неща, които не казваше на родителите си. Мислеше да му разкаже колко странен ден е имал, след като си бе тръгнал от съдебната зала предобед, но реши да си замълчи. Можеше да сподели неприятностите си и по-късно и да го помоли за съвет.

Поговориха за бейзбол и за футбол и след половин час Тео и Джъдж се сбогуваха. Колелото му беше точно където го беше оставил, с две напompани гуми, така че го яхна и полетя, следван от Джъдж. В кантората завари и двамата си родители и както обикновено им разказа накратко как е минал денят му.

Марсела Буун не обичаше да готви и най-често беше прекалено заета, за да се заседява в кухнята. Уудс Буун беше ужасен готвач, но пък обичаше да си похапва, затова още откакто Тео беше съвсем малък, семейството опитваше най-разнообразните в етническо отношение храни в Стратънбърг. В понеделник хапваша италиански ястия в „Робилио“. Във вторник бяха на супа и сандвичи в приюта за бездомни. В сряда си наваксваха с китайска храна за вкъщи от някой от трите си любими ресторанта. В четвъртък господин Буун купуваше специалитета на деня от един турски ресторант. Петъчната вечеря винаги беше риба в „Малуф“ — шумно ливанско заведение. В събота се редуваха да избират заведение, като всеки от тримата самостоятелно

определяше предпочитанията си, без другите двама да му влияят. И накрая в неделя госпожа Буун влизаше във владение в кухнята си и пробваше нова рецепта за печено пиле. Резултатите невинаги бяха блестящи.

Точно в седем вечерта семейство Буун влязоха в ресторант „Робилио“, където ги поведоха към любимата им маса.

Вторник сутринта. И то не кой да е вторник, а първият вторник от месеца, което означаваше, че Тео и още петдесет бойскаути от Отряд 1440 към Скаутския съвет, отиваха на училище, облечени с официалните си униформени ризи и оранжеви кърпи. Настоятелството беше решило, че носенето на пълната скаутска униформа на територията на училището не е допустимо. Изискванията към облеклото бяха доста неустановени, прилагаха се либерално и това винаги създаваше проблеми. Пълната скаутска униформа не би ги увеличила. Настоятелството обаче се опасяваше, че ако дори за един ден месечно допусне скаутските униформи и на момчетата, и на момичетата в училище, ще ги последват всякакви други униформи. Спортни екипи, кимона за карате, театрални костюми, дори религиозно облекло като будистките роби или мюсюлманските бурки. Проблемът се усложни, затова, когато бе постигнат компромис, скаутите се зарадваха, че им е позволено да носят поне част от униформата си един ден месечно.

Тео бързо си взе душ, изми си зъбите, стегнати с шини и на практика невидими под тях, и облече официалната си бежова риза с къси ръкави и със задължителните пагони на съвета, синьо-белите номера на отряда, емблемата на патрула и знака за старшинство. След като ризата беше напълно изрядна и пъхната в джинсите му, Тео старателно нагласи оранжевата кърпа на шията си и я прихвана с официалната скаутска щипка. Когато носеше пълната си униформа, можеше да показва лентата си с отличията за умения, с която се гордееше, тъй като току-що беше получил дваисет и второто и дваисет и третото си отличие — за астрономия и за голф. Ако всичко вървеше по план, Тео щеше да стане „Орле“ през лятото преди девети клас. Целта му — освен да стане скаут „Орле“ — беше да се сдобие поне с трийсет и пет отличия за умения, пъстро избродирани и защити в безупречна последователност от майка му.

Джъдж, който спеше в леглото на Тео, беше буден вече половин час и му беше омръзнало да чака. Скимтеше и настояваше да слезе долу, а после да потича навън. Тео отново нагласи кърпата на врата си, остана доволен от онова, което видя в огледалото, грабна раницата си и хукна надолу по стълбите.

За момента беше забравил за изчезването на Пийт Дъфи.

Майка му, която не беше от ранобудните, пиеше кафе на масата в кухнята и четеше сутрешния вестник.

— Добро утро, Тео. Много си сладък.

— Добро утро — поздрави я той и я целуна по челото. Мразеше думата „сладък“, когато тя я използваше във връзка с него.

Отвори вратата и Джъдж изчезна навън. Пред стола на Тео бяха поставени обичайните неща — кутия с овесени ядки, кутия прясно мляко, купа, лъжица и чаша портокалов сок.

— Никаква следа от Пийт Дъфи — съобщи майка му, забола нос във вестника.

— Няма да го намерят — заяви Тео, повтаряйки казаното многократно по време на снощната вечеря.

— Не съм толкова сигурна. В наше време не е лесно да избягаш от ФБР. Разполагат с много техника.

Тео беше чул и това на вечерята. Пригответи си купа с овесени ядки, после отново отвори вратата и Джъдж влетя вътре. Кучето не губеше време сутрин, когато му поднасяха закуската. Тео сипа овесени ядки и мляко в купата му и Джъдж се спусна в атака.

Без да откъсва очи от вестника, госпожа Буун каза:

— Значи днес следобед си по скаутски дела.

Не, мамо, днес е денят на Все светии.

Не, мамо, всичките ми останали ризи са мръсни.

Не, мамо, просто се опитвам да те заблудя, да си помислиш, че е първият вторник от месеца и евентуално да сбъркаш съдебната зала.

Тео искаше да каже всички тези неща, но понеже беше добър скаут и зачиташе по-възрастните, а освен това беше послушен син и не искаше да ядосва майка си с остроумни забележки, отговори:

— Аха.

— Кога пак ще ходите на лагер? — попита тя и бавно отгърна страницата.

— Следващият петък на езерото Марло.

Отряд 1440 прекарваше поне един уикенд месечно в гората, а лагерирането на открито беше любимото приключение на Тео.

Във всяка стая у семейство Буун имаше поне по един часовник — ясен признак, че тук живеят организирани хора. Часовникът в кухнята показваше осем без пет, а Тео всеки ден привършваше със закуската си точно в осем. След като Джъдж изсърба остатъка от храната си, Тео изплакна и двете купички в мивката, прибра сока и млякото в хладилника и хукна нагоре по стълбите, където обиколи стаята няколко пъти, колкото да вдигне шум. Без да си мие зъбите втори път, той се спусна обратно към кухнята, целуна майка си по бузата и оповести:

— Отивам на училище.

— Имаш ли пари за обяд?

— Разбира се.

— Написал ли си си домашните?

— Всичко е наред, мамо. Ще се видим след часовете.

— Внимавай, Теди, и не забравяй да се усмихваш.

— Ще се усмихвам, мамо.

— Обичам те, Теди.

— И аз те обичам, мамо — подхвърли той през рамо.

Навън погали Джъдж по главата за довиждане. Докато потегляше, повтори думата „Теди“ — досадно семейно умалително, което ненавиждаше. „Малкият сладък Теди“, промърмори си Тео под носа. Махна на господин Нънери, съседа им, който по цели дни седеше на верандата.

Докато се носеше из Стратънбърг, той си спомни вчерашната неприятна случка в задния двор на Бък Надувката и реши да кара по улиците и да спазва правилата. Замисли се и за процеса на Дъфи, за вълнуващото събитие, което нямаше да се състои, защото обвиняемият беше предпочел да стане беглец. Тео си мислеше за много неща, докато летеше по сънените улици на Стратънбърг. Шкафчето му — нямаше търпение да види дали отново са опитвали да го отворят. Срязаната гума на колелото му — възможно ли бе да се случи отново? Омар Чийп и Пако — дали още го държаха под око?

В класната стая разпалено се обсъждаха последните новини около Дъфи. Всяко от шестнайсетте момчета бълваше мнения и

сценарии, които беше чуло на вечеря от родителите си. Според един от слуховете пощальон от околността бе забелязал Дъфи, според друг — Пийт Дъфи беше убит от наркобароните, а според трети — той беше в Аржентина жив и невредим. Тео слушаше бърборенето, но не участваше. Доволен беше, че е намерил шкафчето си непокътнато.

Разнесе се звънецът, момчетата излязоха от стаята и тръгнаха по коридора — започваше поредният досаден учебен ден.

Отряд 1440 се събираше в сутерена на сграда, собственост на ВВЧ (Ветераните от войните в чужбина). На горния етаж по-възрастните воители се събираха всеки следобед на карти и на бира, а всеки първи и трети вторник бойскаутите провеждаха долу официалните си сбирки.

Скаутмастерът им беше бивш морски пехотинец, който предпочиташе да му казват майор Лудвиг или накратко Майора. (А зад гърба му — понякога и Лудия, но само ако са абсолютно сигурни, че няма да ги чуе.) Той тичаше много, твърдеше, че може да направи петстотин коремни преси и лицеви опори преди закуска, и постоянно насърчаваше момчетата си да плуват по-дълго, да гребат по-бързо, да правят по-продължителни преходи, с две думи — да правят всичко по-добре. Майора следеше личните им картони и очакваше всеки член на отряда му да стане „Орле“. Не търпеше никакви вредни навици и веднага се обаждаше на родителите, ако някой скаут изоставаше. И макар да крещеше като сержант на военна тренировка, скаутмастерът прекрасно знаеше как да съчетава дисциплината със забавленията. Обичаше да крещи, но обичаше и да се смее. Момчетата го обожаваха.

Понякога, когато не мечтаеше да стане известен адвокат или мъдър съдия, Тео се чудеше дали да не стане скаутмастер като Майора. Подобно бъдеще обаче криеше проблеми, тъй като работата беше на доброволни начала.

Точно в четири следобед Майора въдвори ред и голямата стая притихна. Отряд 1440 беше разделен на пет патрула: „Пантера“, „Гърмяща змия“, „Рейнджър“, „Глиган“ и „Сокол“. Всеки патрул си имаше водач, помощник-водач и седем-осем други членове. Тео предвождаше патрул „Сокол“. Под строгия поглед на Майора

момчетата съсредоточено положиха клетва за вяност пред знамето, а после изрекоха девиза на скаутите.

След като седнаха, Майора ги запозна с добре организирания дневен ред, включващ рапорти от всеки патрул, последни данни за промени в чиновете и наградите за умения, дейности по набиране на средства и най-важното — планове за лагеруването на брега на езерото Марло следващия уикенд. Пусна им петнайсетминутен филм за оказване на първа помощ при прободни рани, последван от практическо упражнение с въжета и възли. Майора им заяви, че изобщо не е впечатлен от цялостното ниво на уменията на патрула да борава с различните възли за затягане, свързване и фиксиране и че очаква да се представят по-добре по време на лагера. Самият той толкова отдавна практикуваше, че беше истински магьосник на питоновия възел и на стремето, но момчетата бяха направо смаяни от умението му да връзва по-сложните видове като дърварски и воден възел.

Както винаги, деветдесетте минути на сбирката отлетяха неусетно и точно в пет и половина тя приключи. Повечето скаути се придвижваха на велосипеди, но докато се приготвяше да си тръгне с групата, Тео установи, че има проблем.

Задната му гума беше спукана.

„Гилс Уийлс“ тъкмо затваряше, когато Тео пристигна изморен и потен след мъчителното бутане на колелото през най-малко десет пресечки от сградата на ВВЧ.

— Я гледай! — възкликна Гил, бършейки ръцете си с парцал, който държеше в предния си джоб. — Любимият ми клиент.

На Тео му идеше да ревне. Не само че беше изморен, но беше съкрушен от мисълта, че ще се наложи да купи още една гума, а и уплашен, че някой действително го преследва. Гил завъртя задното колело, спря го, посочи разреза и потвърди:

— Аха, сигурно е същият нож, с който са срязали предната гума вчера. В училище ли се случи?

— Не, във ВВЧ, докато бях на събрание на скаутите.

— Значи този човек те следи, а?

— Не знам, Гил. Какво да правя?

— Каза ли на вашите?

— Никой, освен теб не знае.

Гил беше взел гаечен ключ и бавно сваляше задната гума на велосипеда.

— На твое място най-напред щях да кажа на родителите си, а после щях да помисля дали да не подам жалба в полицията. Трябва да предупредиш и в училището. Обзалагам се, че не си единственото момче, на което режат гумите.

— И други ли са идвали при теб?

— Не и през последните няколко седмици, обаче в града има много сервиси за велосипеди. Е, моят със сигурност е най-добрият, ако искаш да знаеш непредубеденото ми мнение. Ха-ха — засмя се сам на шегата си Гил, но Тео не успя дори да се усмихне.

— Осемнайсет долара ли? — попита той.

— Същото като вчера — отговори Гил.

— Май трябва да поговоря с татко.

— Добра идея.

Уудс Буун беше в кабинета си и имаше среща с друг адвокат. Марсела Буун пък беше в своя кабинет с клиент по бракоразводно дело. Елза говореше по телефона, а Дороти и Винс бяха изпратени по задачи. Само Джъдж чакаше Тео и двамата заедно се запътиха към малкия кабинет на момчето в задната част на сградата. Тео свали раницата си и не след дълго учебниците, тетрадките и лаптопът му покриха бюрото — стара маса за игра на карти. Мислите на Тео обаче блуждаеха и той не успяваше да се съсредоточи над домашните си.

Защо някой ще реже гумите и ще краде от шкафчето му? На този етап от живота си нямаше врагове освен може би Пако и Омар Чийп, а беше убеден, че тях ги занимават по-важни неща. Те бяха истински злодеи, професионалисти, които надали вършеха мръсната си работа в някаква прогимназия. А и как изобщо биха могли да се промъкнат незабелязано по коридорите на училището? Нямаше начин. И защо ще крадат три резервни инхалатора и шапка на „Туинс“? Не си ги представяше да се навъртат край стойките за велосипеди до пилоната на знамето и да дебнат подходящ момент, за да му срежат гумата, или да го следят до сградата на ВВЧ на сбирката на бойскаутите.

Тео подозираше, че вандалската проява е дело на някой ученик. На кого обаче и защо? Беше потънал в тези мисли, когато светът му буквално се разтресе.

Горната половина на вратата, която водеше от неговия кабинет към паркинга зад кантората „Буун и Буун“, се състоеше от четири стъкла. Неочаквано през едно от тях влетя голям камък и навсякъде се разхвърчаха счупени парченца: върху полиците с книги, върху бюрото му, по пода. Джъдж скочи и залая силно. Тео инстинктивно обхвана главата си с две ръце, да не би към него да лети още един камък. Почака няколко секунди, за да успокои дишането си, после се изправи. Рязко отвори вратата, но навън нямаше никой. С ръмжене и лай Джъдж хукна по стълбите и започна да кръстосва малкия паркинг, но не намери нищо.

Камъкът беше колкото топка за софтбоул и се бе приземил точно до леглото на Джъдж. Елза влетя в стаичката и възкликна:

— Тео, какво, за бога... — После забеляза строшеното стъкло на вратата. — Добре ли си?

— Така ми се струва — отговори Тео.

— Какво се случи?

— Някой хвърли този камък — обясни Тео и го вдигна. Разгледаха го.

Появи се госпожа Буун и попита:

— Какво става тук?

След нея влезе господин Буун и зададе същия въпрос. Няколко минути изучаваха пораженията и се чешеха по главите. Елза намери парченце стъкло в косата на Тео, но рани нямаше.

— Ще се обадя в полицията — заяви господин Буун.

— Налага се — съгласи се госпожа Буун.

— Имаш ли представа кой го е направил? — попита Елза.

— Не — отговори Тео.

Следобедът се оказа наситен със събития. Тъй като госпожа Буун уреждаше много разводи, все от страна на съпругите, кантората понякога се превръщаше в сцена на неприятни семейни драми. Положението в кабинета на Тео тъкмо се успокои и господин Буун се запъти към заседателната зала, за да позвъни в полицията, когато откъм входната врата се разнесоха високи гласове. Караха се ядосан мъж и креслива жена и кавгата бързо се превърна в ожесточен сблъсък. Жената беше госпожа Трийн, нова клиентка за бракоразводно дело, а мъжът беше съпругът ѝ, господин Трийн. Имаха пълна къща с деца и безброй проблеми, а госпожа Буун се опитваше да ги убеди да отидат на брачна консултация вместо да се развеждат. Според госпожа Трийн съпругът ѝ започнал да проявява склонност към насилие, оскърбявал я и станал направо невъзможен.

Той наистина изглеждаше способен на насилие, докато стоеше прав до бюрото на Елза и ръмжеше на жена си:

— Няма да подаваш молба за развод! Само през трупа ми!

Беше набит, як и брадат, а очите му святаха гневно.

Госпожа Буун, Елза и Тео влязоха в рецепцията, където се разиграваше семейната сцена.

Господин Буун пристъпи напред и каза:

— Моля ви, поемете си дълбоко дъх и се помъчете да се държите цивилизовано.

Госпожа Трийн се дръпна и застана близо до госпожа Буун. Елза и Тео останаха на заден план, наострили уши и ококорили очи.

— Не мога да живея с теб — каза госпожа Трийн. — Омръзна ми от юмруци и шамари. Вземам децата и се махам, Роджър, и ти нищо не можеш да направиш по въпроса.

— Никога не съм те удрял — отговори той, но никой не му повярва. Господин Трийн имаше вид на кавгаджия, който може да удари когото си поиска.

— Не лъжи, Роджър — каза тя.

— Може би е по-добре да влезем в кабинета ми — спокойно ги подкани госпожа Буун.

— Той има пистолет — каза госпожа Трийн и всички настръхнаха. — В джоба му е.

Погледите се насочиха към джобовете на панталона на господин Трийн и там наистина май имаше нещо опасно.

— Качвай се в колата, Карън — нареди господин Трийн със святкащ поглед и стиснати зъби.

Никой здравомислещ човек не би се качил в колата на този мъж.

— Няма — отговори тя. — Вече няма да изпълнявам заповедите ти.

— Ще ви помоля да си вървите — категорично заяви на мъжа господин Буун.

Господин Трийн се усмихна, докосна десния си джоб и каза:

— Може пък да не искам да си тръгна.

— В такъв случай ще повикам полиция — предупреди го господин Буун.

Възцари се дълго мълчание. Никой не помръдна. Накрая се обади госпожа Буун:

— Хрумна ми нещо. Да отидем в заседателната зала, само ние, четиримата, да си направим кафе и да поговорим.

Госпожа Буун изготвяше споразуменията при разводите и прекарваше много време в съдебната зала, така че разбираше нуждата от компромис. Кроткият ѝ глас и спокойният ѝ нрав понамалиха напрежението.

Намираха се в безизходица. Господин Трийн отказваше да си ходи. Госпожа Трийн отказваше да тръгне с него. Никой не искаше да предизвиква въоръжен човек. Господин Трийн премигна пръв и така не позволи на положението да се влоши още повече.

— Добре, да поговорим — съгласи се той.

— Отивам да направя кафе — бързо додаде Елза.

Семейство Трийн и семейство Буун влязоха в заседателната зала и затвориха вратите. Отначало Тео и Елза не бяха сигурни дали трябва да звъннат в полицията, или да изчакат господин Буун. Тео се тревожеше, че родителите му са в една стая с превъзбуден и разгневен човек, който има пистолет в джоба. Ами ако нещата се объркаха? Ако

внезапно откъм заседателната зала се разнесяха изстрели? На Тео му се искаше незабавно да се обади в полицията.

Елза обаче подходи по различен начин. Господин Трийн се беше съгласил да обсъди спокойно семейните проблеми. Ако дойдеше полиция и го арестуваха за притежание на оръжие, той можеше да превърти, да стигне до крайност и да направи нещо още по-щуро. Елза обаче беше сигурна, че шефовете ѝ ще се справят с положението и вероятно дори ще постигнат напредък в разрешаването на част от проблемите на семейство Трийн.

Затова тя се обади на един стъклар, който беше пуснал обява, че работи денонощно.

Минутите се нижеха и от заседателната зала не се разнасяха изстрели. Не се чуваха и високи ядосани гласове. Тео се поуспокои, макар че заради случилото се през деня все още беше напрегнат. Двамата с Елза решиха да направят снимки на кабинета и после да ги покажат на полицията. Изметоха стъклата и запазиха камъка като доказателство. Стъкларят пристигна по мръкнало и се зае за работа.

Обикновено във вторник вечерта семейство Буун си тръгваха от кантората и изминаваха пеша няколко пресечки до приюта на Хайленд Стрийт, където раздаваха храна на бездомните и помагаха с каквото могат. Госпожа Буун и още три адвокатки от Стратънбърг даваха безплатни правни консултации на жени, жертви на насилие, някои от които бяха бездомни и живееха в приюта. Господин Буун също се срещаше с клиенти тук — обикновено несправедливо прогонени от домовете си хора, а също и такива, които нямаха осигуровки. Задачата на Тео беше да помага на бездомните деца с уроците.

По всичко личеше, че срещата със семейство Трийн ще се проточи безкрайно, затова Тео реши да отиде в приюта сам. Родителите му щяха да пристигнат по-късно, ако не за друго, то за да вечерят. След като раздадяха храната на бездомните, те винаги хапваха набързо супа и сандвич, преди да се заемат с правните консултации.

Тео умираше от глад и му беше дошло до гуша от кантората. Сбогува се с Елза и подкара колелото си към приюта. Закъсня за вечерята, но в кухнята намери някакви остатъци.

В момента преподаваше математика на синовете на Кобак. Ръс беше на осем, а Бен — на седем; и двамата живееха в приюта заедно с майка си вече два месеца. Госпожа Буун се грижеше за правните дела на семейство Кобак и макар че Тео не беше запознат в подробности, знаеше, че семейството се възстановява след преживяна трагедия. Господин Кобак беше убит на някакво далечно място по начин, който не обсъждаха. След смъртта му семейството изгубило всичко и няколко седмици живяло в стар камион, преди да намери подслон в приюта.

Във връзка със скаутската си амбиция да стане „Орле“ Тео планираше да организира програма, в която младежи доброволци да се грижат за бездомните деца, все едно са по-големите му братя или сестри. Освен това мислеше да построи още един приют, където да се подслонят бездомниците, живеещи на палатки или под мостовете. Баща му обаче го беше предупредил, че такъв проект би струвал милиони.

Както обикновено момчетата Кобак бяха тихи, дори свенливи. Младият им живот беше пълен със сътресения и нещастие. Госпожа Буун смяташе, че децата са травмирани и се нуждаят от консултации с психолог. Тео успя да изтръгне от тях няколко усмивки, докато залягаха над учебниците по математика. Майка им седеше недалеч, наблюдаваше и според Тео се стараеше и тя да понаучи математиката. Той знаеше, че жената не може да чете добре.

Всяко посещение в приюта му напомняше какъв късметлия е. На малко повече от половин километър от уютната му и сигурна среда имаше хора като семейство Кобак, които спяха на нарове в приюта и ядяха храна, дарена от различни църкви и благотворителни организации.

Бъдещето на Тео беше относително предсказуемо. Ако всичко се развиеше по план, той щеше да завърши гимназия, да отиде да учи в колеж (още не беше решил къде), после щеше да завърши право и да стане адвокат. Братята Кобак обаче нямаха представа къде ще живеят следващата година. Приютът на Хайленд Стрийт допускаше неговите приятели да остават най-много дванайсет месеца, като през това време

от тях се очакваше да си намерят работа и постоянно жилище. Така че, подобно на всички останали, братята Кобак бяха тук само временно.

В девет вечерта всички доброволци си тръгнаха от приюта. Тео се сбогува с Бен, Ръс и майка им и излезе от сутерена. Родителите му още ги нямаше, затова той реши да се върне с колелото до кантората, за да си вземе раницата и кучето, и се надяваше да завари всички живи и здрави. По това време нямаше много движение и Тео прелиташе по улиците, без да спазва почти никакви правила. Караше по тротоарите, стрелваше се през пресечките, не спираше на стоповете и през цялото време си мислеше колко е хубаво да имаш две напompани гуми.

На ъгъла на „Мейн“ и „Фарли“ две коли чакаха на червен светофар, затова той свърна по тротоара. Докато правеше доста рискован завои, накланяйки се на една страна, се блъсна в друг велосипед, каран от униформен полицаи.

Стю Пекинпо патрулираше в центъра на Стратънбърг от десетилетия. Всяко дете в града го познаваше и се старееше да го избягва.

Тео скочи на крака невредим и изтупа праха от панталона си.

— Извинете, че стана така — каза той, очаквайки едва ли не да го арестуват и да го закарат в полицейския участък.

Полицаи Пекинпо облегна велосипеда си на един указателен стълб и свали каската си.

— Как се казваш, хлапе? — попита той с такъв тон, все едно Тео е сериен убиец.

— Тео Буун.

През годините двамата се бяха натъквали един на друг няколко пъти, поне мимоходом. Това обаче беше първият истински сблъсък на Тео с едрия полицаи.

— Името ми е познато — каза той и отвори пред Тео желаната възможност.

— Така е, господине. Баща ми е Уудс Буун, а майка ми е Марсела Буун. Имат правна кантора.

— Звучи ми познато. Щом родителите ти са адвокати, би трябвало да познаваш законите, нали?

— Май да.

— Не е разрешено карането на велосипед по тротоара нито през деня, нито през нощта. Това знаеш ли го?

— Да, сър, знам го.

Пекинпо изглежда гневно Тео, все едно се канеше да извади белезници и да ги щракне около китките му.

— Добре ли си?

— Да, сър.

— Тогава се прибирай у дома и не карай по тротоарите.

— Добре, сър. Благодаря.

На полицай Стю му се носеше славата, че повече лае, отколкото хапе, и че рядко глобява деца на велосипеди. Обичаше да крещи и да заплашва, но предпочиташе да избягва писането на актове. Тео бързо завъртя педалите, изпитвайки огромно облекчение, че се е отървал от неприятностите, но и любопитен какво ли още щеше да се случи в този паметен ден. Мобилният му звънна и той спря, за да отговори. Беше майка му, която му каза да се прибира вкъщи. Срещата със семейство Трийн най-сетне приключила, и то успешно.

Родителите му ядяха притоплена замразена пица, когато Тео влезе в кухнята. Изглеждаха уморени. Попитаха го за приюта, но бяха толкова изтощени, че дори не им се говореше. Тео беше любопитен какво се е случило със семейство Трийн, след като той беше тръгнал от кантората, но веднага се натъкна на защитното обяснение за поверителността между адвоката и неговия клиент и разговорът приключи. Родителите му никога не обсъждаха клиентите си. Никога. Делата и разговорите на адвокатите с техните клиенти бяха забранена територия. Госпожа Буун каза само, че е постигнато споразумение и че съпрузите Трийн ще се обърнат към брачен консултант.

Тео искаше да обсъди с тях много неща. Две спукани гуми, ограбено шкафче в училище, а сега и камък, влетял през стъклото на кабинета му. Някой го тормозеше и той искаше да сподели. Разговорът обаче щеше да бъде дълъг, а родителите му, както и Джъдж се канеха да си лягат. Особено изморен след тричасовите мъчителни преговори със семейство Трийн изглеждаше бащата на Тео. Той обикновено се стремеше да избягва конфликтите. Майка му се оплака, че я боли главата. Тео не искаше да отлага разговора, защото се нуждаеше от помощ и съвет, но тъкмо да каже нещо, и телефонът звънна. Беше госпожа Трийн, отново разстроена.

Тео и Джъдж се качиха горе.

На следващия ден, сряда, Тео както винаги подкара към училище с висока скорост, но този път не мина през центъра на града и не се качваше по тротоарите. На закуска не можа да поговори с родителите си, защото баща му както обикновено бе тръгнал рано, за да си побъбри с приятели на кафе, а майка му вече излизаше, закъсняла за среща. Тео и Джъдж мълчаливо закусиха самички.

Според заглавията във вестниците нямаше и следа от Пийт Дъфи. Крадци бяха нахлули в компютърен магазин на Мейн Стрийт. Двама студенти от колежа „Стратън“ бяха арестувани за кибер преследване. Нито дума за неизвестния извършител, нанесъл щети в правната кантора на Тео Буун, понеже полицията все още не беше осведомена.

Тео се радваше, че е сряда — със сигурност щеше да мине по-добре от вторник.

По време на втория час, геометрия, срядата на Тео неочаквано стана много по-лоша от вторника му. По уредбата пискливият глас на секретарката на училището госпожица Глория попита настойчиво:

— Госпожо Гарман, там ли е Тео Буун?

Точно в този момент Тео се беше унесъл в мечти за предстоящото лагеруване на езерото Марло. Щом чу името си, той се сепна и изопна гръб, сякаш го бяха зашлевили.

— Да, тук е — отговори госпожа Гарман.

— Пратете го в канцеларията, моля.

Тео скочи от чина и излезе навън.

Двама полицейски инспектори с тъмни костюми бяха седнали в кабинета на директорката госпожа Гладуел, която имаше вид на човек, видял призрак, когато влезе Тео.

— Тео, тези господа са от полицията и искат да разговарят с теб — на един дъх изрече тя.

Полицайте нито се изправиха, нито се усмигнаха. По-ниският и по-възрастен от тях беше инспектор Ворман — Тео го беше виждал в

съдебната зала. Всъщност Тео го беше гледал как дава показания по време на един процес няколко месеца по-рано. Другия, инспектор Хамилтън, срещаше за пръв път. Точно той обаче се обади:

— Тео, искаме да ти зададем няколко въпроса.

Тъй като нямаше свободни столове, Тео се облегна на стената, чудейки се защо са дошли полицаите. Първата му мисъл беше, че е заради счупеното стъкло, но бързо я отхвърли. Такава дребна хулиганска проява не изискваше намесата на двама полицейски инспектори.

— Добре — успя да отговори той.

— Случайно да си бил в центъра на града снощи? — продължи Хамилтън.

На Тео не му допадна нито тонът, нито смръщеното му лице. Двете заедно създаваха силното впечатление, че е заподозрян в нещо нередно. Той погледна към госпожа Гладуел, която нервно барабанеше с пръсти по бюрото си. Погледна и към инспектор Ворман, който пишеше нещо в бележника си.

— Снощи бях в приюта на Хайленд Стрийт.

— По някаква причина да си ходил на Мейн Стрийт? — попита Хамилтън.

— Защо ми задавате тези въпроси? — попита Тео, с което истински подразни двамата полицаи.

— Аз ще задавам въпросите, Тео, а ти ще отговаряш — подсмихна се подигравателно Хамилтън като слаб телевизионен актьор.

— Просто отговаряй — обади се и Ворман, самата строгост.

— Не, не съм ходил в центъра на града — бавно отговори Тео. — Бях в приюта, после се прибрах с колелото у дома.

— Блъсна ли се в полицай Стю Пекинпо? — попита Хамилтън.

— Да. Случайно се сблъсках с него, но всичко приключи добре.

— И къде стана това?

— На Мейн Стрийт, където се пресича с „Фарли“.

— Значи снощи си бил в центъра, нали, Тео?

— Минах с колелото.

Полицаите се спогледаха самодоволно. Госпожа Гладуел още по-бързо забарабани с пръсти.

— Има един компютърен магазин надве пресечки от „Фарли“ — каза Хамилтън. — Казва се „Биг Мак Систъмс“. Знаеш ли го?

Тео поклати глава. Не. Обаче помнеше името на магазина от бързия преглед на заглавията в сутрешните вестници. Беше обран предната вечер.

Ворман му подсказа:

— Продават компютри, лаптопи, принтери, софтуер, обичайните неща, но освен това и последните модели таблети, смарт-падове, електронни четци и дори мобилни телефони. Никога ли не си ходил в този магазин, Тео?

— Не, сър.

— Имаш ли лаптоп?

— Да, сър. „Джупитър Еър“ с тринайсетинчов екран. Подариха ми го за Коледа.

— Къде е сега?

— В раницата ми, в класната стая.

— Понякога оставяш ли го в шкафчето си? — попита Хамилтън.

— Случва се. Защо?

— Тео, напомням ти, че аз задавам въпросите.

— Добре, но, изглежда, смятате, че съм направил нещо нередно. А ако е така, искам да се обадя на адвокатата си.

Думите му се сториха забавни и на двамата полицаи. Тринайсетгодишно хлапе настоява за адвокат. По цял ден се разправяха с бандити и престъпници и всеки от тях искаше адвокат. Това хлапе май прекаляваше с телевизията.

— Искаме да огледаме шкафчето ти — каза Хамилтън.

Тео знаеше, че не е разумно да се съгласява на никакво претърсване. Колата, къщата, джобовете, офиса, дори шкафчето — никога не позволявай да ги претърсват. Ако полицията беше убедена, че там има улики за престъпление, щяха да вземат заповед за обиск от съдия или писмено разрешение и да направят обиск. Тео обаче знаеше, че не е направил нищо нередно, и подобно на всички невинни хора искаше да го докаже на полицията. Знаеше освен това, че училищната управа може да отвори шкафчето му и без негово позволение.

— Разбира се — каза той малко неохотно, а двамата полицаи и госпожа Гладуел нямаше как да не забележат колебанието му, преди да се съгласи с претърсването.

Четиримата излязоха от кабинета и поеха по празния коридор. Оставаха по-малко от петнайсет минути до звънеца и после много ученици щяха да видят Тео в компанията на двама непознати с тъмни костюми. След броени секунди цялото училище щеше да разбере, че го разследват за нещо. Тео се озърна, когато спряха пред шкафчето му. Коридорът беше празен.

— Кога за последен път си го отварял? — попита Хамилтън.

— Когато дойдох в училище сутринта. Към осем и половина.

— Значи преди около два часа.

— Да, сър.

— Забелязали нещо необичайно?

— Не, сър. — На Тео му се искаше да спомене, че някой е бъркал в шкафчето му в понеделник, но изведнъж се разбърза. Беше ужасен да не би някой да го види с двамата полицаи и с директорката.

— Сега можеш да отвориш — нареди му Хамилтън.

Тео набра кода — 33833 — и отвори вратичката. Наглед нищо не липсваше, обаче със сигурност беше добавено нещо. Отляво, облежани на няколко учебника, имаше три тънки предмета, които Тео виждаше за пръв път.

— Нищо не пипай — предупреди го Хамилтън, приведе се по-наблизо и Тео усети дъха му на врата си. Ворман и госпожа Гладуел също се приближиха и няколко секунди никой не помръдна и не продума. Накрая Хамилтън попита: — Да забелязваш нещо необичайно, Тео?

— Да, сър, тези не са мои — успя да каже Тео с пресъхнала уста.

Тънките предмети се оказаха „Линкс 0-4“, най-модерните и най-леките компютри, завладели пазара. С изумителната си графика, неограничена памет и огромен брой приложения, както и с цена от триста деветдесет и девет долара, таблетът 0-4 беше най-евтиният, но пък много по-съвършен от конкурентите си. Инспектор Ворман надяна хирургически ръкавици и подреди таблетите върху бюрото на госпожа Гладуел така внимателно, все едно са диаманти. Позвъниха на Биг Мак и той тръгна насам, за да идентифицира откраднатото си имущество.

— Моля ви, обадете се на майка ми — обърна се Тео към госпожа Гладуел. — Или на баща ми. Няма значение.

— Не бързай толкова — срыза го Хамилтън. — Имаме още въпроси.

— Няма да отговарям на повече въпроси, докато родителите ми не дойдат.

— Щом Тео твърди, че не е откраднал таблетите, аз му вярвам — заяви госпожа Гладуел.

— Много ви благодаря — каза Хамилтън.

— Откъде разбрахте, че ще бъдат там? — попита Тео.

— Тео, за пореден път ти казвам, че ние задаваме въпросите — напомни му Хамилтън. Тонът и отношението му бяха отвратителни още от самото начало, а сега, когато държеше в ръцете си доказателствата и си въобразяваше, че е разкрил престъпление, той стана просто нетърпим.

— Може ли да се обадя на родителите му? — попита госпожа Гладуел.

— Разбира се, че можете — каза Тео. — Не те управляват училището. Не могат да ви нареждат какво да правите.

— Затваряй си устата, хлапе — сръза го Ворман.

— Моля!? — възкликна госпожа Гладуел. — Не говорете на учениците ми по този начин! Тео не е престъпник. Вярвам му безусловно.

Тео застана до госпожа Гладуел, която седеше зад бюрото си, и извади мобилния си телефон. С бутона за бързо набиране се свърза с кантората „Буун и Буун“. Вдигна Елза и Тео, вперил поглед право в ядосаните очи на инспектор Хамилтън, каза:

— Здравсти, Елза, аз съм, Тео. Трябва да говоря с мама.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Просто искам да говоря с мама.

— Тя е в съда. Цяла сутрин ще е заета.

— Добре, тогава ме свържи с татко.

— И него го няма. Приключва сделка в Уилкисбърг. Какво става, Тео?

Нямаше време да си бърбри с Елза, пък и тя не можеше да му помогне с нищо. Полицайте бяха вбесени и той усещаше, че не разполага с никакво време. Прекъсна разговора с Елза и натисна друг бутон за бързо набиране.

— Айк, аз съм.

— Добро утро, Тео — отговори Айк. — Защо ми звъниш в десет и половина?

— Айк, в училище съм и тук двама полицаи ме обвиняват, че съм откраднал едни компютри, които някой е пхнал в шкафчето ми. Можеш ли да дойдеш?

— Стига толкова, хлапе — изръмжа Хамилтън.

Айк не отговори, но връзката с офиса му прекъсна.

Тео затвори рязко телефона си и го пхна обратно в джоба си. Формално погледнато, това беше нарушение на правилника. Само осмокласниците имаха право да носят мобилни телефони в училище, но използването им беше под строг контрол. Те можеха да бъдат включвани само през междучасията и на обяд. При сегашните обстоятелства обаче Тео се съмняваше, че госпожа Гладуел ще му се ядоса. И тя наистина не го направи.

— В нищо не сме те обвинили — заяви Хамилтън. — Просто провеждаме разследване и когато установим, че някой притежава крадени вещи, се налага да задаваме въпроси. Не е ли логично?

— Тео не е откраднал компютрите, разбрахте ли? — категорично заяви госпожа Гладуел.

Ворман реши да играе ролята на доброто ченге и се усмихна престорено.

— Е, Тео, ако не ти си сложил таблетите в шкафчето си, очевидно е някой друг. Кой има кода ти?

Безопасен въпрос. Тео му отговори:

— Не ми е известно да го има друг, обаче някой беше ровил в шкафчето ми в понеделник. Откраднали са ми бейзболна шапка на „Туинс“ и още някои вещи. Тогава не съобщих за кражбата, но смятах да го направя.

Госпожа Гладуел се обърна и го изглежда.

— Трябваше да ни кажеш, Тео.

— Знам, знам. Съжалявам. Искях най-напред да го обсъдя с родителите си и после да ви съобща, но така и не ми остана време.

— Училището има ли списък на всички кодове за достъп? — попита Ворман.

— Да, но ги пазим в защитен файл на главния си компютър — отговори госпожа Гладуел.

— В този компютър прониквал ли е хакер?

— Доколкото ми е известно, не.

— Училището имало ли е и друг път проблем с кражби от шкафчетата?

— Не — отвърна тя. — Понякога учениците не ги затварят както трябва и вратичките остават открити. По тази причина изчезват някои вещи, но не помня ученик да се е сдобивал с кода за достъп и да е отварял шкафчето на друг ученик.

— Ами ти, Тео? — попита Ворман. — Ти знаеш ли някой да е научавал чужд код и да е отварял чуждо шкафче?

— Не, сър.

Хамилтън погледна бележките си, после изгледа Тео и продължи:

— Снощи от „Биг Мак Систъмс“ са откраднати десет такива таблета, шест петнайсетинчови лаптопа и пет-шест мобилни телефона. Да имаш представа къде са тези неща сега?

Тео скръдна със зъби и каза:

— Не знам нищо за обира снощи, защото не съм бил там, и нямам представа как таблетите са се озовали в шкафчето ми. Вече ви казах, че искам адвокат, така че няма да отговарям на повече въпроси, докато той не дойде.

— Всичко ще мине по-гладко, ако ни съдействаш — обясни му Хамилтън.

— Аз ви съдействам. Позволих ви да претърсите шкафчето ми и ви казвам истината.

Биг Мак се оказа твърде дребен, всъщност малко по-висок от Тео. Когато влезе в кабинета на госпожа Гладуел, измери заподозрения с толкова гневен поглед, все едно искаше да го разстреля. Тео стоеше зад стола на директорката и наблюдаваше как инспекторите подават на Биг Мак чифт хирургически ръкавици.

— Вие двамата изчакайте отвън — каза Хамилтън.

Тео и госпожа Гладуел излязоха навън в канцеларията. Когато вратата зад гърба им се затвори, тя му каза тихичко:

— Не разбирам защо се държат толкова грубо.

— Вършат си работата — увери я Тео.

— Искаш ли пак да се обадиш на родителите си?

— Може би по-късно. Не са в кантората и са заети.

Звънецът удари и Тео потърси с поглед някое скривалище. Учениците щяха да сменят кабинетите и нерядко някои нахлуваха в канцеларията по спешни въпроси. Можеха да го видят да седи тук с виновен вид, явно задържан по някаква причина. По коридорите на училището се разнесе глъчка и Тео грабна едно списание. Скри лицето си зад него и се сгуши до автомата за минерална вода.

В кабинета на госпожа Гладуел Биг Мак провери регистрационните номера на всеки таблет. Беше сложил ръкавици, за да не размазва евентуално намиращите се там отпечатъци от пръсти, и сравни всеки номер с описа си.

— Да, тези са от моя магазин — каза той. — Май сте пипнали извършителя.

— Ще видим — отговори Хамилтън.

— Какво искате да кажете? Нали сте намерили таблетите в шкафчето на хлапето? Искам веднага да повдигна обвинения. Да го притиснем, за да намерим и останалите неща, които е откраднал.

— Ние водим разследването, господин Мак.

— Мисля, че мярнах това хлапе в магазина миналата седмица.

Ворман погледна Хамилтън.

— Сигурен ли сте, Мак?

— Не мога да го докажа. Много хлапета се мотаят из магазина, но това ми се струва познато.

— Той ни каза, че никога не е ходил във вашия магазин.

— Какво очаквате да ви каже? Знаем, че е крадец, нали? След като влиза с взлом и краде, не се съмнявам, че и лъже. Искам това хлапе в ареста, ясно? Всяка година губя сума ти пари заради крадци и джебчии и съдя всеки, когото пипна.

— Ясно, Мак. Ще приключим разследването и ще се отбием в магазина, когато сме готови. Благодаря за съдействието.

— Няма проблем. Само ми намерете и останалите неща.

— Ще ги намерим.

Биг Мак затръшна вратата на кабинета и докато профучаваше покрай бюрото на госпожица Глория, забеляза Тео, който се криеше до автомата за вода.

— Ей, хлапе, къде са другите неща, които си откраднал от магазина ми? — попита той.

В този момент една учителка на шестите класове си говореше тихичко с госпожа Гладуел, а седмокласник, вдигнал висока температура, лежеше на канапето. Всички погледнаха към Биг Мак и после към Тео, който си глътна езика.

— Искам си нещата, ясно? — заяви Биг Мак още по-силно и пристъпи към Тео.

— Не са у мен — пророни Тео.

— Ако обичате — обърна се госпожа Гладуел към Биг Мак.

Вратата се отвори и отвътре излезе инспектор Ворман. Посочи с пръст Биг Мак и отсече:

— Стига толкова. Ние движим нещата. Можете да си вървите.

Биг Мак си тръгна, без да каже нито дума повече.

Удари звънецът за третия час. Учителката на шестокласниците се беше втренчила в Тео, все едно е убиец. Марк някой си, ученикът с високата температура, се беше надигнал и също го зяпаше. Госпожица Глория беше извила вежди и челото ѝ беше набраздено от дълбоки бръчки — много притеснено изражение. На Тео му се искаше да изкрещи, че не е крадец и не е задигнал нищо от Биг Мак, но вместо това за няколко дълги секунди просто стоеше като зашеметен.

Никога досега не го бяха обвинявали в престъпление.

— Бихте ли влезли, моля — покани ги инспектор Ворман.

Тео последва госпожа Гладуел в кабинета ѝ, където тя се настани на големия въртящ се стол зад бюрото си. Тео застана до нея — двамата срещу полицейските инспектори.

— Тези бяха разпознати от собственика — осведоми ги Ворман. — Регистрационните номера съответстват. След като намерихме част от откраднатите предмети, трябва щателно да претърсим шкафчето на Теодор Буун. Да проверим за пръстови отпечатыци. Да направим опис на съдържанието. Такива неща.

— Освен това трябва да разпитаме учениците със съседните шкафчета — каза Хамилтън. — Може да са видели нещо подозрително, нали разбирате, рутинна процедура. Колкото по-скоро го направим, толкова по-добре. Децата имат къса памет.

Госпожа Гладуел знаеше, че тринайсетгодишните имат много по-добра памет от възрастните, но не искаше да спори.

— Добре — каза тя, — но съм сигурна, че можете да почакате до три и половина следобед, когато ще свършат часовете. Няма смисъл да разстройваме учебния процес.

Тео се ужаси при мисълта двамата инспектори да разпитват приятелите му. Скоро щеше да се разнесе мълвата, че е заподозрян и ченгетата са го погнали. Нуждаеше се от помощ. Госпожа Гладуел правеше всичко възможно да го защити, но на него му трябваше по-голяма огнева мощ.

Вратата рязко се отвори и Айк влетя вътре.

— Какво става тук? — настойчиво попита той. — Добре ли си, Тео?

— Не особено — отговори Тео.

Ворман се изправи и каза:

— Аз съм инспектор Ворман от полицейското управление на Стратънбърг, а това е партньорът ми инспектор Хамилтън. Вие кой сте, ако смея да попитам?

Мъжете сковано се представиха един на друг и нито един от тримата не понечи да подаде ръка.

— Айк Буун, бивш съдружник в „Буун и Буун“, а Тео ми е племенник.

— Аз съм госпожа Гладуел, директорката. Добре дошли в кабинета ми.

Айк кимна леко и отговори:

— Приятно ми е. Мисля, че сме се виждали и преди. Е, какво става?

— Адвокат ли сте? — попита Ворман.

— Бивш адвокат — отговори Айк. — В момента съм чичото на Тео, а също и негов съветник, консултант, настойник и всичко, което се наложи да бъда. Ако ви трябват адвокати, дайте ми един час и ще ви доведе колкото искате.

Айк се беше издокарал с обичайното си облекло: избелели джинси, сандали на бос крак, стара рекламна тениска на бира „Ред Страйп“ и оръфано спортно сако на кафяви райета. Дългата му прошарена коса беше прибрана на стегната опашка. Беше превъзбуден и готов за битка и Тео осъзна, че в този момент не би могъл да има подобър закрилник.

Инспектор Хамилтън превъзходно се ориентира в ситуацията и пое нещата в свои ръце.

— Добре, господин Буун — каза той спокойно. — Снощи е бил извършен взлом в компютърен магазин на Мейн Стрийт. Днес сутринта получихме анонимно обаждане, че може да намерим част от откраднатите стоки в шкафчето на Теодор Буун тук, в училището. Тео се съгласи да бъде претърсено шкафчето му и ние открихме ето тези таблетки „Линкс“, чиято стойност е четиристотин долара всеки. Собственикът на магазина провери серийните номера и идентифицира стоката си.

— Идеално! — възкликна силно Айк. — В такъв случай знаем точно кой е обрал магазина. Хулиганът, който ви се е обадил анонимно. Защо не преследвате него, вместо да тормозите Тео?

— Не го тормозим, господин Буун — отговори Хамилтън. — Просто провеждаме разследване, част от което е опитът да открием автора на анонимното обаждане. Стараем се да работим по всички следи, разбирате ли?

Айк си пое въздух и погледна племенника си:

— Добре ли си, Тео?

— Май да — отговори той, но не беше.

Две срязани велосипедни гуми, камък, хвърлен през остъклената му врата, и посипали се върху него и кучето му счупени стъкла, първото проникване в шкафчето му и откраднатата шапка, а сега и това. Някой го тормозеше и се справяше превъзходно.

— Ако ви интересува мнението ми, а понеже сме в моя кабинет, така или иначе ще ви го кажа, полицията има пълното право да провежда разследване, стига да не разстройва учебния процес в моето училище. Освен това смятам, че Теодор Буун не е откраднал нищо — каза госпожа Гладуел.

Тримата мъже кимнаха. Тео беше напълно съгласен, но не помръдна и мускулче.

— И сега какво? — сопна се Айк на инспекторите.

— Искаме Тео да дойде в участъка, за да даде показания официално — отговори инспектор Хамилтън. — Просто обичайна процедура. А после бихме желали да поговорим с някои от другите ученици.

Тео беше гледал достатъчно телевизия, за да знае, че отиването в участъка обикновено означава белезници и пътуване на задната седалка на полицейска кола, и за част от секундата тази мисъл му се стори интригуваща. Досега не му бяха слагали белезници, нито се беше возил на задната седалка на полицейска кола, така че, след като го оправдаеха, щеше да е забавно да разказва за цялото приключение. Въодушевлението му обаче бързо помръкна, когато си даде сметка, че в училището и в града ще плъзнат клюки и скоро целият свят ще разбере, че Тео е главният заподозрян.

— Часовете свършват в три и половина, нали? — попита Айк госпожа Гладуел.

— Точно така.

— Добре. Ако сте съгласни, ще доведе Тео в полицейския участък в четири следобед. Сигурен съм, че родителите му ще го придружат.

Инспекторите се спогледаха и беше ясно, че и двамата не искат да спорят с Айк.

— Кога можем да поговорим с другите ученици? — попита Ворман.

— Ами, предполагам, в три и половина — отговори госпожа Гладуел.

— Чи са съседните шкафчета на твоето, Тео? — попита Хамилтън.

— На Уди, Чейс, Джоуи, Рикардо — повечето са от моя клас — отговори Тео. — Шкафчето на Дарън е точно под моето.

Ворман погледна Хамилтън и каза:

— Трябва да проверим в лабораторията дали могат да изследват за отпечатыци.

— Добре — съгласи се Хамилтън. — Освен това трябва да вземем твоите отпечатыци, Тео. Може да го направим следобед, когато дойдеш.

— Искате да ми вземете отпечатыци ли? — попита Тео.

— Разбира се.

— Не съм сигурен за това — отговори Айк. — Ще го обсъдя с родителите му.

— Пет пари не давам — каза Тео, — направете го. Няма да намерите мои отпечатыци по тези таблетки, понеже никога не съм ги докосвал. Ако искате, подложете ме и на детектор на лъжата. Нямам какво да крия.

— Ще видим — каза Ворман.

Изведнъж полицаите се разбързаха да си ходят. Хамилтън затвори бележника си и го пхна в джоба на самото си.

— Благодаря за отделеното време, госпожо Гладуел — каза той и се изправи. — Благодаря и на теб за съдействието, Тео. Господин Буун, беше удоволствие да се запознаем.

След като си тръгнаха, Тео седна на стола на Хамилтън.

— Трябва да поговорим за още нещо — каза той и Айк се отпусна на другия стол.

Госпожа Гладуел слушаше внимателно, докато Тео описваше двете срязани велосипедни гуми, едната от които на територията на училището. А когато разказа за камъка, влетял в кантората предния ден, Айк отсече:

— Някой те е погнал.

— Добре че ми каза — отговори Тео.

Никак не беше чудно, че положението се промени драстично след намесата на майката на Тео.

Той ѝ се обади по време на обедната почивка и петнайсет минути по-късно тя пристигна в кабинета на госпожа Гладуел. Настояваше за отговор на всеки свой въпрос. Беше бясна, че полицията е разпитвала Тео, без родителите му да присъстват, но госпожа Гладуел я увери, че той се е справил чудесно. Отговарял предпазливо и дал на полицаите възможно най-малко информация. Претърсването на шкафчето му било неизбежно, тъй като училището имало право да го отваря при всяка основателна причина. Училищната политика изисквала госпожа Гладуел и останалите служители от администрацията във всички случаи да оказват пълно съдействие на правоохранителните органи.

Отначало госпожа Буун смяташе да вземе Тео от училище и да го заведе в кантората, а от там — в полицията. Според госпожа Гладуел обаче беше по-разумно да изчакат края на учебните занятия. Тази сряда Тео веднъж вече беше измъкнат от час и ако това се повтореше, само щеше да засили подозренията. Тя посъветва майка му да се придържат максимално към обичайния ход на нещата. След това я осведоми за останалата част от доста вълнуващата седмица на Тео. Той още не беше казал на родителите си за двете срязани гуми и за обира на шкафчето си и новините смаяха майка му. Тя доста се ядоса, задето си е премълчал.

Преди да си тръгне, госпожа Буун помоли директорката да даде на Тео строги указания от училище да отиде право в кантората.

В три и половина инспектор Хамилтън чакаше в класната стая на господин Маунт. Беше позвънил на учителя и го беше помолил да „покани“ Дарън, Уди, Чейс, Джоуи и Рикардо да останат след часовете за кратка среща. В присъствието на господин Маунт инспекторът разговаря кратко с всяко момче поотделно. Пръв беше Дарън и след

като на една увеличена снимка установиха точното местоположение на шкафчето му, инспекторът го попита:

— По кое време днес сутринта за пръв път отиде до шкафчето си?

Дарън сви рамене и отговори:

— Когато дойдох в училището, точно преди часа на класния.

— А той кога започва?

— В осем и четирийсет.

— Защо ходи до шкафчето си?

— За да взема някои учебници и да оставя други, както винаги.

— Днес сутринта видя ли Тео Буун до шкафчето му?

Дарън се замисли и сви рамене:

— Май не. Мисля, че Тео вече беше влязъл в час.

— Кого помниш да си видял до шкафчето си днес сутринта?

Поредната пауза, докато момчето обмисляше въпроса.

— Рикардо, може би Уди. Просто някои от момчетата. Тогава не се замислих кого виждам. Обикновено бързаме за часа на класния.

— Забеляза ли край шкафчетата някого, който няма работа? — попита бавно Хамилтън.

— Кой например?

— Например някой, който не би трябвало да се навърта там.

— Да не би някой да е направил нещо нередно?

— Точно това се опитваме да установим, Дарън. Да си забелязал някой непознат край шкафчетата преди десет часа сутринта?

— Непознат ли? Възрастен човек?

— Възрастен, друг ученик, всеки, който няма причина да се мотае в този край на коридора.

Поредното продължително мълчание, после момчето бавно поклати глава и каза:

— Не, господине, не забелязах такъв човек.

— Нищо необикновено?

— Нищо, сър.

Подобни разговори се проведоха и с другите момчета. Само Чейс си спомни, че е срещнал Тео сутринта, обаче не го беше видял да вади учебници или други неща от раницата си. Инспектор Хамилтън внимаваше да не издаде какво е било намерено в шкафчето на Тео и да не създаде впечатление у момчетата, че приятелят им е загазил.

В четири следобед Тео, родителите му и Айк влязоха в полицейския участък на Мейн Стрийт на две пресечки източно от сградата на съда. Посрещна ги инспектор Ворман, който ги поведе надолу към малка стаичка в тесния сутерен. Предложи им нещо за пиене — всички отказаха — и той премина към деловата част. Следобед с госпожа Буун вече бяха разговаряли два пъти по телефона, така че нямаше никакви изненади.

Тео щеше доброволно да даде показания в присъствието на адвокати, а Ворман щеше да запише показанията му с видеокамера и касетофон. Тео бе уверил родителите си, че няма какво да крие и че не знае нищо за проникването с взлом в магазина и за откраднатите предмети.

Започна от понеделник и от първата случка с шкафчето си. Разказа за двете срязани гуми и каза, че Гил от „Гилс Уийлс“ може да потвърди това. Отново обясни, че не е съобщил на родителите си просто поради липса на време и възможности. Описа големия камък, разбил вратата на кабинета му предния ден. С помощта на насочващите въпроси на Ворман Тео стигна и до откраднатите таблетки, намерени в шкафчето му. Както винаги, се отбил до шкафчето си броени минути преди часа на класния. В коридора било шумно и пълно с ученици както предния и по-предния ден. Отключил шкафчето си и не забелязал нищо необикновено. Огледал го внимателно заради случилото се в понеделник. Сигурен бил, че по онова време таблетите „Линкс“ не били в шкафчето му. Не забелязал и ничие необичайно присъствие — нито непознати възрастни, нито ученици от други класове. Не му било известно някой да знае кода му. Не бил чувал за други подобни случаи на непозволено проникване в училищните шкафчета.

Тео говореше бавно и предпазливо, а когато го помолеха, повтаряше казаното. Вляво от него беше майка му, отдясно — баща му. Айк седеше в края на масата, все още ядосан, че полицията е дръзнала да обвинява племенника му. Инспектор Хамилтън седеше точно срещу Тео и търпеливо ръководеше разпита. До него имаше видеокамера на статив, която записваше разговора.

Тео направи точно и подробно обяснение на краткия си сблъсък с полицай Стю Пекинпо във вторник вечерта и обясни при какви обстоятелства е станал той. Беше категоричен, че никога не е влизал в „Биг Мак Систъмс“. Предложи на полицията да проверят търговските регистри, за да се уверят, че не е купувал нищо от магазина.

Когато Тео приключи разказа си, камерата и касетофонът бяха изключени и всички си отдъхнаха. Инспектор Хамилтън обясни, че ще отложат снемането на отпечатьци, понеже не са свалили нито един пръстов отпечатък и от трите таблета. Нямаше с какво да сравнят отпечатьците на Тео.

— Някой е бил много внимателен — каза Хамилтън, вперил поглед в Тео. — Сигурно е носел ръкавици.

Тео не можеше да разбере дали Хамилтън все още го подозира. Като всеки добър разследващ полицай той не издаваше почти нищо и се държеше така, сякаш всеки беше потенциален виновник.

— Ами анонимното обаждане? — попита Айк. — Успяхте ли да го проследите?

— В известен смисъл — отговори рязко Хамилтън, с което ясно показва, че не желае Айк да го притиска. — Обаждането е от уличен телефон близо до болницата, така че трудно ще разберем кой точно е позвънил.

— По кое време е станало това? — попита Уудс Буун.

— В девет и двайсет — отговори Хамилтън.

— Значи, ако таблетите не са били в шкафчето на Тео в осем и четирийсет, когато той се е отбил там, крадецът е отворил шкафчето му някъде по време на първия учебен час. След като е оставил таблетите, той или е напуснал училището и е хукнал към уличния телефон близо до болницата, за да се обади, или е съобщил на някой външен човек, че е изпълнил мисията и полицията вече може да бъде осведомена. Вероятно второто. Така че си имаме работа не само с един член на някаква малка банда.

Инспектор Хамилтън впери поглед в Уудс Буун, който му отвърна със същото.

— Може би е трябвало да станете детектив — отбеляза Хамилтън.

— Може би вие трябва да забележите очевидното. Става дума за подхвърлени улики. За капан. Не знам кой и защо го е направил, но е

съвсем ясно, че Тео няма нищо общо. В момента той е жертва, а не заподозрян.

— Не съм казал, че е заподозрян, господин Буун — хладно поясни Хамилтън. — Престъплението е извършено преди по-малко от двайсет и четири часа, така че ни дайте малко време. Разследването едва започва.

— Какво следва, що се отнася до Тео? — попита госпожа Буун.

— Може да си върви. Няма да го арестуваме посред нощ. Ако се наложи отново да поговорим с него, ще ви се обадя. — Хамилтън ставаше малко раздразнителен, вероятно понеже трима адвокати го въртяха на шиш. — Задачата ни е да проследим всички следи и да се помъчим да установим кой е извършителят на престъплението. Не знаем дали Тео казва истината. Несъмнено звучи достоверно, обаче аз съм разговарял с много обвиняеми, които твърдят, че са невинни. Може да е невинен, но може и да не е. Вие не се съмнявате, но разследващите не работят така. Някой ден, надявам се скоро, ще знаем много повече и тогава дано да мога да кажа: „Тео, ти казваш истината.“ Докато това не стане обаче, не вярвам на никого.

— Не ми ли вярвате? — оскърбено попита Тео.

— Виж, Тео, не знам дали лъжеш, не знам и дали казваш истината. Като разследващ, за мен е твърде рано да преценя. Засега не разполагаме с много доказателства, но онова, което имаме, сочи към теб. Разбираш ли?

Тео кимна леко, но беше ясно, че не е доволен.

Хамилтън погледна часовника си, затвори една папка и каза:

— Благодаря ви, че дойдохте, и както казах, ще поддържаме връзка.

Групичката представители на семейство Буун напусна сградата. Никой не се усмихваше.

Тео се помъчи да учи в кабинета си в кантората, но беше твърде разсеян. Бяха поставили ново стъкло, а късчетата от натрошеното бяха пометени. Нямаше и следа от атаката от предишния следобед, но Тео още чуваше трясъка на счупеното стъкло, силното тупване на камъка, улучил рафта с книги, звъntenето на посипаните стъкълца, уплашеното изскимтяване на Джъдж, последвано от неистов лай. Тео

сякаш бе усетил, че има още някой. Беше го доловил като насън. Май го беше чул веднъж онази сутрин по време на първия час в училище, преди да се появят полицаите и да съсипят целия му ден. Ако затвореше очи, можеше да си представи как седи на бюрото, когато камъкът влетява, а после, през следващите няколко секунди сякаш чу нечийи стъпки. Някой бягаше. Онзи, който бе хвърлил камъка, беше съвсем близо. На Тео десетки пъти му се искаше да го зърне как бяга.

Кой беше въпросният тайнствен човек? Възрастен ли беше? Или ученик? Мъж или жена? Самотен нападател или член на банда?

Дори Джъдж изглеждаше малко неспокоен. Първото посещение на местопрестъплението извика в съзнанието на Тео лоши спомени, затова така и не успя да се справи с домашните. Най-накрая заключи вратата, надникна през новите стъкла, не видя никого и напусна сградата, яхнал колелото си и следван от Джъдж.

Снимката беше изпратена от анонимен акаунт в „ГашМейл“ и първоначално беше пусната в кутиите на десетина ученици от прогимназията в Стратънбърг. От там набра скорост и до седем и половина в сряда вечерта стотици, ако не и хиляди хора в града я бяха видели и знаеха за какво става въпрос.

Беше направена от човек, решен да остане анонимен и неизвестен, но явно се беше скрил някъде на отсрещния тротоар, когато Тео, родителите му и Айк излизаха от полицейския участък. На снимката добре се виждаха и четиримата, смръщени и притеснени, а точно зад тях и отгоре ясно се четеше надписът „Полицейски участък на Стратънбърг“.

Снимката беше придружена от описание: *Тео Буун, на тринайсет години, с адрес Малард Лейн 886, излиза от полицията заедно с родителите си, след като е бил арестуван за извършения във вторник обир на известния магазин за електроника „Биг Мак Систъмс“. Според осведомени източници полицията открила откраднатите стоки в сряда сутринта в шкафчето на Тео в училище. Очаква се той да бъде изправен пред съда за малолетни следващата седмица.*

Както винаги в сряда вечер семейство Буун си бяха поръчали китайска храна. Бяха в кабинета и вечеряха пред телевизора. Джъдж, който се мислеше поне наполовина за човек, седеше до Тео и от време на време получавахе по някоя скарида със сладко-кисел сос — любимото му ястие. По време на вечерята почти не разговаряха. Мислите на Тео бяха заети с последните събития, които се развиваха лавинообразно. Родителите му размишляваха как да предпазят сина си. Госпожа Буун не докосваше своето пилешко. Господин Буун дъвчеше настървено, като че ли беше в съдебната зала и нанасяше

съкрушителен удар на лошите, доказвайки, че Тео не е извършил нищо нередно.

Мобилният телефон на Тео завибрира — беше получил съобщение. Той му хвърли един поглед. Близката му приятелка Ейприл Финмор му пишеше:

ТБ, провери си имейла. Спешно.

Родителите му се цупеха, когато нещо прекъсваше вечерята им, затова, както дъвчеше, Тео написа:

Какво има?

Ужасно е. Спешно! Веднага, отговори Ейприл.

ОК, написа Тео.

Той лапна още няколко хапки, преглътна на две на три и обяви:

— Натъпках се.

Стана с чинията и чашата си и се запъти към кухнята.

— Много бързо — отбеляза майка му. Баща му се беше отнесъл нанякъде.

Тео изплакна чинията си и се запъти право към раницата си върху кухненския плот. Няколко секунди по-късно вече беше онлайн и отвори пощенската си кутия. Кликна върху съобщението с надпис „Спешно от ГашМейл“ и видя снимката. Беше ясна и контрастна и нямаше никакво съмнение кой точно излиза от полицейския участък. Отначало не можа да повярва, докато четеше надписа. Челюстта му увисна, той зяпна широко и няколко секунди се взира в снимката. Смайването му бързо отстъпи място на гнева. Гняв заради измислиците. Не беше арестуван. Нямаше да го съдят. А после започнаха въпросите. Кой е направил снимката? Къде се е криел? Защо му е да разправя такива откровени лъжи? На колко човека е изпратена снимката?

— Ей, хора! — провикна се Тео.

Родителите му се скупчиха зад него и се вторачиха в екрана на компютъра върху кухненския плот. Снимка, направена от някакъв негодник и после разпространена навсякъде, придружена от пълно с лъжи описание. Като адвокати първата им реакция беше да се запитат какво може да се предприеме законно, за да бъде спряна снимката, да се поправи стореното и виновникът да бъде изправен пред съда.

— Допускам, че е разпратена навсякъде — каза госпожа Буун.

— Най-вероятно — съгласи се Тео.

— Какво е „ГашМейл“? — попита господин Буун.

— Някакъв съмнителен сървър, който използваш, когато не искаш да те пипнат. Много анонимни имейли тръгват от там и наистина е трудно да ги проследиш.

— Значи не можем да го проследим?

— В интернет всичко е възможно, но ще бъде сложно и скъпо.

— Интернет — повтори господин Буун възмутено, приближи се към прозореца над мивката и се загледа към тъмния заден двор.

Тео седна на масата и разтри слепоочията си.

— Мисля, че животът ми е съсипан — отбеляза той и едва не се заплака.

— Това може да бъде обяснено, Тео — каза баща му. — Приятелите ти ще узнаят истината. А какво мислят непознатите, няма значение.

— Лесно е да се каже, татко. Ти не трябва да застанеш утре пред децата в училище. Представа си нямаш колко бързо плъзват слуховете по интернет. В момента половината град гледа тази снимка и си мисли, че съм виновен.

Майката на Тео седна до него и го потупа по ръката.

— Нищо не си направил, Тео, и истината ще излезе на бял свят.

— Не съм сигурен, мамо. Нали видя инспектор Хамилтън днес? Според него съм виновен. Ами ако не открият истинските крадци? Ами ако приключат разследването само с мен и с откраднатите таблетки в шкафчето ми? В даден момент трябва да обвинят някого за престъплението и този някой като нищо може да съм аз. Днес видях собственика на магазина, викат му Биг Мак, и повярвай ми, той е убеден във вината ми и е жаден за възмездие. Ще види снимката. Полицаяте също ще я видят. И още по-лесно ще повярват, че аз съм го направил.

След думите на Тео в кухнята настана дълго и напрегнато мълчание. Дали постепенно не осъзнаваха действителността? Възможно ли беше наистина да обвинят Тео в това престъпление? А след като правосъдната машина се задвижи, щяха ли Буун да съумеят да направят нещо, за да предотвратят ужасния изход?

Стойността на всеки таблет беше приблизително четиристотин долара, общо хиляда и двеста. Когато общата стойност на откраднатите стоки надхвърля петстотин долара, престъплението е

тежко — много по-сериозно от незначително провинение. Тео познаваше закона, размишляваше над него вече от часове. В кантората дори отново провери законите и правилниците, вместо да си пише домашните. Ако беше на осемнайсет или повече, щеше да се изправи пред съдебни заседатели. Обаче тъй като беше само тринайсетгодишен, делото щеше да се гледа в съда за малолетни, където правилата бяха различни. Там процедурите бяха поверителни. Документите не ставаха публично достояние, изслушванията — също. Нямаше съдебни заседатели и всичко се решаваше от съдията. Рядко изпращаха някого в затвора, а още по-рядко — за дълъг период от време.

Ако катастрофата продължеше да се задълбочава и някак се стигнеше до това Тео да бъде осъден, вероятно щяха да му дадат няколко месеца в затвор за малолетни престъпници.

Затвор ли? Тео Буун с осъдителна присъда?

Невероятно. Немислимо. Безумно. Главата на Тео се пръскаше.

— Тео, най-напред трябва да отвърнеш на удара — казваше майка му. — Да нападнеш. Когато правдата е на твоя страна, никога не отстъпвай. Публикувай на страницата си изявление, обясни истината. Изпрати го по имейл на приятелите си и им кажи, че снимката и съпътстващият я надпис са подвеждащи. Накарай Ейприл, Чейс, Уди и всички, на които имаш най-голямо доверие, да залееят интернет с информация. Разпространи новината, че ние, твоето семейство, обмисляме да предприемем съдебни мерки.

— Така ли е? — попита Тео.

— Разбира се. Обмисляме го. Може и да не се получи, но поне го обмисляме.

— Майка ти е права, Тео — намеси се и баща му. — Най-малкото, което можеш да направиш на този етап, е да се бориш.

Предложението допадна на Тео. През последните десет минути беше като парализиран, но вече беше време за действие.

Един час по-късно семейство Буун все още бяха на масата в кухнята — и тримата тракаха на лаптопите си, опитвайки се да проследят източника на слуховете, като същевременно щяха да се постараят да ги опровергават. Беше изгубена битка. Снимката и

надписът бяха твърде сензационни, за да останат незабелязани, а Тео се оказа подходяща мишена. Единственият син на двама известни адвокати, арестуван заради крадени вещи, намерени в училищното му шкафче. Като всеки неверен слух и този добиваше достоверност, колкото повече се повтаряше, така че не след дълго на практика се превърна във факт.

Господин Буун затвори лаптопа си и се зае да си нахвърля бележки на обичайните жълти листове. Във всеки един момент от младия си живот Тео бе виждал в къщата поне пет такива бележника.

— Хайде да свършим малко детективска работа — предложи господин Буун.

Госпожа Буун свали очилата си за четене и също затвори лаптопа си. Отпи от билковия си чай и каза:

— Добре, Шерлок Холмс, давай.

— Първо, кой може да проникне в шкафчето ти незабелязано? — попита господин Буун. — Не мога да си представя в училището да влезе някой непознат възрастен човек, който да се запъти право към шкафчето ти и да го отвори, понеже знае отнякъде кода.

— Съгласна съм — каза госпожа Буун. — Тео, виждал ли си някога учители, треньори, чистачи или други възрастни да отварят шкафчетата?

— Никога. Дори не ги доближават. Учителите си стоят в учителската стая. Чистачите си имат съблекалня в сутерена, но там не допускат ученици. А треньорите използват съблекалните във физкултурния салон.

— Значи един възрастен човек ще бъде забелязан?

Тео се замисли и каза:

— Ако познаваме този възрастен човек и го видим да отваря шкафчетата ни, да, със сигурност ще го забележим. Ще е необичайно. Ако е непознат, вероятно ще му кажем нещо. Не съм сигурен, понеже не се е случвало.

— Говорим обаче за междучасията, когато коридорите са пълни, нали? — попита господин Буун.

— Да.

— А докато сте в час и коридорите са празни?

Тео отново се замисли.

— Коридорите рядко са празни. По време на часовете все ще мине някой — чистач, освободен от час ученик, помощник-учител.

— А охранителните камери в коридорите? — попита господин Буун.

— Свалиха ги преди няколко седмици, за да инсталират нова система.

— Струва ми се твърде рисковано възрастен човек да се опита да отвори шкафчето на ученик — отбеляза госпожа Буун.

— Съгласен съм — каза Тео, — но всяко престъпление е свързано с риск, нали?

— Разбира се, обаче рискът е много по-голям за човек, който обикновено не използва шкафчетата.

— Така е — убедено заяви господин Буун. — И е още по-рисковано за външен човек. Предлагам да елиминираме тази възможност. Единодушни ли сме, че това е вътрешна работа на човек от училището?

Тео вдигна рамене, но не изрази несъгласие, майка му също.

— Някой, който знае как да отвори шкафчето — продължи господин Буун. — Някой, който би могъл да открадне кода. И някой с лесен достъп до стойките за велосипеди, където са му нужни около две секунди да надупчи гумата. Някой, който знае кое е колелото на Тео и къде го оставя той. Който познава графика и маршрутите му. Който го познава добре и може да го наблюдава, без да бъде заловен.

— Друг ученик? — попита Тео.

— Именно.

Госпожа Буун се отнесе скептично към това предположение.

— Трудно ми е да повярвам, че тринайсетгодишно дете ще проникне с взлом в компютърен магазин, ще избегне охранителните камери и ще успее да се измъкне невредимо.

— По-достоверно е, отколкото чистач или помощник-учител — отговори господин Буун.

Възцари се продължително мълчание, докато тримата детективи си поемаха въздух и обмисляха казаното. Пръв се обади Тео:

— Имал е съучастник, нали? Споменете си анонимното обаждане от уличния телефон до болницата. Освен това за пренасянето на откраднатите от магазина стоки трябва поне двама човека.

— Точно така — съгласи се господин Буун. — Помислете и за нужните технически умения. Някой е проникнал във файла в училищния компютър и е откраднал кода. Някой е бил достатъчно съобразителен, за да ни снима днес следобед, когато си тръгнахме от полицията, и освен това умее да използва „ГашМейл“, без да бъде заловен. На мен ми се струва, че е ученик.

— Всеки би могъл да хвърли камък по остъклена врата — отбеляза госпожа Буун.

— Да, но постъпката приляга повече на младеж, нали?

И тримата бяха единодушни по този въпрос.

— Допускам, че повечето деца в училище, поне повечето момчета, знаят кога и къде се събират бойскаутите. Не е трудно да се промъкнат до сградата на ВВЧ и да намерят колелото ми, докато съм на събрание.

Аргументите сериозно натежаваха.

— Колко са учениците в прогимназията, Тео? — попита госпожа Буун.

— По пет паралелки от пети до осми клас. По около осемдесет човека във випуск прави приблизително триста и дваисет.

— Да изключим момичетата — предложи господин Буун. — Не мога да си представя момиче да реже гуми или да хвърля камъни по стъклата.

— Не знам, татко, в училище имаме доста буйни момичета.

— Засега се съгласи с мен, Тео. По-късно ще поговорим за момичетата.

— Добре, значи стеснихме кръга до сто и шейсет момчета — каза Тео. — Откъде ще започнем?

Внезапно следата сякаш поизстина. Господин и госпожа Буун знаеха, че Тео е харесван от съучениците си, защото не тормози никого, не се бие и не създава неприятности.

— Знаем кои са приятелите ти, Тео, но те са малка част от всички — каза господин Буун. — Не познаваме повечето ученици от училището. Защо не направиш списък на евентуалните заподозрени? На деца, с които си имал недоразумения. На деца, които може да ти се сърдят за нещо, случило се неотдавна или преди година.

— Ами отборът за дебати? — попита госпожа Буун. — Ти никога не си губил дебат. Може някой от губещата страна да се е почувствал

засегнат.

— Или пък някой от бойскаутите да ти завижда — добави господин Буун.

Тео кимаше, а мислите му препускаха, докато се опитваше да се досети кой може да му е враг.

— Сигурно има такива, които не ме харесват, но защо ще ми причиняват това? Струва ми се прекалено голямо отмъщение от страна на някой, който ми има зъб за нещо, но аз дори не знам за какво.

— Така е, разбира се — съгласи се госпожа Буун.

— Помисли си, Тео. Направи списък с основните си заподозрени и ще го обсъдим утре на вечеря.

— Ще се опитам — обеща Тео.

Четвъртък сутринта. Тео беше напълно буден, когато алармата му звънна в седем и половина. Коремът му се беше стегнал на топка и той беше сигурен, че е твърде зле, за да ходи на училище. Взираше се в тавана и чакаше страданието му да се задълбочи и дори да се превърне в действително гадене, та да повърне. Главата също го болеше и беше убеден, че това е мигрена, макар че никога не беше имал. Минутите се нижеха, но за жалост състоянието му не се влошаваше.

Как да отиде в училище и да се изправи пред цялото това подозрение? Как щеше да издържи на подигравките, на злобните подмятания и заяжданията? Днес беше идеален ден да пропусне училище, да се скатае, като се престори на болен.

Джъдж се раздвижи пръв. Изникна изпод леглото, готов да потегли. Тео му завидя. Щеше да прекара деня в кантората, да дреме до бюрото на Елза, да обикаля из стаите, да се навърта в кухнята, търсейки нещо за хапване, да спи в кабинета на Тео, докато го чака да се върне от училище. Без тревоги, без напрежение, без страх, че някой го следи и крои планове да му причини още неприятности. Ама че живот, помисли си Тео. Кучешки живот. Не беше честно.

Той седна на ръба на легло го си, почака малко с надеждата да повърне, но бързо си призна, че се чувства по-добре. Джъдж само го гледаше. Пред вратата се чува стъпки, последвани от тихо почукване.

— Тео? — тихо каза майка му. — Буден ли си?

— Да, мамо — отговори Тео с престорено дрезгав глас, сякаш поемаше последната си глътка въздух.

Тя отвори вратата, влезе и седна до него на леглото.

— Ето, донесох ти горещ шоколад.

Тео пие чашата и я обгърна с длани. Ухаеше ароматно.

— Добре ли спа? — попита майка му. Още беше с тежкия си хавлиен халат и с любимите си розови мъхести чехли.

— Не особено — отговори Тео. — Сънувах онзи упорит кошмар.

— Разкажи ми — подкани го тя и разроши косата му.

Тео отпи от горещия шоколад и облиза устни.

— Беше много странен сън без никакъв смисъл, който като че ли нямаше край. Гонеха ме полицаи, много полицаи, изплъзвах им се, те изоставах, обаче тогава ми простреляха и двете гуми. Заряха колелото в една канавка и хукнах през гората. Полицаяте ме настигаха, куршумите улучваха дърветата край мен, освен това имаха и кучета, които бяха по петите ми. Някой изкрещя: „Ей, Тео, насам!“ Хукнах по посока на гласа и видях, че Пийт Дъфи седи в един пикап. Сkochих в каросерията и потеглихме, а край нас хвърчаха куршуми. Той караше като луд, аз се търкалях из каросерията, изведнъж се озовахме на Мейн Стрейт и хората закрещяха: „Давай, Тео, давай“, и други подобни. Зад нас бяха полицейските коли с пуснати сирени и лампи. Профучахме през една пътна блокада и точно преди да се измъкнем, ченгетата простреляха и четирите ни гуми.

Тео замълча и отпи от шоколада си. Джъдж се взираше в него с една-едничка мисъл — къде ми е закуската?

— Избяга ли? — попита майка му. Историята, изглежда, я забавляваше.

— Не съм сигурен. Май не успях да довърша съня. Тичахме през някакви улички, но зад всеки ъгъл имаше още полицаи, които стреляха по нас. Все едно ни гонеше малка армия. Имаше спецчасти и дори хеликоптер. Пийт Дъфи непрекъснато повтаряше: „Няма да ни пипнат, Тео. Само не спирай да бягаш.“ Профучахме през съда, който беше пълен с хора дори посред нощ, после хукнахме към реката. Кой знае защо решихме да минем по моста. По средата видяхме на отсрещната страна екип от спецчастите, идваха към нас. Спряхме, озърнахме се назад — навсякъде имаше ченгета и кучета. „Трябва да скочим, Тео“, отсече Пийт Дъфи. „Няма да скачам“, отговорих му. Той прекрачи парапета и тъкмо щеше да скочи, когато отвсякъде полетяха куршуми. Дъфи изкрещя и политна, а аз го гледах как пада и цопва във водата. В реката имаше хора в лодки, които посрещнаха падането му с радостни възгласи. „Скачай, Тео, скачай“, развикаха се те. Полицията настъпваше към мен и от двете страни. Кучетата ръмжаха, в далечината виеха сирени, чуваше се стрелба. Вдигнах ръце, все едно се предавам, после за части от секундата прескочих перилата — бяха около два и половина метра, но нали стана насън! Приличах на олимпийски шампион по скокове във вода, докато летях към реката.

Започнах да правя салта и да се премятам във въздуха, изобщо не знам откъде се бях научил на тези неща. Реката беше далече долу и се приближаваше, приближаваше се...

Тео отново отпи от шоколада си.

— И какво се случи? — попита майка му.

— Не знам. Дълго време летях във въздуха и се събудих, преди да падна във водата. Помъчих се да заспя отново, за да си довърша скока, но не успях.

— Страхотен сън, Тео. С много екшън и с много вълнение.

— Тогава не ми се стори страхотен. Бях уплашен до смърт. Случвало ли ти се е по теб да стреля полиция?

— Не, не ми се е случвало. Обеща да помислиш за евентуални врагове, които може да ти имат зъб за нещо.

Тео пийна още една глътка и се замисли.

— Стига, мамо, децата нямат врагове, нали? Виж, винаги има хора, които не ни харесват и които ние не харесваме. Но не се сещам за никого, когото да нарека мой враг.

— Добре. Кое от децата те харесва най-малко?

— Бети Ан Хакнър.

— И каква е причината?

— Преди няколко месеца имяхме дебати — момчета срещу момичета. Темата беше контролът над оръжията. Спорът доста се разгорещи, но всичко си беше честно. Ние спечелихме, а тя много се разстрои. По-късно я чух да ме нарича „тъпак“ и „фокусник с евтини номера“. Оттогава я срещам почти всеки ден и тя все ме гледа така, сякаш с удоволствие ще ми пререже гърлото.

— Трябва да се опиташ да се помириш с нея, Тео.

— Няма да стане.

— Защо?

— Страх ме е, че ще ми пререже гърлото.

— А способна ли е да ти пререже гумите или да хвърли камък през прозореца?

Тео се замисли за секунда и поклати глава.

— Едва ли. Тя е добро момиче, но няма много приятели. Малко ми е мъчно за нея. Не, не е нашият заподозрян.

— Тогава кой?

— Не знам. Още размишлявам по въпроса.

— По-добре се приготвяй за училище.

— Никак не се чувствам добре, мамо. Боли ме главата и ми се гади. Май ще е по-добре днес да си остана в леглото.

Госпожа Буун се усмихна и отново разроши косата му, но не му повярва.

— Каква изненада! — каза тя. — Знаеш ли, Тео, ако не си измисляше толкова оплаквания, за да пропускаш училище, сигурно от време на време щях да ти вярвам.

— Училището е скучно.

— Но е задължително. Ако искаш да учиш право, трябва да завършиш осми клас.

— Покажи ми къде го пише.

— Току-що си го измислих. Виж, Тео, днес сигурно ще ти е малко трудно. Ще има много клюки, а сигурно и малко подигравки. Знам, че ти се иска да пропуснеш часовете, но не може. Прехапи устни, стисни зъби и вирни високо глава, понеже не си направил нищо нередно. Няма от какво да се срамуваш.

— Знам.

— И се усмихвай. С усмивка светът става по-хубав.

— Днес може би ще ми е трудно да се усмихвам.

* * *

Тео остави колелото си на друга стойка, по-близо до кафето, заключи го, после не се сдържа и се огледа да провери дали някой не го наблюдава. Вече му ставаше навик да се озърта и започваше да му идва до гуша.

Беше осем и двайсет. Срећна се с Ейприл Финмор в кафето, където учениците, които пристигаха по-рано с автобусите, можеха да се срещат и да общуват, да пийнат ябълков сок и понякога да учат. Ейприл му беше приятелка, близка приятелка, но не му беше гадже. Тео ѝ вярваше повече, отколкото на всеки друг, и тя също му се доверяваше. В семейството ѝ вечно цареше бъркотия, баща ѝ ту си тръгваше, ту се връщаше, майка ѝ беше поне наполовина луда, ако не и повече, а по-големите ѝ братя и сестри вече бяха избягали от града. И

Ейприл искаше да се махне от къщи, но беше още малка. Мечтаеше да стане художничка и да живее в Париж.

— Как си? — попита го тя, когато седнаха в края на дълга маса, възможно най-далече от другите ученици.

Тео стисна зъби, вирна глава и отговори:

— Добре съм. Нищо ми няма.

— Новината плъзна по интернет. Май още повече се раздухва.

— Виж, Ейприл, не мога да контролирам всичко това. Невинен съм. Какво да направя? Искаш ли ябълков сок?

— Да.

Тео прекоси кафето и се запъти към плота, където бяха подредени чашки с безплатен ябълков сок. Взе две и тръгна обратно към Ейприл, когато група момчета от седми клас започнаха да скандират: „Виновен! Виновен! Виновен!“

Тео ги погледна и шините му проблеснаха в престорена широка усмивка, все едно постъпката им го забавляваше. Най-кресливото хлапе се казваше Фил Джейкъби — хулиган от лош квартал. Тео го познаваше, но двамата не бяха близки. Включиха се още няколко момчета: „Виновен! Виновен! Виновен!“ Докато Тео седне, възгласите вече бяха утихнали и забавлението беше приключило.

— Гадняри — изсъска Ейприл и изглежда ядосано агитката.

— Не им обръщай внимание — каза Тео. — Ако им отговориш, ще стане по-лошо.

Пристигнаха още ученици, още раници се стовариха върху масите.

— Какво ще предприеме полицията сега? — попита Ейприл почти шепнешком.

— Ще довършат разследването — тихо отговори Тео и се огледа. — По таблетите, които намериха в шкафчето ми, няма отпечатъци, затова според тях крадецът е доста съобразителен. Канеха се да снемат отпечатъци от шкафчето ми, но сега мислят, че ще е загуба на време. Не забравяй, че това е дребно престъпление. Ченгетата си имат по-важни грижи.

— Например да намерят Пийт Дъфи.

— Именно. Освен това ги чакат дела за наркотици и по-сериозни престъпления, които да разследват. Няма да отделят много време на този обир. Не е толкова сериозен случай.

— Освен ако ти не си обвиняемият. Не ми казвай, че не те е страх да не те натопят.

— Разбира се, че се притеснявам, но имам доверие на полицията и на съда. Човек трябва да вярва на системата, Ейприл. Невинен съм. Полицаяте ще намерят истинските крадци и аз ще се отърва.

— Толкова ли е просто?

— Да, струва ми се.

Групата седмокласници се приближиха зад гърба му. Фил Джейкъби изтърси на висок глас:

— Ей, момчета, пазете си раниците. Тео Крадеца е в стаята.

Приятелчетата му отминаха, заливайки се от смях. Другите ученици гледаха лошо Тео. Един-двама придърпаха раниците си по-наблизо.

— О, боже! — отчаяно възкликна Тео. — Май ми излезе нов прякор.

— Гадняри.

На Тео никак не му беше лесно да прехапе устни, да стисне зъби и да вирне глава. Очертаваше се много дълъг ден.

Боят започна няколко минути по-късно, докато Тео затваряше шкафчето си. Подстрекател беше друг кресльо — Бакстър, който беше в класа на мадам Моник и шкафчето му беше недалеч от това на Тео. Бакстър се приближи зад гърба на Тео и на висок глас попита:

— Ей, пандизчията, к'во става?

Няколко момчета се засмяха, но Бакстър се надяваше на нещо повече. Той стоеше и се хилеше на Тео.

Грешката на Бакстър беше, че отвори голямата си уста, когато Уди се случи близо до своето шкафче. Той рязко се завъртя и го срязва:

— Млъквай!

Всички се пазеха да не дразнят Уди. Той имаше двама по-големи братя, които играеха футбол, падаха си по карате и се биеха с повод и без повод. В дома на Уди постоянно се млатеха, чупеха мебели и прозорци, а понякога — и кости. Тъй като беше най-малък, Уди изпълняваше ролята на боксова круша, а освен това наистина обичаше да се сбие с някой от своята категория. Не беше побойник, но понякога твърде бързо мятеше крошета или заплашваше съученик.

На Бакстър обаче също му се носеше славата на здравеняк и той не възнамеряваше да отстъпи, защото всички ги гледаха.

— Ти не ми нареждай! — изстреля той в отговор. — Ако искам да викам на Тео пандизчия, ще му викам и толкова.

Уди вече се беше запътил към Бакстър и сериозните неприятности бяха неизбежни. В коридора настъпи оживление, когато и останалите ученици осъзнаха, че, подобно на същински гангстери, нито един от двамата не възнамерява да отстъпи.

Тео огледа коридора и в двете посоки с надеждата да мерне господин Маунт или друг учител, но точно в този критичен момент не се виждаше никакъв възрастен.

— Всичко е наред, Уди, всичко е наред — обади се Тео.

Според Уди обаче не беше наред. Той изгледа кръвнишки Бакстър и заповяда:

— Вземи си думите обратно.

— Няма — отговори му той. — Според мене, който краде и го арестуват, е пандизчия. — Думите му още звучаха нахакано. Бакстър се кокореше, обаче лявото му око след малко щеше да се затвори.

Уди изстреля къс удар с лявата си ръка, който се стовари точно в лицето на Бакстър. Той пък, трябваше да му се признае, успя да фрасне Уди с юмрук, преди двамата да се вкопчат в хватка и да се свлекат на пода. Сбиванията бяха рядкост в училището, затова един хубав бой не беше за пропускане. Край тях тутакси се събра тълпа. По-надолу по коридора някой оповести:

— Бой! Бой!

Уди и Бакстър се търкаляха по застлания с плочки под, вкопчени един в друг и дращещи като диви котки.

Приятелчето на Бакстър беше един дребосък на име Гриф, който явно знаеше онова, което знаеха всички — след броени секунди Уди щеше да надвие Бакстър и да започне да го млати по лицето. Ето защо Гриф прояви глупостта да се включи в мелето, с цел да защити приятеля си. Нададе импровизиран боен вик и се метна на гърба на Уди. Тео и останалите зрители ги зяпнаха смаяно.

Всяко сбиване автоматично водеше до отстраняване от часовете. Училищният правилник беше недвусмислен и всеки учител подчертаваше колко опасен е боят. Наказанията, налагани от госпожа Гладуел, бяха гъвкави и зависеха от обстоятелствата. Бутането и

блъскането на игрището можеха да завършат с едnodневно отстраняване от занятия и три допълнителни часа в занималнята. Юмручен бой с разкъравени устни и носове можеше да предизвика тридnevно отстраняване, лишаване от извънучилищни занимания и едномесечен изпитателен срок.

Тео не си падаше по сбиванията. За последен път беше участвал в подобно нещо в четвърти клас, когато двамата с Уолтър Норис се сборичкаха ожесточено на градския басейн. Сега обаче, докато стоеше замръзнал на мястото си и гледаше боя, развихрил се пред очите му, изведнъж изпита желание да се включи. В крайна сметка приятелят му Уди се биеше, за да защити неговата чест. Най-малкото можеше да му се притече на помощ. Пък и едно отстраняване от училище надали беше крайт на света. Родителите му щяха да се вбесят, но накрая щяха да се успокоят. Какво каза майка му снощи? „Най-напред трябва да отвърнеш на удара. Да нападнеш. Когато правдата е на твоя страна, никога не отстъпвай.“

Айк щеше да се гордее с него. Понякога мъжът трябва да се сражава.

Тео пусна раницата си на пода, изкрещя нещо, което и сам не разбра, и се метна върху купчината от тела.

От едната страна на масата бяха Бакстър и Гриф, а от другата — Уди и Тео. Противниковите страни седяха една срещу друга, докато напрежението постепенно отшумяваше и всички започваха да осъзнават действителността. Бакстър притискаше торбичка с лед отстрани към лицето си, а лявото му око беше подутото и напълно затворено. Изглеждаше ужасно. Уди беше горд, но потискаше усмивката си. Нямаше място за усмивки, понеже ги застрашаваше отстраняване от учебните занятия и им предстоеше да се оправят с разгневените си родители. Лицето на Гриф не беше пострадало, лицето на Уди също. Долната устна на Тео беше подута и на нея имаше засъхнала кръв. Той я попи с хартиена кърпичка. По-сериозно го измъчваше пулсиращата болка в главата, причинена от ритника на Бакстър или Гриф, но Тео изобщо не споменаваха за нея.

Господин Маунт седеше в края на масата, вперил поглед в момчетата. Гневно ги беше разтървал и ги беше повел към занималнята, където сега седяха и охлаждаха страстите. Секундите и минутите се нижеха и момчетата постепенно се успокояваха. Дишането им се забави. Пулсът им се нормализира. Нищо не може да накара кръвта да се разбушува и сърцето да се разтупти, така както едно хубаво сбиване.

— Какво се случи? — попита най-накрая господин Маунт.

И четирите момчета забодоха погледи в масата. Не продумваха. Нищичко.

— Случайно да е свързано със слуха, че Тео е бил арестуван вчера? — попита господин Маунт и се взря в Тео, който не отместваше очи от масата.

Господин Маунт знаеше, че Уди се пали лесно, а Бакстър обича да се забърква в неприятности. Знаеше също, че Гриф следва Бакстър като пале. Никога не би повярвал обаче, че Тео Буун може да предизвика бой или да се включи в него. Господин Маунт разбираше

как стоят нещата. Подозираше, че Бакстър и Гриф са подразнили Тео, а Уди е защитил приятеля си.

Пред стаята се чуха гласове.

— Мисля, че госпожа Гладуел е тук — каза господин Маунт. — И не ми се иска да съм на ваше място.

С тези думи той стана и излезе. Щом вратата се затвори зад гърба му, Уди изръмжа:

— Никой да не е посмял да порти! Ясно?

Изрекъл-недоизрекъл тези думи, вратата се отвори широко и в занималнята влетя госпожа Гладуел. Само един поглед беше достатъчен на момчетата да разберат, че с тях е свършено.

Тя строго се втрени в тях и бавно седна в другия край на масата. Господин Маунт влезе отново, затвори вратата и застана прав до стената. Присъстваше в качеството си на свидетел.

— Добре ли си, Бакстър? — попита госпожа Гладуел без капчица съчувствие.

Бакстър кимна леко.

— А ти, Тео? Това на долната ти устна кръв ли е?

Тео също кимна.

Тя сковано изпъна гръб, намръщи се още повече и започна:

— Е, искам да разбера какво се е случило.

Нито едно от момчетата не помръдна. И седемте очи (в този момент само едното око на Бакстър виждаше) не се откъсваха от нещо неустойимо, макар и невидимо, върху масата. Секундите се нижеха. Цареше мълчание. Лицето на госпожа Гладуел почервения и се свъси още повече.

— Сбиването е много сериозно провинение — поде лекцията си тя. — В това училище не търпим побоите и вие го знаете още откакто дойдохте тук в пети клас. Побоят автоматично води до отстраняване. Отстраняването влиза в досието ви и става неизменна част от атестацията ви.

Не точно, каза си Тео. Да, провинението щеше да бъде неизменна част от досието на ученика, но нямаше да излезе от прогимназията. Нито един колеж, университет по право или евентуален работодател нямаше да узнае, че еди-кой си е бил временно отстранен от учебни занятия, защото като осмокласник се е сбил.

— Тео — строго се обърна тя към него, — искам да разбера какво се случи. Погледни ме, Тео.

Той бавно се извърна и погледна доста страховитото лице на директорката.

— Кажи ми какво се случи — настоя тя.

Тео не издържа погледа ѝ, забодя очи в една точка на стената и стисна челюсти.

Сред четиримата нарушители той беше лидер, Гриф беше последовател, а Уди и Бакстър обикновено не се отличаваха от тълпата. Ако Тео си държеше устата затворена, другите трима щяха да направят същото. Това беше първата грешка на госпожа Гладуел.

За да разрешиш случай с няколко обвиняеми, най-напред трябва да ги разделиш. Ако случаят беше в ръцете на Тео, той щеше да изолира Гриф в тясна стаичка с неколцина намръщени възрастни — чиновници, тренъори, хора с авторитет и влияние. Те щяха да му обяснят, че другите три момчета са си развързали езиците, и да обвиняват него. „Гриф, Бакстър твърди, че ти си тормозил Тео.“ А също и: „Гриф, те твърдят, че ти пръв си ударил с юмрук.“ И така нататък. Отначало Гриф нямаше да повярва, но след като го пообработеха няколко минути, щеше да се разприказва. А разкажеше ли своята версия, щяха да му съобщят, че тя не съответства на казаното от останалите трима, така че Гриф явно лъже. Лъжата щеше само да задълбочи проблемите му. Лъжата плюс побоят щяха да доведат до още по-продължително отстраняване от училище и до изпитателен срок. След това Гриф щеше да направи всичко по силите си да убеди възрастните, че всъщност разказът му е достоверен и точен. Приложеше ли същата стратегия и при четирите момчета, те щяха да запят като птички и истината за сбиването щеше да излезе на бял свят.

Разбира се, това изискваше управата на училището да прибегне до измама, но законът позволяваше подобна тактика. Стратегията на госпожа Гладуел не включваше измама, затова тя нямаше да изкопчи нищо от момчетата. Тео се радваше, че директорката не познава основните полицейски тактики за провеждане на разпит.

Той не продума и отново забодя поглед в масата пред себе си. Отказът му да говори и да стане доносник означаваше, че и четиримата ще загаят еднакво.

— Бакстър, кой те удари в окото? — продължи госпожа Гладуел.

Бакстър остави плика с лед на масата. Компресът беше оказал ефект и отокът беше поспаднал. Той едва не изръси: „Не знам“, обаче се овладя. Разбира се, че знаеше. Нямаше смисъл да лъже за това. Трябваше просто да стисне устни като Тео и да издържи.

Настана продължително мълчание, докато тя чакаше. Въздухът сякаш се сгъсти от напрежението и от очертаващите се неприятности. Нито едно от момчетата не беше отстранявано от училище досега, макар че Уди и Бакстър няколко пъти бяха поставяни на изпитателен срок.

По-рано сутринта госпожа Гладуел беше информирана за гъмжащите в интернет слухове, че Тео е арестуван за кражба и предстои да бъде съден. Показаха ѝ снимката, публикувана в „ГашМейл“. Тя възнамеряваше да се срещне с него по някое време през деня и да изрази подкрепата си. А сега се оказваше изправена пред неприятната задача да отстрани временно от училище него и останалите трима нарушители.

Накрая директорката каза:

— Подозирам, че или Бакстър, или Гриф е подметнал нещо за проблемите на Тео с полицията — може би, че е бил арестуван или нещо подобно. Понеже Уди и Тео са съученици и добри приятели, допускам, че Уди се е намесил и така е започнал боят. Права ли съм, Гриф?

Гриф се сепна, все едно са го зашлевили, но бързо се овладя и не каза нито дума. Нищичко. Присви очи, стисна зъби и не ѝ отговори.

Тя чака дълго и постепенно изражението ѝ се смекчи. Момчетата играеха игрички, така че защо и тя да не се включеше.

— Бакстър?

Бакстър нервно потропваше по масата, но не каза нищо.

— Момчета, можем да седим тук цяла сутрин — увери ги тя.

Зад нея господин Маунт се мъчеше да овладее усмивката си. Той тайничко се възхищаваше на това, че момчетата се предпазват взаимно и поемат наказанието си заедно.

— Господин Маунт, бихте ли извели навън Бакстър, Гриф и Уди? — помоли го госпожа Гладуел. — Искам да поговоря с Тео насаме.

Тримата мълчаливо последваха господин Маунт и излязоха от занималнята. Когато вратата се затвори, Тео се почувства напълно изолиран.

— Погледни ме, Тео — тихо каза тя. Той вдигна глава и я погледна в очите. — Знам, че седмицата е трудна за теб. Сигурно се чувстваш жертва. Полицията те е погнала. Някой се опитва да те натопа за кражба. Преследват те. Тормозят те. Снимката, на която излизаш от полицията заедно с родителите си, е навсякъде в интернет. Разпространяват се лъжи. Носят се неконтролируеми слухове. Разбирам всичко това, Тео. На твоя страна съм и се надявам да го знаеш.

Той успя леко да кимне.

— Сигурна съм, че не ти си започнал боя. Искам да ми кажеш точно какво се случи, става ли?

— Участвах в сбиване — каза Тео.

— Но кой го започна?

— Участвах в сбиване, а това не е разрешено. — Страшно му се искаше да отмести поглед, но някак устоя и продължи да я гледа в очите.

Тя беше разочарована и дори обидена и Тео се почувства отвратително. Смяташе я за свой приятел, за съюзник, за авторитетна личност, която се опитва да му помогне, а той изобщо не ѝ помагаше.

След продължително напрегнато мълчание госпожа Гладуел каза:

— Значи няма да ми кажеш какво се случи.

Тео поклати глава. Болеше го повече, като я движеше.

Последва жесток въпрос:

— Какво ще си помислят родителите ти, когато им се обадя и им съобща, че си отстранен от училище заради побой?

— Не знам — успя да прошепне Тео, ужасен от перспективата. Да се изправи пред родителите си щеше да е по-лошо от ритника в главата. Остра болка го прониза в корема, когато си представи физиономиите им.

— Добре. Моля те, излез навън.

Тео скочи от стола си и излезе от стаята. Когато прекрачи прага, видя останалите трима и прокара показалец по устните си. Гроб съм. Не съм ви издал, вие също не го правете.

Дойде ред на Бакстър. Той влезе в стаята и се върна на масата, все едно ще го екзекутират.

— Ти ли подметна на Тео нещо във връзка с неприятностите му? — попита госпожа Гладуел.

Никакъв отговор.

— Да си го дразнил или тормозил?

Никакъв отговор.

— Уди ли те удари в лицето?

Никакъв отговор.

— Или Тео?

Нищо.

— Излез, моля те, и изпрати Уди.

Когато излезе навън и видя останалите трима, Бакстър плъзна пръст по устните си. Никой да не пропява.

Докато госпожа Гладуел въртеше Уди на шиш, Тео, Гриф и Бакстър седяха на дървена пейка под надзора на господин Маунт, на когото му беше жал за момчетата. Бяха добри деца и отстраняването им от занятия нямаше да постигне нищо. Но все пак правилата си бяха правила.

От четиримата Уди последен би се огънал под натиск, така че и той отказа да отговаря на въпросите на госпожа Гладуел. Когато тя го попита дали е ударил Бакстър, Уди отговори:

— Мога да ви кажа само името, чина и номера си.

— Много смешно, Уди. Да не мислиш, че това е някаква игра?

— Не.

— Ти ли посегна пръв?

— Отказвам да обсъждам вината си — отговори той.

— Върви си!

Най-слабата брънка беше Гриф, а когато и той издържа разпита на госпожа Гладуел, без да проговори, тя отново събра всички момчета в стаята.

— Ето какво — каза директорката. — Отстранявам ви за един ден заради побоя и за още един ден заради отказа да сътрудничите. Днес е четвъртък, наказанието важи за днес и за утре. Ще се върнете на училище в понеделник, а оттогава започва да тече трийсетдневен изпитателен срок. Само едно нарушение през тези трийсет дни, и ще ви отстраня за цяла седмица.

Перспективата да пропусне два учебни дни изобщо не притесняваше Тео, но предстоящата среща с родителите му определено го плашеше. Зачуди се дали преди това да не се обади на Айк, понеже той щеше да разбере и най-вероятно дори да похвали Тео

за решителната позиция. Може би след това Айк щеше да съобщи новината на родителите на Тео и да смекчи удара. Тео тъкмо обмисляше тази възможност, когато госпожа Гладуел оповести:

— Ще се обадя на родителите ви.

Работата по уточняването на подробностите и документите във връзка с отстраняването от училище отне около един час. Момчетата останаха в занималнята, седнали на масата един срещу друг, а господин Маунт се бе разположил отегчено в другия край. Излезе веднъж, за да си вземе кафе, а докато го нямаше, Бакстър каза:

— Извинявай, Тео.

— Няма проблем — увери го Тео.

Уди не се извини.

Родителите на Уди и на Бакстър работеха, затова през деня никой не си беше вкъщи. Госпожа Гладуел обясни, че те двамата ще бъдат отстранени от занятия, но ще останат на територията на училището и ще трябва да седят в отделни занимални от сутринта до края на часовете в три и половина следобед. Щяха да бъдат сами и единственото им занимание щяха да са допълнителните домашни. Никакви мобилни телефони и лаптопи, само учебниците. Всеки щеше да обядва на чина си сам. Това беше много по-неприятно от доброто старо отстраняване, когато просто те изритваха от училище. Майката на Гриф беше домакиня, така че той щеше да си остане у дома, най-вероятно щеше да спи до късно, да гледа телевизия, да си играе с кучето и да прави каквото си поиска, освен ако родителите му не се ядосаха достатъчно, за да му наложат наказания. Тео също имаше къде да отиде — в кантората „Буун и Буун“.

Майка му беше в съда. От училище го взе баща му. Докато потегляха с колата, Тео попита:

— Ами колелото ми?

— Ще го приберем по-късно — отговори баща му. Засега той беше забележително сдържан и спокоен, поне външно.

След няколко пресечки, баща му попита:

— Какво се случи?

— Но ще си остане между нас, нали?

— Какво се случи, Тео? — сръза го господин Буун.

— Нали няма да кажеш на госпожа Гладуел? Не мога да изпортя другите момчета.

— Няма. Просто ми кажи какво се случи.

Тео му разказа всичко.

Подробностите просто се изляха от него и понеже досега не беше имал възможността да изложи своята версия на историята, на Тео му олекна. Когато приключи, двамата седяха на малкия паркинг зад кантората.

— Сърдиш ли ми се, татко? — попита Тео.

— Знаеш правилата, а си ги нарушил — строго отговори баща му.

— Така е, но тогава просто нямах избор.

Господин Буун изключи двигателя и каза:

— И на мен така ми се струва.

Тео седеше в кабинета си с угасени лампи и спуснати щори в компанията на Джъдж, размишляваше в тъмното и се чудеше какво ли предстои да се случи. След няколко часа майка му щеше да се върне от съда. Двамата с баща му щяха да се заключат и да проведат един от онези адски сериозни разговори, каквито само притеснените родители провеждат. След това щяха да го призоват вътре като престъпник, за да се изправи срещу критиките им. Щяха да му дръпнат едно конско. Майка му щеше да се разплаче. Отстранен от училище! Как бе могъл? И така нататък. Вече му беше омръзнало да мисли за тези неща.

Първоначалната реакция на баща му беше донякъде утешителна. Нямаше драма, ала баща му поначало не разиграваше драми. Не му крещя, той беше твърде улегнал човек, за да крещи. Нямаше заплахи, нито допълнителни наказания, но Тео знаеше, че родителите му винаги първо обсъждат нещата, преди да му потърсят сметка.

Допреди няколко часа и през ум не му беше минавало, че може да го отстранят от училище. Никога не се беше замислял за това, а сега, разсъждавайки над служилото се, се запита дали си бе струвало. Не обичаше да нарушава правилата. Не му беше приятно, че е разочаровал госпожа Гладуел и господин Маунт. Подозираше, че родителите му ще преценят постъпката му като срамна, и това го притесняваше. Пък и, честно казано, изобщо не му беше приятно, че е участвал в онази безумна битка, в която четирима воители се ритяха, удряха, драцеха и ругаеха един друг, докато една част от учениците ги зяпаха ужасено, а друга част ги насъскваха.

От друга страна, Тео донякъде се гордееше, задето се бе притекъл на помощ на приятел, нападнат от два пъти по-многоброен противник. Беше видял възхищението в очите на своите приятели и съученици. Той, Тео Буун, беше обвинен несправедливо и беше участвал в схватка, за да защити доброто си име и да помогне на приятел.

И то какъв приятел! Тео не успя да сдържи усмивката си, докато си припомняше сблъсъка. Възхищаваше се на бързината и безстрашието, с които Уди се намеси и накара устатия Бакстър да млъкне. Освен това Тео имаше усещането, че Уди не е приключил. Най-вероятно щеше да причака Бакстър някъде извън училище и да затвори и другото му око. Тео се надяваше, че собствените му дни на бойното поле са приключили, обаче разчиташе Уди да е наблизно в случай на нужда.

На вратата се почука тихо.

— Влез — обади се Тео.

Беше Елза — със зачервени очи и сълзи по бузите. Тя светна лампата и разпери ръце да го прегърне.

— Толкова съжалявам, Тео.

— Няма нищо, няма нищо — успокой я той. Никак не му се искаше хората, които го обичат, да разиграват драми. Стоически издържа прегръдката. — Добре съм, нищо не се е случило. — Започваше да се дразни.

Елза стоеше и триеше бузите си с кърпичка.

— Не мога да повярвам. Ти си най-доброто дете на света.

— Може би не. Само в челната петорка съм. Всичко е наред, Елза.

— Кой те нападна?

— Никой. Беше просто глупаво сбиване. Нищо особено.

Тя попи очите си с кърпичката и започна да си дава сметка, че съчувствието ѝ не е подобаващо оценено.

— Аз все още те обичам, Тео — увери го Елза, все едно беше убил някого.

— Добре съм, Елза, добре съм. — *А сега били се махнала, ако обичаш?*

Тя си тръгна и Тео угаси лампите. Двамата с Джъдж отново потънаха в мрачен, но всъщност приятен размисъл. Пет минути по-късно на вратата отново се почука.

— Да — обади се Тео.

Вратата се откряна и вътре влезе Дороти, секретарката по свързаните с недвижими имоти дела на баща му. Тя светна лампата и попита:

— Добре ли си, Тео?

— Да — отговори лаконично той и за миг се уплаши, че тя ще се метне към него да го прегърне, като че ли той се нуждае от физическата ѝ подкрепа.

— Не мога да повярвам. Защо са те отстранили от училище?

— Чисто и просто понеже се сбих. А това не е позволено.

— Да, разбира се, Тео, обаче вината не е твоя.

Тео поклати глава и погледна през прозореца. Колко пъти щеше да се наложи да обяснява какво се е случило?

— Няма значение чия е вината. Сбиването си е сбиване.

Дороти се умълча неловко и накрая каза:

— Е, ако се нуждаеш от приятел, аз съм наблизо.

— Благодаря. — Да бе! Как ли не съм отишъл да споделям проблемите си с човек на възрастта на майка ми!

Дороти излезе и Тео отново загаси лампата. Мобилният му телефон изпиука — беше получил съобщение от Ейприл Финмор.

Сега чух. Добре ли си?

Аха. В кабинета съм. Не уча. Яко!

Ами вашите?

Мама е в съда, татко не ми е сърдит.

Кого удари?

Не знам точно, здраво се бихме.

Рани? Кръв?

На Тео изведнъж му се прииска да може да се похвали с повече геройства. И по присъщия за него начин попреувеличи:

Сцепена устна. Кръв.

Уау! Кога щете видя?

После. Сега учи!

И Тео отново потъна в размисъл. Пет минути по-късно на вратата се почука. Още преди да отговори, в стаята влезе Винс и светна лампата. Вече цялата кантора се бе изредила да му окаже съчувствие. Разбира се, освен Марсела Буун, която всеки момент щеше да пристигне.

Винс беше неин правен асистент от години. Той вършеше черната работа по бракоразводните дела на госпожа Буун, а това невинаги беше приятно. Прекарваше много време извън кантората, разследваше клиенти, шпионираше съпрузите им и проверяваше фактите. Тео от години знаеше, че клиентите по бракоразводните дела

често не казват истината на адвокатите си, затова възлагаха на Винс да провери историите им. Той беше на около трийсет и пет, неженен, симпатяга с тежка работа.

Елза беше влязла разплакана, Дороти изглеждаше на ръба на нервна криза, но не и Винс. Той се облегна на вратата и каза:

— Браво на теб, Тео. Здраво ли го фрасна?

Тео най-накрая се усмихна. Знаеше, че ще разкаже случилото се десетки пъти, така че защо да не го поукраси мъничко?

— Аха — отговори той.

— Само така. Виж, Тео, днес си научил ценен урок. Настъпва момент, когато човек трябва да отстоява позициите си при всякакви обстоятелства.

— Не можех да стоя и да гледам — каза Тео.

— Отстраняването не е кой знае какво, стига да не ти стане навик. И мен ме отстраниха в шести клас.

— Сериозно?

— Ами да. Отраснах в Норчестър, а там ходехме пеша на училище. Имаше един хулиган, Джери Прейтър, гадно хлапе, който много ме тормозеше. Поне веднъж седмично ме спипваше на игрището преди часовете, поваляше ме на земята, риташе ме и ми открадваше кутията с обяда. Вземаше вкусните неща — чипса, ягодовите десертчета, сандвичите с шунка, а на мен оставяше ябълките и морковите. На следващия ден нападаше някой от приятелите ми и правеше същото. Джери май постоянно беше гладен. Така или иначе, сериозно ни вгорчаваше живота. По-големият ми брат учеше в гимназията и ми обясни, че хулиганите обикновено са страхливци и че нещата само се влошават, докато човек не им се опъне. Брат ми ме научи какво да направя. Скрих обяда си в раницата и напълних кутията с камъни. На следващата сутрин видях Джери на игрището и се запътих към него. Тъкмо щеше да ме удари, когато аз замахнах с кутията и го цапардосах в лицето. Силно. Беше гаден удар, разцепих му скулата. Той изпищя и се строполи на земята, а аз го ударих още няколко пъти по главата. Вече се бяха струпали хора, дотича и един учител. Заведоха го на лекар и го закърпиха. Осемнайсет шева, десет на скулата. Всички ми крещяха, баща ми дойде и ме взе от училище. Обясних му какво е положението и той разбра. Майка ми плака, но майките така правят. Както и да е, след това Джери ме остави на мира.

— Страхотно! За колко време те отстраниха?

— За седмица. За кратко бях герой, но после се почувствах зле. Джери Прейтър заслужаваше някой да го цапардоса, но на лицето му остана белег. Тогава се бих за последен път, Тео. Опълчих се на един хулиган, но го направих с оръжие. Трябваше да използвам юмруците си, нищо друго. И досега се чувствам зле заради случилото се.

— Какво стана с Джери?

— Напусна училище и по-късно влезе в затвора. Никога не е имал големи шансове. Както и да е, постъпил си правилно, така че недей да се тревожиш особено.

— Не искам майка ми да ми крещи.

— Няма. Познавам жените добре, Тео.

След като Винс си тръгна, Тео заспа, а Джъдж отиде да си търси храна.

* * *

Събраха се в заседателната зала. Тео седна на тясната страна на дългата внушителна маса, а родителите му се настаняха от двете му страни. Пред Тео имаше сандвич с пилешка салата, но на него изобщо не му се ядеше. Нямахше апетит.

Майка му не се усмихваше, но и не крещеше. Очевидно двамата с баща му се бяха посъветвали на четири очи относно сина си и неговото отстраняване от училище и тя вече беше преодоляла шока.

— Ако се повтори, какво би направил по-различно, Тео? — попита го майка му и отпи от ледения си чай.

Тео задъвка парче маруля и се замисли над въпроса, който оцени като интересен.

— Ами не съм сигурен, мамо. Нищо не бих могъл да направя, за да предотвратя сбиването, понеже то започна много бързо. Не бих могъл и да го прекратя, защото Уди и Бакстър се удрияха сериозно. Когато Гриф се нахвърли върху Уди, усетих, че нямам избор, Уди се биеше заради мен. Най-малкото, което можех да направя, е да му помогна.

— Значи не би направил нищо различно?

— Май не.

— Това означава ли, че не си научил нищо от този дребен епизод?

— Научих, че не ми е приятно да се бия. Не ми е приятно да ме удрят по лицето и да ме ритат по главата. На някои момчета им харесва да се бият, но на мен не.

— Бих казал, че това е важна поука — обади се господин Буун и отхапа от сандвича си.

Госпожа Буун тъкмо се канеше да дръпне някоя лекция, когато Елза почука на вратата. Отвори я и каза:

— Извинете, че ви безпокоя, но полицията е тук.

— Защо? — попита господин Буун.

На Тео му идеше да пропълзи под масата.

— Искат да говорят с Тео. И с родителите му, разбира се.

Хамилтън и Ворман се бяха върнали. Те седнаха от едната страна на масата и поставиха пред себе си голям плик. Семейство Буун се настаниха от отсрещната страна.

— Извинете, че ви прекъсваме — каза инспектор Хамилтън. — Наминахме да поговорим с вас двамата и научихме, че и Тео е тук. Отстранили са го от занятия, така ли?

— Точно така — отговори госпожа Буун рязко. Беше видимо ядосана.

— Защо?

— С радост ще ви отговорим, ако ме убедите, че ви влиза в работата.

Не им влизаше в работата и лицето на Хамилтън пламна, а партньорът му го погледна смутено.

Дай им да се разберат, мамо, каза си Тео. От двете му страни имаше по един адвокат и той се чувстваше защитен. Въпреки това беше неспокоен и бе седнал върху дланите си, за да не треперят.

— Сигурен съм, че има основателна причина за посещението ви — обади се господин Буун.

Ворман се приведе напред и каза:

— Да, искаме да поговорим с Тео за бейзболната шапка, открадната от шкафчето му в понеделник. Би ли ни я описал, Тео?

Тео погледна първо майка си, после баща си. И двамата кимнаха. Давай, отговори на въпроса.

— Тъмносиня с червена козирка, регулируема лента и емблемата на „Туинс“ отпред по средата.

— Имаш ли представа кой е производителят на шапката? — попита Ворман.

— „Найки“.

— Някакви отличителни особености на шапката?

— Моите инициали, Т.Б., от долната страна на козирката.

— С какво си написал инициалите си?

— С черен маркер.

Ворман бавно отвори плика, извади шапка с козирка и я побутна към Тео.

— Това твоята шапка ли е?

Тео я взе, огледа я набързо и отговори:

— Да, сър.

— Къде я намерихте? — попита госпожа Буун.

— В компютърния магазин на Биг Мак. Чистачите ходят там всяка сряда вечер след края на работното време. Снощи чистели пода, един от тях метял под някакъв плот и намерил това. Крадецът влязъл към девет часа във вторник вечерта и в бързината да открадне каквото иска и да се измъкне си изгубил шапката.

Тео се взираше в шапката и му идеше да ревне. Използваха любимата му шапка като доказателство срещу него. Не беше честно. Уликите се трупаха. По някаква странна причина чуваше противния глас на Бакстър: „Пандизчия, пандизчия.“

За момент родителите му сякаш си глътнаха езика. Тео не издаваше нито звук. Полицайте ги наблюдаваха с мрачно задоволство, все едно искаха да кажат: „Пипнахме ви. Да видим как ще се измъкнете от това.“

Най-накрая госпожа Буун се прокашля и каза:

— Изглежда, крадецът е много умен. Планирал е престъплението старателно с намерението да натопи Тео. В понеделник е откраднал шапката, после я е оставил на местопрестъплението и в сряда се е върнал и е оставил откраднатите предмети в шкафчето.

— Това е едната теория — съгласи се Ворман. — И вероятно имате право. Но освен това ние работим по друга теория, според която Тео е носил шапката във вторник вечерта, може би за да скрие лицето си на влизане в магазина към девет часа — знаем, че по онова време е

бил в района, той сам го призна, — а в бързината да задигне таблетите, лаптопите и мобилните телефони е изгубил шапката си и ние я намерихме. Разбира се, в сряда намерихме и няколко откраднати таблета в шкафчето му.

— Трудно можем да пренебрегнем Тео като заподозрян — додаде Хамилтън.

— Много трудно — съгласи се Ворман. — Всъщност по време на повечето разследвания не разполагаме с толкова улики срещу заподозрените.

Беше ред на Хамилтън.

— Струва ни се странно, че не си съобщил за първата кражба от шкафчето си в понеделник. Такива кражби са рядкост в училището, но ти въпреки това не си докладвал. И не посочи пред нас основателна причина за този пропуск.

— Възможно е в понеделник изобщо да не е имало кражба. Когато те хванахме с откраднатите таблети в сряда, ти каза, че някой е отворил шкафчето ти и ги е оставил вътре. И за да прозвучат думите ти достоверно, добави малката подробност, че някой е ограбил шкафчето ти два дни преди това — каза Ворман.

— Няма обаче данни за подобно нещо. Няма никакви доказателства — добави Хамилтън.

— Никой в училището не е видял загадъчния крадец — поде Ворман. — Трудно ни е да го повярваме при толкова много ученици и учители, плюс чистачите и помощниците. При пълните с хора коридори и така нататък. Да, трудно ни е да повярваме.

— Доста невероятна история, ако питаш мен — каза Хамилтън.

На Тео ми приляваше от тези двамата. Затвори очи, стисна зъби и си заповяда да не плаче.

— Не вярвате ли на сина ми? — попита госпожа Буун.

За Тео беше очевидно, че не му вярват.

— Да кажем просто, че още разследваме — отговори Ворман.

— Проверихте ли шапката за отпечатыци? — попита господин Буун.

— Да. Трудно се свалят отпечатыци от плат, така че не ни провървя. В лабораторията са почти сигурни, че няма такива. Изглежда, крадецът е бил с ръкавици и много е внимавал. Няма

отпечатъци нито по таблетите, нито по шапката, нито на местопрестъплението.

— Смятате ли да отправите обвинение на Тео? — попита госпожа Буун.

— Още не сме решили — отговори Хамилтън. — Но може да се каже, че се ориентираме натам.

Семейство Буун обмисляха думите му, без да коментират. Госпожа Буун драскаше нещо в бележника си. Тео се бореше със сълзите. Знаеше, че е невинен и няма нищо общо с кражбата, но полицията не му вярваше. Чудеше се дали родителите му му вярват.

Ворман наруши мълчанието с още лоши новини:

— Бихме искали да претърсим къщата — каза той.

Господин и госпожа Буун се озадачиха.

— За какво? — попита господин Буун.

— За доказателства — отговори Ворман. — За останалите откраднати вещи.

— Не може да се отнасяте към нас като към най-обикновени престъпници — гневно заяви госпожа Буун. — Това е възмутително.

— Няма да се съгласим на обиск — каза господин Буун.

— Не ни е нужно съгласието ви — възрази Ворман с противна усмивка. — Имаме заповед за обиск.

Той извади няколко сгънати листа от джоба си и ги плъзна по масата. Госпожа Буун намести очилата си и прочете документа от две страници. Приключи и го подаде на съпруга си. Тео изтри една сълза с опакото на дланта си.

През следващия половин час спориха за подробностите. Въздухът сякаш се беше сгъстил от напрежение, а репликите, разменени между полицаите и родителите на Тео, бяха доста резки. Най-накрая се споразумяха, че семейство Буун няма да влизат в дома си до пет часа следобед, когато щяха да се срещнат с инспекторите и полицаите, които ще извършат обиска.

Единственото, което успя да каже Тео, беше:

— Само си губите времето. Нищо няма да намерите там.

И двамата му родители му наредиха да мълчи.

След като Хамилтън и Ворман си тръгнаха, Тео най-сетне си възвърна дар словото и увери родителите си, че не е замесен в никакво престъпление и че обискът ще бъде загуба на време. И тримата бяха смаяни от обрата на събитията. Тео никога не беше виждал родителите си толкова объркани и дори уплашени. Бяха се споразумели да се посъветват с адвокат по наказателно право, техен приятел, и госпожа Буун излезе от заседателната зала, за да му се обади.

В два следобед господин Буун докара Тео обратно в училището, където се срещнаха с госпожа Гладуел. Тео се извини за сбиването. Господин Буун я увери, че двамата със съпругата му разбират решението ѝ да отстрани Тео от училище и го приемат. Разбира се, били разочаровани, но подкрепяли решението на госпожа Гладуел. След това Тео си взе колелото, установи, че гумите му не са срязани, и потегли обратно към кантората.

Родителите му бяха заети с клиенти и с неотложни правни дела. Бяха затворили вратите си и сякаш бяха забравили за него. Елза, Винс и Дороти също бяха затрупани с камари документи, които им бяха много по-интересни от разговора с тринайсетгодишен младеж. Или пък просто Тео беше прекалено чувствителен. Той и Джъдж в крайна сметка се оттеглиха в кабинета му и Тео се зае да си пише домашните. Нищо не се случваше. Не можеше да престане да мисли за Спайк Хок, едно момче, което живееше на няколко пресечки и беше прекарало

осемнайсет много неприятни месеца в затвора за малолетни на триста километра от тук, когато в девети клас го спипали да продава дрога. Тео не познаваше Спайк и никога не беше разговарял с него, обаче беше чувал много истории за живота му зад оградата от метална мрежа и бодлива тел. Банди, побои, жестоки надзиратели, отвратителен и дълъг списък. Спайк така и не си взе поука и се върна към живота на улицата. Тео беше в съдебната зала, когато седемнайсетгодишният Спайк беше осъден като възрастен на дваайсет години затвор за многобройни престъпления. Спайк даде показания, помоли за снизхождение и обвини за проблемите си ужасните условия в затвора за малолетни, в които беше живял.

Спайк беше кораво хлапе от улицата. Тео не беше. Той беше свястно момче от добро семейство, бойскаут, отличен ученик с много приятели. Как щеше да оцелее, затворен заедно с побойници и бандити? Откъснат от родителите си, от приятелите си, от Джъдж. Страхът го завладя и вече не беше способен да мисли за нищо друго. Изтегна се на легълцето на Джъдж и за щастие заспа до кучето си.

Събуди го звънът на мобилния му телефон. Беше Ейприл Финмор.

— Къде си, Тео? — напрегнато попита тя.

— В кабинета — каза той и скочи на крака. — Защо?

— Аз съм в Съда за животни с мама и с госпожица Петюния. Нуждаем се от помощта ти.

— В момента съм малко затруднен.

— Хайде, Тео, много сме уплашени и се нуждаем от теб. Няма да отнеме дълго.

— Не съм обещавал да помогна на тази жена.

— Знам, знам, обаче тя е много разстроена и има нужда от приятел. Моля те, Тео. Не може да си позволи истински адвокат и... ами вече цял час не спира да плаче. Моля те.

Тео се замисли за секунда. Никой не му беше нареждал изрично да не мърда от кабинета. Всички останали изглеждаха адски заети и вероятно изобщо нямаше да забележат отсъствието му.

— Добре — каза той и затвори телефона си. — Стой тук, Джъдж!

Измъкна се през задния вход, заобиколи тичешком до предната част на сградата и тихо свали велосипеда си от верандата. Десет минути по-късно го заключи на стойката пред съдебната палата.

Госпожица Петюния отглеждаше цветя и билки в задния двор на малката си къща извън Стратънбърг. Всяка събота сутрин от март до октомври тя носеше цветята си на пазара на производителите в Леви Парк, близо до реката. Там заедно с десетки други фермери, градинари, цветари, рибари, млекари и търговци излагаше стоката си на сергиите, подредени в спретнати редици върху малки, старателно разделени и контролирани парцели. Тъй като госпожица Петюния продаваше билките и цветята си от много години, нейната сергия беше може би най-хубавата, точно до входа на пазара. До нея се намираше сергията на Мей Финмор, ексцентричната майка на Ейприл, която произвеждаше и продаваше козе сирене. Госпожица Петюния също беше доста особена, така че с годините двете жени бяха станали близки приятели.

Пазарът беше много популярен и при хубаво време в събота сутрин на него се изсипваше целият град. Там можеше да намериш буквално всякакви храни. Тортилите на Криспино бяха безспорният фаворит и още от десет сутринта пред сергията му се образуваше опашка. Марта Лу продаваше своите „световноизвестни“ джинджифилови бисквитки на килограм и винаги привличаше тълпи. Много от производителите разчитаха на пазара, за да реализират продукцията си, и имаше списък на хора, които чакаха да се освободят сергии.

Тъй като госпожа Буун прекарваше малко време в кухнята, пазарът не привличаше вниманието на семейството. Тео и баща му играеха голф в събота сутрин, като започваха в девет и обядваха в един часа. За Тео това беше много по-важно от купуването на домати и вегетариански бургери.

Госпожица Петюния имаше неприятности със закона заради любимата си лама Луси. Ейприл спомена за проблема пред Тео предишния ден на обед, но той беше твърде ангажиран със собствените си грижи, за да се разтревожи за госпожица Петюния. По молба на Ейприл обаче проучи как стоят нещата съгласно градските разпоредби и закони. Беше й предал информацията и що се отнася до собственото му участие, смяташе въпроса за приключен.

Убеден, че вече е белязан и че целият град говори за него, особено край сградата на съда, Тео влезе през страничната врата и забърза надолу по задното стълбище. Съдът за животни се

помещаваше на приземния етаж — подходящо място за най-нископоставения съд в страната. Истинските адвокати правеха всичко по силите си да го избягват. Хората с оплаквания сами си бяха адвокати и точно това привличаше Тео към този съд. Поне в повечето случаи. Днес обаче явяването му в съда не породило у него никакво вълнение.

За пръв път в живота му съдът беше място, което му се искаше да избягва.

Мина през входа и се запъти навътре. По средата на залата минаваше пращна пътека, от двете страни на която имаше съгъваеми столове. От дясната си страна Тео видя Ейприл, майка ѝ Мей и трета жена, която предположи, че е госпожица Петюния. Имаше лилава коса и кръгли бабешки очилца с яркооранжеви рамки. Ейприл я беше описала като „по-странна от майка ми“.

Тео седна и шепнешком поведе разговор с жените.

Съдия Йек не беше на мястото си. От другата страна на пътеката чакаха няколко души. Единият от тях беше Бък Боланд, по-известен като Бък Надувката, облечен с обичайната си прилепнала униформа от „Ол-Про Секюрити“. Бък носеше униформата навсякъде, дори когато не беше на работа; беше с нея и в понеделник сутринта, когато спря Тео, докато пресичаше задния му двор. Беше стиснал колелото му и го беше заплашил. Преди това беше хвърлил камък по него, а сега го гледаше злобно от другата страна на пътеката, като че искаше да го удуши.

Престарялата секретарка на съдия Йек седеше на маса в ъгъла, решаваше кръстословица и се мъчеше да не заспи. Няколко минути по-късно съдия Йек се показа от вратата зад бюрото си и каза:

— Не ставайте.

Никой и не понечи да се изправи. В Съда за животни, известен като Котешкия съд, нямаше формалности. Съдията носеше обичайното си облекло — джинси, войнишки боти, риза без вратовръзка и старо спортно сако, а освен това се държеше с обичайното презрение към работата си. Някога беше работил в адвокатска кантора, но не бе успял да се задържи на работа. Ръководеше Съда за животни, понеже никой друг не го искаше.

— Така, така — каза той с усмивка, — отново господин Буун.

— Здравейте, господин съдия — поздрави Тео. — Винаги се радвам да ви видя.

— И аз вас. Кой е клиентът ви?

— Госпожица Петюния Планкмор, собственичка на животното.

Съдия Йек зачете някакви документи, после погледна към Бък Надувката.

— А кой е господин Боланд?

— Аз — отговори Бък.

— Много добре. Страните могат да се приближат и ще се опитаме да оправим нещата.

Тео познаваше процедурите и двамата с госпожица Петюния минаха през малката вратичка на подсъдимата скамейка и седнаха на маса по-близо до съдията. Бък ги последва и седна възможно най-далече. Когато се настаняха, съдия Йек каза:

— Господин Боланд, вие сте подали оплакване срещу госпожица Петюния. Говорете пръв. Не ставайте, просто ни разкажете какво се случи.

Бък се огледа неспокойно и поде:

— Ами, господин съдия, аз работя в „Ол-Про Секюрити“ и фирмата има договор с фермерския пазар.

— Защо носите оръжие? — попита съдията.

— Защото съм охранител.

— Не ме интересува.

— И имам разрешително.

— Не ме интересува. Не допускам оръжия в съдебната си зала. Моля ви да го свалите.

Бък хвана кобура си и го откачи от колана. После остави пистолета на масата.

— Тук горе — нареди съдията и посочи бюрото си.

Бък трмаво пристъпи напред и сложи оръжието си където му наредиха. Беше много голям пистолет.

— Сега продължете — подкани го съдия Йек, когато Бък се върна на мястото си.

— И така, работата ми е да се грижа за сигурността на фермерския пазар. Двама охранители сме, аз и Франки. Той работи в западния край, аз наблюдавам предната част. Така е от няколко месеца. Госпожица Петюния има сергия близо до главния вход и продава там цветя и билки, а вдясно от сергията има свободно място, където държи ламата си.

— Допускам, че става дума за Луси — обади се съдията.

— Да, сър. Преди две съботи минавах покрай сергията ѝ, както винаги... Просто си вършех работата, разбирате ли, а ламата се приближи и се втренчи в мен. Очите ни са почти на едно ниво и отначало си помислих, че тя може да се опита да ме целуне.

— Ламата целува ли хора? — прекъсна го съдия Йек.

— Тя е много мила лама и обича хората, поне повечето хора — избъбри госпожица Петюния.

Съдия Йек я погледна и каза учтиво, но твърдо:

— След малко ще ви дам думата. Моля, не ни прекъсвайте.

— Извинете, господин съдия.

— Продължете.

Бък глътна възглемия си корем и продължи:

— Да, господине, ламата целува хора, особено малки деца. Доста е отвратително, ако питате мен, но край нея обикновено се навъртат хора, за да я разгледат по-добре, и тя понякога, така да се каже, се навежда и целува някого.

— Добре, добре. Установихме, че ламата Луси обича да целува хора. Продължете.

— Да, сър. Както казах, ламата се приближи до мен. Взирахме се един в друг няколко секунди, после тя вирна нос, което означаваше, че не е доволна, наклони глава назад и се изплю в лицето ми. Ама много обилно, не бяха само няколко пръски. Беше отвратително — лепкава и смрадлива плюнка.

— Ламите плюят ли по хората? — попита съдия Йек развеселено.

— О, да, господин съдия, при това го направи много бързо. Изобщо не го допусках.

Мей Финмор, майката на Ейприл, беше шумна и недодялана жена, на която винаги можеше да разчиташ да направи не каквото трябва. Тя се изсмя и изобщо не се постара да го прикрие.

— Достатъчно — строго нареди съдия Йек, макар че самият той всеки момент щеше да прихне. — Продължете, господин Боланд.

— Няколко деца гледаха и според мен знаеха, че ламата обича да плюе, така че, когато тя ме заплю в лицето, те се разкикотиха. Беше адски неловко и аз се вбесих, затова, след като си избърсах лицето, отидох при госпожица Петюния и ѝ разказах какво се е случило. „Ами

Луси не те харесва“, каза тя. „Пет пари не давам дали ме харесва — отговорих, — обаче не може да плюе по хората, особено по охраната.“ Тя изобщо не се извини, всъщност според мен ѝ стана забавно.

— Ламата на каишка ли е? Вързана ли е по някакъв начин? — попита съдия Йек.

— Не, сър, не е. Просто се мотае около сергията на госпожица Петюния. Винаги има деца, които я галят и се лигавят около нея. Обсъдихме въпроса няколко минути и понеже си дадох сметка, че собственичката няма да предприеме нищо, реших да се махна, да се успокоя и да си измия лицето. Но държах ламата под око и мисля, че тя също ме държеше под око. Част от работата ми е да наблюдавам главния вход. Някои хора се опитват да изнесат стоки, които не са платили, и мое задължение е да се погрижа за почтеността им, нали ме разбирате, господин съдия?

— Да, разбира се.

— Така или иначе, половин час по-късно си върших работата и отново минах покрай сергията ѝ. Дума не обелих нито на нея, нито на ламата. Спрях и докато си говорех с господин Дъдли Бишъп, усетих нещо зад гърба си. Той замълча. Обърнах се и отново видях ламата да се блещи срещу мен. Преди да успея да се дръпна, тя за втори път плю в лицето ми. Беше отвратително, както и първия път. Дъдли е тук като свидетел.

Господин Дъдли Бишъп вдигна ръка от един сгъваем стол в залата.

— Вярно ли е, господин Бишъп? — попита съдията.

— Всяка дума — отговори свидетелят.

— Продължете, господин Боланд.

— Ами много се разстроих. Хората ми се смееха, нали разбирате, така че избърсах лицето си и отидох при госпожица Петюния. Тя беше видяла какво се случи, но изобщо не беше притеснена. Каза ми, че ако не се доближавам до ламата, всичко ще бъде наред. Обясних ѝ, че имам правото да си върша работата и че проблемът е неин, а не мой. Настоях да предприеме нещо с проклетата лама. Тя обаче отказа. Аз отново се успокоих и се помъчих да стоя на разстояние. Доближах ли се до входа, ламата преставаше да прави каквото там правеше и ме поглеждаше злобно. Поговорих с Франки и му предложих да си разменим местата до края на смяната, но той не искаше да има нищо

общо с ламата. Казах, че трябва да се обадим на Службата за контрол над животните, и го направих. Дойде един служител, който си поговори с госпожица Петюния. Тя заяви, че нито една градска разпоредба не изисквала ламите да са на каишка или нещо подобно, и служителят се съгласи с нея. Явно е напълно нормално ламите да обикалят из градовете на воля и да плюят по хората.

— Не знаех, че в Стратънбърг има такъв проблем — отбеляза съдия Йек.

— Е, вече има. Има и още, господин съдия.

— Продължете.

— Миналата събота се случи отново, но беше дори по-неприятно. Стоях на разстояние от животното и си вършех работата възможно най-добре, като гледах да го избягвам и дори да не го поглеждам. Дума не обелвах на госпожица Петюния и на никой край нея. Другата жена, госпожа Финмор, която държи съседната на цветарската сергия и продава козе сирене, има паякообразна маймуна, която се навърта там, привлича клиенти и увеличава продажбите, струва ми се.

— Какво общо има маймуната с ламата?

— Ще ви кажа. Понякога маймуната седи на гърба на ламата, все едно я язди, и това винаги е атракция. Събират се деца и снимат. Някои хора дори снимат децата си с ламата и маймуната. Едно момиченце обаче се уплаши и се разпищя. аз се приближих и щом ме видя, ламата хукна към мен. Не бях и на трийсет крачки от нея, но тя въпреки това ме нападна. Не исках пак да ме наплюе, затова се дръпнах. Но ламата продължи да приближава, а маймуната я беше яхнала като някакъв каубой. Когато разбрах, че ламата не се шегува, се обърнах и хукнах да бягам. Колкото по-бързо тичах, толкова по-бързо тичаше и ламата. Чувах как маймуната врещи и се забавлява. Беше към осем часа, така че пазарът беше пълен с хора и всички се смееха. Не знаех дали това чудо ще ме ухапе. Замислих се дали да не извадя пистолета и да се защита, но имаше твърде много народ, пък и не исках да убивам животно. Тичахме нагоре-надолу по пътеките из целия пазар, хората се смееха, маймуната врещеше... беше ужасно.

Съдия Йек вдигна една папка, за да прикрие лицето си. Всеки момент щеше да се разсмее. Тео огледа залата и установи, че всички се забавляват.

— Не е смешно, господин съдия — отбеляза Бък.

— Продължете.

— Ами всичко приключи, когато паднах. Препънах се пред сергията за дини на Бъч Такър и преди да успея да се изправа, ламата се наведе и ме наплю. Не улучи лицето ми, обаче ми намокри ризата. Бъч е тук, може да потвърди.

Бъч вдигна ръка.

— Вярно е, господин съдия. Бях там — каза той, широко ухилен.

— Благодаря ви. Продължете, моля.

Бък дишаше учестено и лицето му беше почервенияло.

— Ами най-накрая се изправих и тъкмо се канех да цапардосам ламата, а може би и маймуната, когато Франки дотърча с една пръчка и изгони ламата. Мисля, че животното се върна на мястото си. Не знам. Бях твърде разстроен. Трябва да направите нещо, господин съдия. Имам правото да си върша работата, без да ме нападат.

— Нещо друго?

— Мисля, че не. Засега е това.

— Ще проведете ли кръстосан разпит, господин Буун?

Тео реши, че за клиентката му е най-добре да разкаже своята версия за случилото се. От опит знаеше, че съдия Йек не харесва обичайните съдебни процедури.

— Да чуем версията на госпожица Петюния — каза Тео.

— Добра идея. Госпожице Петюния, моля, разкажете ни своята версия.

Госпожица Петюния скочи на крака, готова да защитава Луси.

— Може да не ставате — каза съдия Йек.

— Предпочитам да съм права — каза тя.

— Тогава стойте права.

— Благодаря ви, господин съдия. Всичко казано е истина, но той пропусна някои неща. Ламите плюят, когато се чувстват заплашени или тормозени, правят го като защитна реакция, за да се предпазят. Не хапят и не ритат. Те са спокойни животни, които са на тази земя от хилядолетия. От семейството на камилите са, знаехте ли го, господин съдия?

— Не.

— Ами така е. Освен това са работливи, предани и непретенциозни. Имам Луси от дванайсет години, всяка събота по

изгрев тегли каручката ми до пазара. Колата ми е малка, с нея не мога да пренасям цветята и билките си, затова Луси ми помага.

Съдия Йек вдигна ръка, погледна към Тео и попита:

— Законно ли е лама да тегли каручка по градските улици?

— Да, сър — отговори Тео. — Няма разпоредби, които да го забраняват.

— Къде живее ламата?

— В задния ми двор — отговори госпожица Петюния. — Имам голям заден двор.

— Градската управа позволява ли ламите да бъдат отглеждани в частни домове?

— Не, ваша чест — отговори Тео. — Обаче госпожица Петюния не живее в града. Къщата ѝ е извън пределите на града, в провинцията, а там не е забранено да държиш лама в задния си двор.

— Благодаря. Моля, продължете, госпожице Петюния.

— Преди няколко месеца, докато с Луси се прибирахме след пазара, ни спря патрулка. От нея слязоха двама полицаи и започнаха да задават въпроси. Обвиниха ни, че пречим на движението и всякакви други глупости, но според мен просто бяха любопитни. Луси наистина се разстрои. Почувства се застрашена.

— Наплю ли ги? — попита съдия Йек.

— Не, сър.

— Колко често плюе по хора?

— Случва се рядко, господин съдия. Преди около година служителят, който отчита електромерите, дойде вкъщи и просто не я остави на мира. Тя го намрази. Той носеше някаква униформа. Разбирате ли, господин съдия, според мен Луси не обича хора в униформа. Чувства се застрашена от тях. Никога не е плюла жена или дете, нито мъж, който не е облечен в униформа.

— Браво, даваме ѝ медал.

— А господин Боланд не се държи добре с нея. Няколко пъти е идвал да важничи и да ми обяснява, че трябва да е вързана или затворена, такива работи. Въобразява си, че е началник на целия пазар. Донякъде сам си е виновен за случилото се.

— Не е вярно, ваша чест — обади се Бък.

Всеки, който бе виждал Бък в униформа, тутакси забелязваше колко се гордее той с властта си.

— Няма да спорим. Приключихте ли, госпожице Петюния?

— Да, струва ми се.

— Добре. Господин Боланд, какво точно искате да направя?

— Ами според мен, ваша чест, тя трябва да си държи ламата вкъщи, в задния двор, понеже там животното не може да напада хора и да ги плюе на публично място.

— Но, господин съдия — намеси се Тео, — госпожица Петюния трябва да превозва цветята и билките си до пазара, а законът не забранява ламата да тегли каручката ѝ. Ще е несправедливо да задължите клиентката ми да държи ламата си у дома.

— Може би, но нещо трябва да се направи, господин Буун — отговори съдия Йек. — Не можем да допуснем това животно да плюе по хората. Господин Боланд има правото да си върши работата, без да се бои, че ще го нападне лама. Съгласен ли сте, господин Буун?

— Съгласен съм, и от името на клиентката си поднасям извинения на господин Боланд за стореното от Луси.

Съдия Йек много държеше на извиненията, затова Тео настоя да се извинят. Госпожица Петюния не хареса идеята, но Тео се наложи.

Бък кимна, че приема извиненията, ала не беше доволен.

— Имате ли план, господин Буун? — попита съдия Йек.

Тео се изправи и се обърна към съдията.

— Да опитаме следното. Следващата събота господин Боланд да се размени с другия охранител, Франки, който да бъде инструктиран да стои възможно най-далече от ламата, доколкото това не пречи на работата му. Ако Луси погне Франки, всички ще бъдем единодушни, че са нужни по-драстични мерки.

— Например?

— Ваша чест, Луси никога не е била връзвана, но клиентката ми е склонна да опита. Госпожица Петюния е убедена, че може да поговори с Луси и да я убеди да не бъде толкова агресивна към едри мъже в униформа.

— Колко едър е Франки? — обърна се съдия Йек към Бък.

— Дребосък е.

— Госпожица Петюния разговаря с Луси, така ли? — попита съдията.

Госпожица Петюния също се изправи и каза:

— Да, господин съдия, непрекъснато разговаряме. Луси е много интелигентна. Мисля, че мога да я убедя да престане да плюе.

— Господин Боланд, какво мислите за тази идея?

Бък си даде сметка, че няма да получи каквото иска, поне не днес, затова сви рамене и каза:

— Да опитаме. Не искам да създавам неприятности, господин съдия. Но е много смущаващо.

— Не се съмнявам. Ще осъществим този план, а ако не свърши работа, ще се съберем отново следващата седмица. Съгласни ли сте?

Всички кимнаха в знак на съгласие.

— Съдът за животни се разпуска — оповести съдия Йек.

Веднага щом Тео напусна съда, отново го връхлетя действителността. За кратко бе успял да забрави проблемите си и да се потопи в откачения свят на плюещата лама. Госпожица Петюния беше на седмото небе. Мей Финмор го прегърна неловко. Най-важното беше, че Ейприл остана впечатлена от уменията му в съдебната зала.

Забавлението обаче рязко секна и единственото, пред което се оказа изправен Тео, беше унижение. Беше несправедливо обвинен, преследван и тормозен, а сега и цялото му семейство бе въввлечено в историята. Ужасяваща бе дори мисълта, че полицаите претърсват всяка стая в дома на семейство Буун. Какво щяха да си помислят съседите?

После на Тео му хрумна нещо толкова страшно, че се наложи да спре да върти педалите и да си поеме дъх. Седна на празната пейка на една автобусна спирка и впери поглед в асфалтирания тротоар. Ако някой е дотолкова подъл и дързък, че да подхвърли крадени стоки в шкафчето му, защо да не направи същото и в дома му? Обикновено оставяха вратите на гаража отворени. В дъното на двора имаше барака, чиято врата никога не заключваха. Никак не беше трудно някой да се промъкне до къщата и да намери незабележимо местенце, където да скрие още таблетки, мобилни телефони и дори лаптопи.

Ами ако полицията намереше такива неща? Пак щяха да го спипат на местопрестъплението! Тео дори се запита дали собствените му родители няма да го заподозрат.

Накрая отново се качи на колелото си и продължи към кантората, където се промъкна през задния вход и намери Джъдж заспал под бюрото. Прекоси на пръсти коридора и успя да не се натъкне на никого. Елза подреждаше нещата си и се готвеше да си тръгва. Беше унила и притеснена заради Тео и той се почувства още по-зле, след като поговори с нея.

Стрелките на часовника приближаваха пет.

Полицаяте ги чакаха до тротоара пред Малард Лейн номер 886, където се намираше домът на Марсела и Уудс Буун и на единствения им син Тео, който не бе живял никъде другаде. Седяха в две цивилни коли и семейство Буун им бяха признателни за това. Два полицейски автомобили, накичени с лампи и сирени, щяха да привлекат съседите като магнит.

Тео мина пръв с колелото, следван от родителите си. Инспекторите Ворман и Хамилтън се приближиха откъм улицата и представиха полицаите Мейб и Джеско, и двамата цивилни. Поканиха ги вътре, където госпожа Буун приготви кана кафе и всички седнаха край масата в кухнята. Докато кафето стане готово, господин Буун отново прочете бавно заповедта за обиск, после я подаде на госпожа Буун и тя направи същото.

— Не разбирам защо се налага да претърсите всяка стая в къщата — отбеляза господин Буун.

— Не се налага — остро вметна госпожа Буун.

Гневът им беше съвсем явен, но поне за момента овладян.

— Съгласен съм — отговори Хамилтън. — Не възнамеряваме да оставаме тук цяла нощ. Искаме да погледнем стаята на Тео и може би още едно-две други помещения, после гаража, приземния етаж и евентуално тавана.

— В моята стая няма нищо — заяви Тео. Стоеше на вратата, наблюдаваше и слушаше.

— Стига, Тео — намеси се баща му.

— Смятате да се качите на тавана, така ли? — попита госпожа Буун невярващо, докато наливаше кафето.

— Да — отговори Хамилтън.

— Късмет. Може да не излезете от там живи.

— Имате ли някакви допълнителни външни постройки? — попита Ворман.

— Има една барака в задния двор — отговори господин Буун.

— Какво има в нея?

— Не водя списък. Обичайните неща. Косачка за трева, градински маркучи, препарат против бурени, стари мебели.

— Заклучвате ли я?

— Никога.

— Няма нищо на тавана и в бараката — отново се обади Тео. — Губите си времето, понеже не подозирате когото трябва.

Шестимата възрастни впериха поглед в него, после баща му каза:

— Добре, Тео, стига вече.

— Съгласна съм с Тео — обади се майка му. — Това е чиста загуба на време и сили. Колкото по-дълго подозирате Тео, толкова повече ще се забавите да откриете истинския престъпник.

— Ние просто провеждаме разследване — отвърна Хамилтън. — Това ни е работата.

Стаята на Тео беше в учудващо добър вид. Родителите му го наказваха за неоправено легло, дрехи на пода или свалени от лавиците книги. Санкциите се изразяваха в намаляване на джобните му за седмицата, така че Тео се лишаваше от сериозни средства, ако не подредеше стаята си. Договориха се госпожа Буун да остане с полицаите и да наблюдава обиска. След десетминутно търсене не намериха нищо, затова се насочиха към стаята за гости и гардеробите там, а после — към кабинета. Придружавани от госпожа Буун, която следеше всяко тяхно действие, полицаите старателно огледаха лавиците и шкафовете. Внимателно опипаха всяка вещ в дрешника. Обикаляха из къщата почти на пръсти, сякаш се бояха да не счупят нещо.

След като излязоха от кабинета, Тео и баща му пуснаха телевизора да гледат местните новини. Тео се преструваше на спокоен, но мислите му все се въртяха около бараката в задния двор и колко лесно някой можеше да скрие там крадената стока. Коремът го болеше и му се искаше да си легне, но стоически се постара да изглежда безгрижен. Ами ако ги чуеше да се провикват: „Намерихме ги!“ или „Ето ги!“? Край с живота му.

Госпожа Буун заведе полицаите в приземния етаж, където те претърсиха пералното помещение, стаята за игри и килера. Нищичко. После тя ги заведе на тавана, натъпкан с кутии и кашони, пълни с обичайните ненужни боклуци, които в крайна сметка изхвърляш.

— Тео често ли се качва тук? — попита инспектор Хамилтън госпожа Буун.

— Само когато крие крадени вещи — отговори тя.

Хамилтън си обеща да не задава повече въпроси.

Нужен им беше почти час, за да отворят всички картонени кутии и кашони. Не намериха нищо и се отправиха към гаража, после претърсиха едно сервизно помещение, в което бяха отоплителната и климатичната система на къщата. Докато полицаите бяха навън, Тео попита баща си:

— Може ли да си отида в стаята, татко?

— Разбира се.

Докато Тео излизаше от кабинета, баща му го увери:

— Тео, с майка ти ти вярваме напълно. Разбираш ли?

— Да. Благодаря, татко.

Горе Тео се просна на леглото и потупа мястото до себе си. Дъжд само чакаше да му дадат знак и скочи върху леглото — нещо абсолютно забранено от госпожа Буун. Вратата обаче беше заключена и Тео се чувстваше в безопасност от целия свят, поне засега. Чу шум откъм задния двор и разбра, че полицаите обискират бараката. Чакаше, мъчейки се да се отпусне и да се отърси от усещането, че преди малко полицията е тършувала из стаята му.

Минутите се низеха, а отвън не се разнасяха развълнувани гласове. Не откриха нищо необичайно в бараката и два часа след като беше започнал, обискът приключи. Полицаите благодариха на господин и госпожа Буун за съдействието — като че ли имаха друг избор! — и си тръгнаха от Малард Лейн.

Госпожа Буун почука на вратата на Тео и той отключи.

— Тръгнаха си — каза тя и го прегърна. — Добре ли си?

— Всъщност не съм.

— Виж, Тео, аз съм доста добър адвокат. Баща ти също. Твърдо сме решени да те защитим и да не позволим нищо да ти се случи, ясно? Полицаите са свестни хора, които просто си вършат работата. В крайна сметка ще се доберат до истината и този кошмар ще приключи. Обещавам ти, че крайт ще е щастлив.

— Щом казваш, мамо.

— Баща ти има страхотна идея. Понеже утре не си на училище, хайде да отидем в „Санто“ и да хапнем пица.

Тео издокара някаква усмивка. Докато потегляха с колата, той попита от задната седалка:

— Някога да сте чували за плюеща лама?

— Не — отговориха едновременно родителите му.

— Каква история ще ви разкажа само!

Късно в петък сутринта, когато трябваше да кара третия си час по „Държава и право“, на Тео най-сетне му омръзна да бъде отстранен от занятия и призна мислено, че училището му липсва. Майка му беше в съда. Баща му се беше заровил в документите на бюрото си. Никой в кантората нямаше време за него, затова той осведоми Елза, че отива да види Айк. Тя го прегърна и отново доби вид на човек, който ей сега ще се разплаче. Как му беше омръзнало това съжаление!

Джъдж припкахе до него, докато Тео въртеше педалите из Стратънбърг и се стараеше да избягва натоварените улици, защото последното, което искаше, бе да го спре полицаи или служител на училището. Постоянно хващаха деца, които бягат от часове, а по-сериозните провинения стигаха дори до съда за малолетни. Тео имаше предчувствие, че ще посещава този съд по-често, отколкото си бе представял. А какъвто му беше късметът тази седмица, той беше почти сигурен, че ще го спре още някой полицаи.

В крайна сметка се добра успешно до кабинета на Айк и хукна нагоре по стълбите към прелестно разхвърляната стая, където ексцентричният му чичо припечелваше едва колкото да свързва двата края. Въпреки отрупаното си бюро и типичната за семейство Буун амбициозност Айк не се преработваше. Живееше сам в малък апартамент. Караше стар спитфайър на милион километри. Не се нуждаеше от много, затова и не работеше много. Особено в петък. Тео знаеше от опит, че повечето адвокати изпушват някъде към обед в петък. В съда ставаше много по-спокойно. В петък следобед трудно можеше да намериш там съдия. Съдебните пристави си вземаха по-дълги обедни почивки и гледаха да се измъкнат при първа възможност.

Макар вече да не беше истински адвокат, Айк със сигурност следваше тази традиция. Спеше до късно, но всъщност той правеше така всекидневно, и се мотаеше в кабинета си докъм обед, когато слизаше в гръцкия ресторант да обядва. За да постави добро начало на уикенда, Айк изпиваше две чаши вино с петъчния си обяд.

Тео и Джъдж пристигнаха към десет и половина, а след три чаши кафе Айк беше свръхактивен и бърлив.

— Имам заподозрян, Тео, не е действителна личност, няма име, но въпреки това имам идея, която можем да проследим. Слушаш ли ме?

— Разбира се, Айк.

— Най-напред обаче искам да ми разкажеш всичко за побоя. Всяка подробност. Всеки ритник, удар, разкъравен нос. Кажи ми, че си цапардосал малкия негодник в мутрата.

Айк беше вдигнал крака върху бюрото си. Беше с мръсни сандали без чорапи. Тео избута стола си назад и също сложи крака върху бюрото.

— Ами всичко стана много бързо — поде той дългия си и относително точен разказ за сбиването.

Айк слушаше широко ухилен — истински горд чичо.

Тео не украси много историята и устоя на изкушението да представи по-добре бойните си умения. След като описа срещата с госпожа Гладуел и отстраняването, Айк го похвали:

— Браво на теб, Тео. Понякога човек няма избор. Гордей се с това отстраняване.

— Научи ли за заповедта за обиск? — попита Тео, изгаряйки от нетърпение да сподели всичките си приключения от седмицата.

— Каква заповед за обиск? — попита Айк.

Докато Тео му разказваше и тази история, Айк не преставаше да клати глава. За да поразведри нещата, Тео го попита:

— Да си чувал за плюеща лама?

Айк не беше, затова Тео най-подробно му описа и последните си преживелици в Съда за животни.

Когато времето за разказване на истории приключи, Айк се изправи, изпука кокалчетата на пръстите си и оповести:

— И така, Тео, задачата ни е да намерим кой се опитва да те натопи, нали?

— Да.

— Не съм мислил за нищо друго през последните четирийсет и осем часа. Кажи ми какво знаеш досега.

— Не много. Татко е убеден, че е някой от училище, най-вероятно мой съученик, защото възрастен трудно би отворил шкафчето

ми, без да предизвика подозрения. Освен това смята, че не е само един.

— Напълно съм съгласен. Кой е главният ти заподозрян?

— Нямам заподозрян, Айк. Нашите ме карат да направя списък на всички, които може да ми имат зъб. Не казвам, че съм най-страхотният в училището, но наистина не се сещам за никой, който, първо, да отвори шкафчето ми и да открадне онези неща в понеделник; второ, да проникне с взлом, да ограби компютърен магазин във вторник вечерта и да остави там шапката ми; и, трето, да отвори отново шкафчето ми в сряда и да подхвърли откраднатите стоки, за да се опита да ме прати в затвора. Някой наистина много ме мрази, а аз изобщо не се сещам кой може да бъде.

— Понеже не го познаваш. Може ми никога не си го виждал. А може и да си го виждал, но да не го познаваш.

Айк крачеше напред-назад зад бюрото си и се чешеше по прошарената брада, потънал в размисъл.

— Добре — отговори Тео, — кой е той?

Айк внезапно седна, приведе се над бюрото си и впери блесналия си поглед в Тео.

— Родителите ти са адвокати, при това добри. Адвокатите поемат случаи на хора, които са ядосани, разстроени, наранени, загазили и достатъчно извадени от равновесие, за да похарчат много пари по едно съдебно дело. Баща ти е адвокат по недвижими имоти, което, ако питаш мен, е доста скучен начин да си изкарваш прехраната. Има много писмена работа. Занимава се с хора, които продават и купуват къщи, сгради, земя, знаеш за какво говоря.

— Аз няма да стана адвокат по недвижими имоти — каза Тео.

— Умно момче. Исках да кажа, че той не работи с клиенти, които са в конфликт с някого, нали така?

— Да.

— Майка ти обаче се занимава единствено с конфликти, и то от най-неприятните. Разводи. Разпаднали се бракове. Със съпрузи, които спорят за попечителство над децата, за къщата, колите, мебелите, парите. С обвинения в изневяра, насилие, пренебрегване. Понякога тези случаи са ужасни, Тео. Никога не съм имал смелостта да се занимавам с разводи. Майка ти обаче е една от най-добрите. Винаги е била.

Тео кимаше, слушаше и чакаше. Знаеше всичко това.

Айк допря върховете на пръстите си и каза:

— Разводът се отразява ужасно на детето, Тео. Изведнъж се оказва, че двамата човека, които то обича най-силно, вече не могат да живеят заедно и дори се мразят, а разделяйки се, го използват като боен трофей. За детето това е травмиращо, озадачаващо и доста болезнено. Детето не е сигурно кой родител ще получи попечителството, затова не знае и къде ще живее. Често се налага съпругът и съпругата да продадат семейното жилище. Понякога детето предпочита единия родител пред другия и се оказва принудено да избира. Представи си да те накарат да избираш дали да живееш с майка си или с баща си, Тео. Разводът е емоционален шок за едно дете, а последиците са дълготрайни. — Айк замълча и се почеса по брадата. После продължи: — Според мен проблемите са свързани с някое от бракоразводните дела на майка ти. Детето на някой от нейните клиенти учи в твоето училище и тайно те мрази, понеже не му харесва как се развива разводът. И понеже майка ти винаги представлява съпругата, а съпругата почти винаги получава попечителството над децата, вероятно въпросното дете не харесва майка си и предпочита да живее с баща си, който по очевидни причини не е почитател на Марсела Буун. Силната омраза към майка ти изобщо не е необичайна във връзка с бракоразводните дела и вероятно е споделена и от децата, попаднали под кръстосания огън.

Две тухли, по една от всяко рамо на Тео, изчезнаха изведнъж и той се почувства много по-лек. Какво блестящо хрумване! При това самият той изобщо не се беше досетил. Айк обаче, неговият умен стар чичо, беше прозрял всичко.

— Сигурно се чудиш защо Марсела не ти го е споменала. Може да си го е помислила, но майка ти защитава клиентите си толкова разпалено, че често не вижда по-голямата картина. Освен това е изключителен професионалист и не би й хрумнало да издаде тайните им.

— Дори за да защити сина си?

— Ако майка ти смята, че някоя страна по съдебните ѝ дела би ти навредила, не се съмнявам, че би направила всичко възможно да те предпази. Но адвокатите като нея понякога са толкова твърдо решени да защитят клиентите си, че са слепи за някои неща. Не забелязват онова, което други виждат съвсем ясно. А трябва да признаеш, Тео, че

нашето тайнствено хлапе се държи доста възмутително. Нито майка ти, нито който и да било всъщност може да предвиди такова поведение. Марсела е уреждала толкова много разводи и го прави от толкова много години, че вероятно изобщо не се замисля дали някое от децата на клиентите ѝ не ѝ има зъб.

— Да поговоря ли с нея?

— И какво ще я попиташ? Кой в момента води неприятно бракоразводно дело, засягащо дете от твоето училище? Да допуснем, че тя се сети за няколко дела. Да допуснем, че стесниш кръга на заподозрените. Да допуснем, че по някакъв начин, не съм сигурен как точно, успееш да докажеш, че тайнственото дете е истинският заподозрян. Арестуват го за кражбата в компютърния магазин, изхвърлят го от училище и му се случват всякакви други лоши неща, които то заслужава. Ти се отърваваш, а детето здравата загазва, нали?

— Да.

— Има вероятност майка ти също да си навлече големи неприятности. Клиентката ѝ няма да е доволна от нея, защото отчасти майка ти ще е виновна за сериозните проблеми на детето ѝ. Имам предвид, че това хлапе най-вероятно ще отиде в изправителен дом, а вината ще падне върху майка ти. Разбира се, хлапето е виновно и трябва да бъде наказано, обаче клиентката ще остане с усещането, че майка ти е нарушила адвокатската тайна. А това ще постави Марсела в много неудобно положение.

— Имаш ли някакъв план?

— Винаги имам. Носиш ли си лаптопа?

Тео потупа раницата си и каза:

— Тук е.

— Добре. Влез в интернет и прегледай делата, заведени в Семейния съд. Направи списък на водените в момента бракоразводни дела, по които майка ти е адвокат. Ще прегледаме най-активните дела и ще отделим онези, които засягат деца от твоето училище. Тогава списъкът вече ще е доста кратък.

Тео извади лаптопа си.

— Блестяща идея, Айк.

— Ще видим.

В регистъра на Семейния съд делата бяха разделени на четири категории: обжалвани — необжалвани; активни — приключени; с деца

— без деца; в процес на разкриване — чакащи процес. След половин час, през който Тео работи на лаптопа си, а Айк тракаше на обемистия си настолен компютър, двамата съставиха списък на двайсет и едно активни бракоразводни дела, в които Марсела Буун представляваше съпругата. От тях три попадаха в категорията „без деца“, затова трябваше да бъдат извадени от списъка. Още пет бяха в категорията „необжалвани“ и според Айк също трябваше да бъдат елиминирани. Разводите без обжалване бяха много по-лесни и по-бързи, а и не предизвикваха мъчителни преживявания, които да тласнат човек да реже гуми или да мята камъни през прозорците.

— Какво означава „затворен“? — попита Тео, докато оглеждаха регистъра.

— Означава проблеми за нас — отговори Айк. — Бях забравил за затворените дела. В някои случаи при развод, когато обвиненията в лошо отношение са крайно тежки, всяка от страните може да помоли съдията да затвори делото, което означава, че то е достъпно единствено за адвокатите по него. Нищо не става публично достояние. Възможно е това да е нашата задънена улица, освен ако не получим достъп до документите на майка ти, разбира се. Но да продължаваме.

Айк изготви списък с клиентите от тринайсетте дела от първия им списък, а Тео свали от интернет дневника с имената на учениците в прогимназията в Стратънбърг. След повторна проверка и съпоставяне списъкът намаля наполовина — седем дела засягаха деца от училището на Тео. Някои от имената обаче бяха толкова разпространени, че не можеха нито да ги включат, нито да ги изключат. Имаше по един Смит, Джонсън, Милър и Грийн.

Докато гледаше имената, Тео изпита известно облекчение. Не познаваше нито едно дете с фамилия като тези от списъка. Две години по-рано, когато беше шести клас, едно момиче на име Нанси Грифин му каза, че майка ѝ неотдавна била клиентка на неговата по бракоразводно дело. Разводът приключил и госпожа Грифин останала много доволна от майка му. Тогава той за пръв път осъзна, че професията ѝ може да засегне приятелите и съучениците му. По-късно я попита за това и настоя да му отговори защо не му е казала. Госпожа Буун внимателно и категорично обясни, че адвокатската професия е свързана с определени етични правила, а едно от най-важните сред тях е пълната поверителност относно делата на клиента.

Айк нахвърляше нещо в бележника си и каза:

— Значи имаме евентуално седем имена, тоест седем бракоразводни дела на майка ти, засягащи деца от твоето училище. Познаваш ли някого?

— Всъщност не. Има едно момче в седми клас, което се казва Тони Грийн, обаче не знаем дали става дума за неговото семейство. Освен неговото никое друго име не ми изглежда познато.

— Да се върнем на затворените дела — предложи Айк и Тео влезе в страницата десетина секунди преди чичо си.

Там имаше десет заключени дела, които се идентифицираха по фамилното име на съпруга, подал молбата за развод. Имената на адвокатите не бяха вписани.

— Логично е да допуснем, че разводът, който ни интересува, е бил тежък. Родителите се борят за попечителство, а нашето тайнствено дете предпочита да живее с баща си. Иначе не би нападнало сина на адвокатката на майка си. Звучи ли ти логично?

— Да, струва ми се.

— За да спечели попечителството, един баща трябва да докаже, че майката е неспособна да отглежда децата. Законът винаги предпочита майката и бащата рядко получава попечителство.

— Знам — отговори Тео.

— За да докаже неспособността на майката, бащата трябва да представи различни прояви на лошо поведение от страна на майката. Тези случаи често се оказват със затворен достъп и причините са очевидни.

— Значи нямаме късмет.

— Не, освен ако не надникнем в досиетата на майка ти.

— Ти откачил ли си?

— Да, Тео, откачил съм, и то от доста време. И съм готов да върша откачени неща, за да разбера кой те тормози, кой те следи и се опитва да ти навлече обвинение в сериозно престъпление. Наречи ме луд, но може би е време да нарушим някои правила. Вчера си го направил, като си се сбил. Но всъщност не си имал избор, нали?

— Така ми се струва.

— Не искам да престъпваме закона, Тео. Не е незаконно да надникнем в досиетата на Марсела. Може би е малко неетично, обаче

ние няма да издаваме деликатна информация. А и това може да се окаже единственият начин да разгадаем тази малка загадка.

— Не знам, Айк.

— Какъв тип система за електронно архивиране използва кантората?

— Нарича се „Инфо Брийф“ — доста простичка система, само за съхранение, картотекиране и икономисване на хартия.

— Кой има достъп до нея?

— Не и аз. Родителите ми, Дороти, Винс и Елза, обаче татко и Дороти рядко я отварят. Мама и Винс я използват, за да поддържат ред и да намират нужните документи, без да се налага да ровят в хартии. Освен това системата има и вградени инструменти за правно проучване.

— Можеш ли да вземеш паролата?

Тео размишлява доста дълго над въпроса. Ако вземеше паролата и я дадеше на Айк, щеше да бъде съучастник. Може би не в престъпление, но със сигурност в нещо, което по-скоро би пропуснал. Вече достатъчно беше загазил. Изобщо не му се искаше майка му да му крещи, задето е нарушил поверителността между нея и клиентите ѝ.

— Виж, Айк, просто ще отида при мама и ще ѝ кажа какво мисля. Ще изложя теорията ни и ще я помоля за помощ.

— Идеята е страхотна, Тео, и е напълно логична. Обаче не го прави точно сега. Да видим дали няма да успеем да разгадаем този случай, без да я намесваме. Не ми се ще да моля Марсела да ми предоставя деликатни сведения за свой клиент.

— Не действаме ли напосоки?

— Може би, но засега това е най-добрата ни теория. Полицията не търси друг извършител, защото са убедени, че крадецът си ти. Всеки момент могат да цъфнат с призовка и да те изправят пред съда за малолетни. Ако не намерим скоро истинския виновник, положението още повече ще се влоши. Разбираш ли?

— Да, уверявам те, че разбирам.

— Чуй ме, Тео. Преди доста време бях преуспяващ адвокат в Стратънбърг, имах кабинет до кабинета на майка ти, много клиенти и хубав живот. После се появиха ченгетата и започнаха да задават въпроси. Не можех да отговоря на всички. Те се върнаха с още и още

въпроси. Не можех да повярвам, че това ми се случва, и постепенно осъзнах, че съм загазил, но нищо не можех да направя. Ако системата на наказателното правораздаване се задвижи против теб, трудно можеш да я спреш. Повярвай ми, Тео. Преживял съм го. Усещането е отвратително. Сякаш небето се е продънило, а ти няма къде да се скриеш.

Айк за пръв път говореше за проблемите си, за своето минало, и Тео беше заплепен. Реши да зададе въпроса, който открай време му се искаше да зададе:

— Беше ли виновен, Айк?

Айк се позамисли и отговори:

— Направих някои нередни неща, за които винаги ще съжалявам. Ти обаче не си направил нищо нередно и точно затова нямам нищо против да наруша още някои правила и да те защитя. Хайде да стигнем до дъното на тази история още сега и да разкараме полицията.

— Добре, добре.

— Можеш ли да ми намериш паролата?

— Мисля, че да.

Тео и Джъдж отново избягваха оживените улици, докато се връщаха към правната кантора „Буун и Буун“. Тео беше потънал в мислите си толкова дълбоко и беше толкова объркан, че не забеляза знака „стоп“ и се стрелна пред една пощенска кола.

— Внимавай, хлапе! — провикна се мъжът, а Тео се извини през рамо. Джъдж тичаше напред, сякаш се опитваше да стои на разстояние от него.

Беше обед, Елза и Дороти хапваха салата в кухнята и говореха една през друга. Тео се промуши незабелязано покрай тях. Кабинетът на майка му беше празен. „Сигурно е в съда“, промърмори си той. Вратата на Винс беше отворена, но него го нямаше. На обед той обикновено напускаше сградата. Компютърът му беше включен както винаги и на монитора се виждаше скрийнсейвърът. Най-лесният начин Тео да „заеме“ паролата беше да я вземе от един от петте настолни компютъра. Компютър имаха адвокатите, Винс, Дороти и Елза. Ако Тео беше убеден, че няма нищо нередно в това да „заеме“ парола, сега имаше идеалната възможност. На него обаче му беше трудно да си внуши, че постъпва правилно. Айк беше убеден, че е така, но не и Тео. Може и да не беше незаконно, но със сигурност не беше правилно.

Границата между правилно и неправилно открай време беше ясна, обаче сега нищичко не беше ясно. Всякакви нередни работи се стоварваха върху Тео. Не беше редно някой да отваря шкафчето му и да слага там откраднатата стока с ясното намерение да му навлече сериозни неприятности. Не беше редно някой да го преследва, да срязва гумите на колелото му и да хвърля камъни през прозореца му. Тео не беше направил нищо нередно, а се отнасяха с него като с престъпник. Не бяха прави да го подозират, а ако го обвиняха в престъпление, това щеше да е поредната несправедливост. Не беше редно и Тео да участва в сбиването, обаче явно баща му, Винс и Айк не го смятаха за чак толкова нередно. Редно ли беше Тео да наруши разпоредба в кантората и да открадне парола в опит да предотврати

друга, още по-голяма нередност? Възможно ли бе неправилната постъпка да предизвика правилен резултат?

Всичко това беше адски объркващо, но Тео имаше доверие на Айк, а Айк изобщо не се съмняваше, че е правилно да вземат паролата.

Тео поведе Джъдж обратно към кабинета си и го гушна, за да заспи. След като настани кучето, той се измъкна в коридора и се послуша за гласове. Дороти и Елза си разменяха рецепти. Не се чуваше и звук от баща му на горния етаж — известно беше, че Уудс Буун също си подремва по обед. Тео се шмугна в кабинета на Винс, затвори вратата и я заключи. Седна на стола и като внимаваше да не разбутва нищо върху бюрото, разгледа компютъра му. Скрийнсейвърът беше стандартна снимка на залез над океана. Тео кликна върху главното меню, после върху „Инфо Брийф“. Изискваше се парола, затова той излезе от програмата и влезе в „Моят компютър“. Щракна върху „Десктоп“, после върху „Контролен панел“, „Система и сигурност“ и накрая — „Пароли“. Винс имаше много пароли и Тео се почувства като подлец, докато ги разглеждаше. Имаше пароли за онлайн продажби на дребно, мобилни телефони, два сайта за запознанства, един туристически сайт, една онлайн игра на футболен мениджър и още най-малко десетина други. В края на списъка беше „Инфо Брийф“ Тео клика върху името. Появи се паролата: *Avalanche88TeeBone33*. Тео бързо си я записа, после излезе от главното меню. Кликна върху „Инфо Брийф“, въведе паролата и екранът потъмня за около пет секунди, преди да се появи съобщението: „Код на Буун и Буун“ за системата „Инфо Брийф“. Тео си записа кода и натисна *Enter*. Появи се дълъг списък от имена като „Дениз Снайтьр срещу Уилям Снайтьр“ и Тео разбра, че е намерил бракоразводните дела на майка си. Бързо излезе, върна скрийнсейвъра на екрана и стана, без да докосва нищо друго. Пое си дълбоко въздух и откряхна вратата, сигурен, че отвън го чака някой и ей сега ще му се нахвърли. Но хоризонтът беше чист и Тео бързо се върна в тесния си кабинет, където кучето му все още спеше и където той се чувстваше в безопасност.

Тео знаеше, че системата на „Инфо Брийф“ ще запише влизане в 12:14 ч. в петък от компютъра на Винс, но се съмняваше, че това ще бъде забелязано скоро. Ако някой го попита, той просто щеше да отрича всичко. В крайна сметка беше петък следобед и нямаше голяма вероятност нито Винс, нито майка му, нито който и да било да влезе в

„Инфо Брийф“ преди понеделник сутринта, а още по-важното беше, че нямаша навик често да преглеждат архивите с влизанията в системата.

До този момент дребната му простъпка изглеждаше безукорно извършена, но Тео се чувстваше отвратително. Чудеше се дали наистина да даде на Айк паролата и кода и колкото повече минути се изнизваха, толкова по-малко склонен бе да го направи. Едно бе да се промъкне и да ги открадне от почти незащитения компютър на Винс, но много по-сериозно нарушение бе да ги даде на Айк и той наистина да отваря файловете и да рови за деликатна информация.

Майка му се върна малко преди един часа. Носеше обяд и двамата хапнаха на масата в заседателната зала заедно с баща му. Настроението беше мрачно и те не говориха за бъркотията около Тео, а за други неща. Докато ядеше сандвича си, той се изкушаваше дали да не спомене вероятността евентуалният заговор срещу него да е свързан с някое бракоразводно дело на майка му, но Айк го беше помолил да изчака.

И той го послуша.

Тео беше в кабинета си, пишеше си домашните и гледаше как стрелките на часовника едва-едва пълзят, когато Елза го потърси по интеркома.

— Тео, имаш посетител — съобщи тя.

— Кой? — попита той изненадан, а после и притеснен, че полицаите може да са се върнали.

— Приятел.

Тео бързо се запъти към предната част на сградата. До бюрото на Елза стърчеше Гриф, малко притеснен. За последен път го беше видял предишната сутрин, когато госпожа Гладуел отстрани от занятия и него. Двата влязоха в заседателната зала и Тео затвори вратата. Седнаха на тежките кожени столове и Гриф се огледа наоколо.

— Яко е — каза той. — Твоя ли е?

— Използвам я понякога — отговори Тео. — Имам малък кабинет отзад.

След неловка пауза Гриф попита:

— Ваш'те викаха ли ти?

— Не много. А на теб?

— Не бяха много доволни. Наказаха ме за един месец с допълнителна работа у дома и ми спряха джобните за две седмици. Е, можеше да бъде и по-зле.

— Звучи доста гадно.

— Виж, Тео, дойдох, защото наш'те искат да ти се извиня за сбиването. Така че, извинявай.

— Няма проблем — увери го Тео. — И аз ти се извинявам. Беше доста тъпо, нали?

— Да, много тъпо. Бакстър има голяма уста и все се забърква в неприятности.

— Бакстър също се извини. Хайде да забравим тази история.

— Дадено. — Отново настъпи мълчание, но явно Гриф имаше още нещо предвид. — Тео, говори се, че според ченгетата ти си проникнал с взлом в магазина на Биг Мак, откраднал си някакви неща и са намерили в шкафчето ти част от тях. Така ли е?

Тео кимна.

— Не мога да повярвам, понеже не си представям ти да проникнеш в магазин посред нощ и да крадеш. Не си такъв.

— Кажи го на полицията.

— Ще го направя, ако искаш.

— Благодаря.

— Както и да е, Биг Мак разправя на клиентите си в магазина, че полицията е заловила крадеца Теодор Буун и че са намерили три таблета „Линкс нула-четири“ в шкафчето ти. Май изобщо не си мери приказките.

Раменете на Тео увиснаха и той погледна през прозореца.

— Май да.

— Да ти кажа ли нещо странно? Сестра ми Ейми е десети клас и има един приятел, Бени. Не ѝ е гадже, просто приятел. Този Бени пък познава някакъв Горди, а според Горди някакъв тип предложил да му продаде таблет „Линкс“ за петдесет долара само преди няколко дни на паркинга в училище. Чистак нов, още бил в кутията. Тая машинка струва четиристотин долара, а той се опитвал да я шитне за петдесет. Май е крадена, а?

— Май да — съгласи се Тео и впери поглед в Гриф. — Как се казва продавачът?

— Не знам, но може би ще успея да разбера. Колко таблета са откраднати?

— Не съм сигурен, обаче мисля, че са повече от три, а също лаптопи и мобилни телефони.

— Защо някой ще подхвърля стоката в шкафчето ти и ще звъни на полицията?

— Точно това е въпросът, на който се мъчим да си отговорим, Гриф. Виж, на черния пазар едва ли се предлагат много откраднати таблети нула-четворки. Трябва да разберем името на човека, който се опитва да ги продаде. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Можеш ли да поговориш със сестра си?

— Разбира се.

— Моля те, направи го, Гриф. И побързай.

Гриф припряно се измъкна навън, а Тео се върна в кабинета си. Това отстраняване наистина се проточи.

* * *

В четири без петнайсет Тео получи разрешение от майка си да излезе от кантората по лични причини. Той се сбогува с Джъдж и отпраши с колелото. Учебните занятия за деня и за седмицата бяха приключили и децата бяха плъзнали по улиците на Стратънбърг, готвейки се да играят и да се насладят на кратката почивка. Тео се радваше, че седмицата е приключила. Беше започнала в понеделник със срязаната предна гума, а после всичко се бе сринало главоломно. Освен това беше притеснен, и то по съвсем очевидни причини. Ако не успееше да разбере кой го е взел на мушка, и то бързо, следващата седмица щеше да е още по-неприятна.

Майор Лудвиг чакаше в сутерена на сградата на ВВЧ, седалището на скаутския Отряд 1440. Събранието трябваше да започне точно в четири следобед, но Майора изискваше скаутите да идват поне пет минути по-рано. Не понасяше да се разтакават и мърмореше недоволено, когато закъсняваха. Тео пристигна в четири без три минути. Брайън и Едуард, двама негови приятели от класа му, вече бяха тук заедно със Сам, Айзък и Барт — трима седмокласници. И шестимата бойскаутти се бяха записали за отличието за авиационни

умения, а майор Лудвиг щеше да им бъде съветник. Като морски пехотинец, той беше летял на реактивни изстребители и сега работеше на хонорар като пилотен инструктор на градското летище.

Отначало Тео се чувстваше малко неловко край Брайън и Едуард, които му бяха съученици. Не беше сигурен дали трябва да се смущава, или да се гордее. Какви ли клюки се носеха из училище в негово отсъствие? Несъмнено много. Майора усети неудобното положение и веднага се зае да обсъжда плановете си:

— Ще бъде много вълнуващо — поде той. — Летял съм почти четирийсет години и всяка минута ми харесваше. Ще изучаваме самолетите — с бутални двигатели, с турбовитлови, както и реактивните самолети. Ще построим модел на самолет, захранван с батерии, който може да се издига на височина шейсет метра. Така ще усвоите принципите на летенето — скорост, подемна сила, челно съпротивление, аеродинамика, както и контролните повърхности — елероните, хоризонталния стабилизатор и руля. Ще се научите да разчитате навигационни карти и да планирате курса на истински полет, който самите вие ще извършите с помощта на страхотен симулаторен софтуер. Ще посетим летището в Стратънбърг, ще разгледаме различни самолети, после ще се качим в кулата и ще наблюдаваме работата на диспечера на въздушното движение. Тук трафикът не е много оживен, но въпреки това ще ви бъде интересно да видите как диспечерът ръководи нещата. А накрая, след като сте усвоили основните положения, ще направим истински полет. С разрешението на родителите ви ще ви повозя двама по двама на моята чесна. Ще се издигнем на около километър и половина височина и ще ви позволя да управлявате самолета. Ръцете ми през цялото време ще бъдат върху контролните уреди, но ще усетите машината добре. Ще правим завои, издигания и спускания. Ще изберем ясен ден, за да видите от птичи поглед къде живеем и каква е околността. Какво ще кажете? Звучи забавно, нали?

Шестте момчета бяха като в транс, напълно погълнати от предстоящото приключение. Всички закимаха нетърпеливо. За миг Тео забрави проблемите си. Майора им раздаде брошурите за авиаторските умения и обясни задачата им за събранието следващия петък, после взе един голям модел на самолет, който използваше и в действителното обучение, и се зае да изрежда частите.

Тео, мечтател както винаги, се замисли колко страхотно ще е да пилотира самолет — реактивни изстребители и грамадни боинги. Какъв прекрасен живот: най-напред щеше да преживее приключението на въздушните двубои високо над бойното поле, а после щеше да обиколи света като капитан на луксозен пътнически лайнер. Винаги бе мечтал да стане адвокат, но сега правото беше изгубило част от привлекателността си и професията на пилот му се стори по-вълнуваща.

Точно в пет часа Майора оповести, че събранието е приключило. Очакваше, когато се съберат следващия път, всички да са се справили безупречно със задачите си. Скаутите се сбогуваха, а той изчака повечето да излязат и каза:

— Тео, може ли да поговорим?

— Разбира се, Майоре — отвърна Тео.

Другите момчета се качиха на колелата си и потеглиха, а той и Майора застанаха до вратата.

— Не е моя работа — започна Майора, — но чувам, че нещата при теб не се развиват много добре и имаш проблеми с полицията във връзка с някакъв обир. Не искам да любопитствам, Тео, просто съм загрижен.

Тео кимна и за секунда си помисли, че ще е по-благоразумно да не разкрива нищо. Снимката му обаче беше навсякъде в интернет, името му беше свързано с престъпление и вината му сякаш вече беше предопределена, затова реши, че е глупаво да се държи така, все едно не може да говори за случилото се.

— Да, сър, изглежда, аз съм главният заподозрян — отговори той.

— Значи си говорил с полицията?

— Няколко пъти. — Всъщност Тео не помнеше колко точно. — Те не ми вярват и май са решили да ме обвинят в престъплението.

— Това е нелепо!

— Напълно съм съгласен.

— Виж, Тео, работил съм като доброволец в съда за малолетни. Ако дете, което има проблеми, се нуждае от доброволец, от някой, който да го изслуша и да го посъветва, съдът назначава мен, за да му подам ръка. Разбира се, то има адвокат, но знаеш колко заети са адвокатите. Аз си сътруднича с адвоката за доброто на детето. Искam

да кажа, че познавам отлично и двамата съдии в съда за малолетни. Ще се радвам да се намеся в твоя полза, ако искаш — не като доброволец, понеже ти не се нуждаеш от такъв, а за да поговоря със съдиите неофициално. Нелепо е да обвинят теб в кражба.

Тео усети как гърлото му се стяга, но успя да каже:

— Благодаря, Майоре.

— Знам, че си невинен, Тео, и ще направя всичко по силите си да ти помогна.

— Благодаря — повтори Тео и се помъчи да прикрие вълнението си.

Майора се ръкува с Тео, потупа го по гърба и затвори вратата след него. Навън Тео се приближи до колелото си и се качи. Точно преди да потегли, усети нещо странно и разбра, че предната му гума е спукана.

Прониза го остра болка ниско в корема — той не беше сигурен дали е от гняв, от страх или от двете. Озърна се да провери дали някой не го наблюдава, после впери поглед в гумата и се замисли какво да прави. Нищо не му хрумна. Беше толкова ядосан и объркан, че в главата му цареше пълен хаос. Бавно слезе от колелото и огледа предната гума. Малкият разрез изглеждаше познат.

Тео реши да не притеснява Майора и забута колелото през паркинга на ВВЧ към тротоара. Колкото повече се отдалечаваше, толкова по-ясно разсъждаваше. Колко човека знаеха, че в петък в четири следобед той ще е на събрание на скаутите? И изведнъж се оказа с петима заподозрени — другите бойскаутти. Брайън и Едуард от неговия клас, Барт, Айзък и Сам от седми клас. Оставяха колелата си на същата стойка като Тео, а когато Майора го задържа, някой от тях за броени секунди бе имал възможност да забие нож в предната му гума.

Кантората беше на десетина пресечки, а Тео беше изморен. Звънна на джиясема на баща си и той, колкото и да бе изненадващо, вдигна. Уудс Буун мразеше мобилния си телефон и обикновено не му обръщаше внимание.

— Татко, аз съм.

— Да, Тео, мога да прочета името на дисплея. Какво има?

— Пак са ми срязали предната гума. Съвсем е спаднала. Станало е пред сградата на ВВЧ, докато бях вътре с Майора.

— Къде си сега?

— На Бенингтън Стрийт, близо до Четиринайсета.

— Стой там. Пристигам след десет минути.

Тео седна на пейката на някаква автобусна спирка до негодното си колело и се замисли за Брайън и Едуард.

И двамата бяха свестни хлапета от добри семейства. Шкафчетата и на двамата бяха близо до това на Тео и нито един от тях нямаше причина да му реже гумите, да хвърля камъни през вратата му, да прониква с взлом в магазин за електроника и да оставя откраднатата стока в шкафчето му. Тео мислеше и двамата за свои приятели. Седмокласниците не познаваше толкова добре, но се разбираше с всички скаути от отряда. Майора държеше на това. Бащата на Сам беше лекар, а майка му — зъболекарка. Тео не си представяше Сам да се държи като хулиган. Барт беше отличен ученик и сигурно беше най-милото момче на света. От петимата сериозно можеше да бъде заподозрян единствено Айзък Шиър — мълчаливо момче, което изглеждаше мрачно, нерядко потиснато, ходеше с твърде дълга коса и слушаше хевиметъл. Семейство Шиър имаха проблеми. По-голямата сестра на Айзък беше арестувана за наркотици. Бащата често оставаше без работа и се говореше, че предпочита да преживява от доходите на съпругата си.

А най-важното беше, че Айзък имаше и брат в гимназията. Понеже детективите Буун бяха убедени, че нападенията над Тео са дело поне на двама души, Айзък и брат му пасваха идеално. Както винаги обаче, когато набелязваше заподозрени, Тео се препъваше във въпроса за мотива. Защо Айзък и брат му, или всъщност който и да било, ще си правят толкова труд да му съсипват живота? Нямаше смисъл.

Господин Буун пристигна с джипа си. Отвори багажника, вдигна колелото на Тео и го сложи върху стиковите си за голф. Джъдж, който долетя като куршум, беше заточен на задната седалка. Тео седна отпред, скръсти ръце и забодя очи право напред, докато потегляха. Не обелиха нито дума, докато Тео не си даде сметка, че не пътуват към къщи.

— Къде отиваме, татко? — попита той.

— Към полицията.

— Добре. Защо?

— Защото искам инспекторите да видят със собствените си очи онова, за което им говорим. Някой те преследва и се опитва да те накаже за престъпление, което не си извършил.

Идеята допадна на Тео. Паркираха до полицейския участък.

— Чакай тук — каза господин Буун, затръшна вратата и решително пое към сградата.

Минаха няколко минути, докато Тео обясни на Джъдж какво се е случило. Джъдж изглеждаше озадачен. Инспектор Ворман излезе заедно с господин Буун, който отвори багажника и облегна колелото на задния калник. Тео слезе от джипа и заобиколи отзад, за да се включи в разговора.

— Вижте това — рязко каза господин Буун, вдигна предната гума и показа разреза отстрани. — За трети път тази седмица.

Ворман погледна по-отблизо, докосна гумата и отсъди:

— Определено е нарочно.

— Със сигурност — съгласи се господин Буун.

— Къде се е случило? — попита Ворман.

— Пред сградата на ВВЧ, където пробиха и задната ми гума във вторник — отговори Тео.

— И какво се иска от мен?

Господин Буун отново напъха колелото в багажника на джипа и затръшна капака.

— Ами да проумеете, че онзи, който срязва гумите на колелото и хвърля камъни през прозорците на кантората ни, е същият, който се опитва да натопи сина ми за кражба. Ето това се иска от вас. А също и да проумеете, че си губите времето, като обвинявате Тео в престъпление и го разследвате.

Давай татко, едва не извика Тео.

— Откъде сте сигурен, че престъпленията са свързани? — попита Ворман с обичайния си подигравателен тон.

— Гарантирам ви, че са свързани, и докато не го схванете, няма да откриете кой е проникнал в компютърния магазин. Докато си губите времето обаче, оставете сина ми на мира. Той не е виновен.

— Разбира се, че не е, но вие сте негов баща, нали? — възрази Ворман и повиши тон с видимо раздразнение. — Искан ми се да получавах по долар всеки път когато родители ми се кълнат, че скъпоценната им рожба е невинна. Ние ще се справим с разследването, господин Буун, нямаме нужда от помощта ви. А в момента и докато не намерим доказателства за противното, синът ви си остава главният ни заподозрян. Всички улики водят към него — гневно посочи той Тео, обърна се и си тръгна.

Тео се почувства още по-зле, докато потегляха с колата, а допускаше, че същото важи и за баща му. Сервизът „Гилс Уийлс“ беше затворен, затова се запътиха към къщи.

— Утре ще дойдеш ли да играем голф? — попита господин Буун.

— Разбира се — отговори Тео, но без никакъв ентусиазъм.

— Очаква се да вали.

— Не се и съмнявам.

Защо пък тази седмица да не свърши с проливен дъжд и с наводнено игрище за голф?

За вечеря в петък обикновено ходеха в „Малуф“ — ливански ресторант със страхотни морски деликатеси, но днес нито Тео, нито родителите му имаха настроение. Бяха изморени от дългата и доста необикновена седмица. Безкрайните тревоги се отразяваха на настроението им. Вече три дни Тео не мислеше почти за нищо друго, освен че е несправедливо обвинен, че може да го арестуват и дори да го изпратят в затвор за малолетни. Знаеше, че родителите му са много по-разтревожени, отколкото изглеждаха. А поредният случай със срязана гума изопна още повече нервите им.

Тео хапна сандвич и супа, извини се и се качи в стаята си. Айк му изпрати три есемеса следобед, за да разбере дали е открил паролата за електронния архив на правната кантора. Тео не му отговори, защото не се решаваше да наруши неписания кодекс на кантората. Кражбата на паролата от компютъра на Винс беше непочтена и тежеше на съвестта му. А ако я дадеше на Айк, щеше да се почувства още по-зле. От друга страна, беше му дошло до гуша да бяга и да бъде мишена на нечий старателно планиран заговор. Време беше да отвърне на удара. Полицаяте явно бяха твърдо решени да го вкарат в съда. Часовникът тиктакаше и времето не беше на негова страна. Не след дълго положението щеше да се влоши още повече.

Тео се обади на Айк, който все още беше в кабинета си.

— Крайно време беше — каза Айк ядосано. — Взе ли паролата?

— Да, но трябва да ме убедиш, че постъпваме правилно, Айк.

— Вече ти го казах, Тео. Не нарушаваме никакви закони. Погледни на нещата така: минаваш през кантората и навсякъде виждаш папки с дела, нали така?

— Да.

— Правна кантора е. Има папки с досиета по бюрата, подредени в шкафовете, оставени в заседателната зала, в отворени куфарчета, купчини с папки, преди да бъдат прибрани някъде. Папки, навсякъде папки. Каж ми, Тео, случвало ли се е да вземеш някоя от тези папки и да я разлиштиш?

След известно колебание Тео отговори:

— Да.

— Разбира се, че се е случвало и не си нарушил никакъв закон. Не си престъпил и етичен кодекс, понеже още не си адвокат. Просто си проявил любопитство, това е. Това правим и сега, Тео, любопитстваме. Част от досиетата на адвокатската кантора се съхраняват електронно, за да може работещите в кантората да имат лесен достъп до тях. Същите тези досиета ги има и на хартия в папки някъде в кантората, точно като онези, които си разлиствал.

— Разбирам, Айк, но просто не ми се струва редно.

Айк дишаше учестено по телефона и Тео се приготви да посрещне острите му укори. Вместо това обаче Айк каза спокойно:

— Старая се да ти помогна, Тео. Разсъждавай по следния начин: информацията, до която се мъчим да се доберем, ще си остане само помежду ни. Няма да разкриваме тайните на клиентите пред никого. Поверителността изобщо няма да бъде нарушена. Просто се опитваме да разнищим една загадка и ако успеем, изобщо никой няма да разбере, че сме си пъхали носа в електронния архив.

— Но всяко влизане в него оставя следа.

— Не се тревожи за това, Тео. Ще го направя с шифрован код, който никой не може да проследи. Водя те с едни гърди. Не съм съвсем безпомощен, що се отнася до техниката.

— Не съм казвал, че си.

— Пък и съм готов да се обзаложа, че записите на влизанията в архива едва ли се проверяват повече от веднъж годишно.

— Вероятно.

— Дай ми паролата, Тео.

— *Avalance88TeeBone33*.

— Буква по буква.

Тео бавно изреди буквите и цифрите, после даде на Айк кода на акаунта.

— Постъпваш умно, Тео. Залавям се за работа.

Тео се изтегна на леглото си и впери поглед в тавана. Айк беше умен човек, който някога бе блестящ адвокат, ала често имаше странни хрумвания. Теорията му, че проблемите на Тео се дължат на някое от заплетените бракоразводни дела на майка му, беше доста невероятна. Но поне беше някаква теория. Тео размишляваше във връзка с Айзък Шиър и колкото повече мислеше, толкова повече се разубеждаваше, че това момче може да е истинският виновник.

Тео изпрати есемес на Гриф: *Научили кой продава таблетите?*

Почака десет минути, после изключи телефона си.

В събота сутринта Тео се събуди от гръмотевиците и шума на пороя, който се изливаше навън. Бавно изпълзя от леглото и надникна между завесите. В задния двор се бяха образували локви. Никакъв голф днес. Джъдж го последва долу в кухнята, където родителите му правеха палачинки, печеха наденички и си говореха, разбира се, за времето. Тео не проумяваше защо възрастните отделят толкова много внимание на тази тема. Нищо не можеха да променят.

В града гърмеше новината, че Пийт Дъфи е бил забелязан на международното летище „О’Хеър“ в Чикаго. Опитал се да плати в брой за едноразов билет до Мексико Сити, но го забавили, когато чиновникът забелязал нещо необичайно във фалшивия му паспорт и уведомил началника си. В този момент Дъфи избягал от гишето и се изгубил в тълпата. ФБР го идентифицирало по пръстов отпечатък върху паспорта и по записите от охранителните камери. На първа страница на стратънбъргския вестник имаше снимката му, но поне според Тео човек трудно би го познал. Носеше някакво кепе, очила с дебели рамки, брадата му беше набола, а косата му беше руса, почти бяла.

— ФБР разполагат с техника, която може да увеличи човешкото лице и така да забележиш неща, невидими с просто око — обясняваше господин Буун, все едно беше спец по техниката на ФБР.

Тео седеше на масата, ядеше си палачинките, даваше малко на Джъдж, взираше се в черно-бялата снимка на Пийт Дъфи и мислено благодареше, че физиономията на този човек е отново във вестниците. Може би през следващите няколко дни интересът на градчето към Пийт Дъфи щеше отново да се разпали и хората щяха да забравят за другия престъпник — Тео Буун.

— Къде ли е бил цяла седмица? — попита госпожа Буун, докато отпиваше от кафето си и четеше некролозите.

— Сигурно е работел над новия си външен вид — отговори господин Буун. — Боядисвал си е косата, пускал си е брада. И това

кепе! Хайде стига! Човек с такава външност на международно летище със сигурност ще привлече внимание.

— Изобщо не прилича на Пийт Дъфи — отбеляза Тео.

— Обаче е той — уверено заяви господин Буун. — Променил е външността си, похарчил е малко пари, снабдил се е с нови документи, макар че явно не са много сполучливи, и за малко да се измъкне.

— И аз бих искал да се измъкна — отбеляза Тео.

— Тео! — строго се обади госпожа Буун.

— Така е, мамо. Иска ми се да изхвърча от тук и да се скрия някъде.

— Всичко ще се оправи, Тео — увери го баща му.

— И защо мислиш така? Полицаяте ми дишат във врата и само чакат да ме тикнат в затвора за малолетни. Някакъв ненормалник ме преследва из целия град с нож и дебне отново да ми среже гумите. Разбира се, татко, нещата наистина изглеждат страхотно.

— Спокойно, Тео. Ти си невинен и ще го докажем.

— Добре, но ще те питам нещо. Мислиш ли, че човекът, ограбил магазина на Биг Мак, е същият, който ми срязва гумите, хвърля камъни и разпространява всички онези глупости по интернет?

Господин Бун подвъвка замислено наденичката си и после отговори:

— Да, мисля.

— Мамо?

— Така ми се струва.

— Ставаме трима. Според мен е съвсем очевидно. Тогава защо не можем да убедим полицията?

— Струва ми се, че можем — каза господин Буун. — Те все още разследват взлома и кражбата. Имам доверие на полицаите и вярвам, че ще заловят престъпниците.

— Според мен те вече са решили, че престъпникът съм аз. Онзи Ворман мисли, че лъжа. Не го харесвам. Втриса ме от него.

— Всичко ще се нареди, Тео — успокои го майка му и го потупа по ръката.

Той забеляза как тя и баща му се спогледаха, но в очите им нямаше увереност. Бяха притеснени като него, може би дори повече.

След закуска Тео и баща му отидоха с колата до „Гилс Уийлс“ за поредната нова гума. По тяхна молба Гил изнамери в задната част на

сервиза първите две срязани гуми. Даде ги на господин Буун, който сега разполагаше с всичките три. Той плати за втората и третата гума, както и осемте долара, които Тео дължеше за първата. Гил ги увери, че срязването на гуми не се е превърнало в епидемия за града. Всъщност през изминалата седмица имало само три случая, всичките с потърпевш Тео.

Когато излязоха от сервиза за велосипеди, дъждът беше престанал, но небето си оставаше облачно и свъсено. Тео и баща му се позачудиха дали да не отидат на игрището за голф и да изчакат там времето да се оправи. Разбира се, теренът щеше да е подгизнал, а покъсното отваряне означаваше, че ще се струпат много хора. Тео знаеше, че пълно с хора голф игрище е още по-неприятно от липсата на игрище. Двамата с баща му единодушно решиха, че идеята не е добра.

Айк му изпрати два есемеса — настояваше да се видят. У дома Тео се помота в очакване времето да се оправи. След час обяви, че му е доскучало и че Айк го е поканил на обяд. Позволиха му да отиде и той яхна колелото.

Айк изглеждаше по-зле от обикновено. Очите му бяха зачервени и подути, с тъмни кръгове под тях.

— Не съм мигнал до сутринта — обясни той, докато Тео се настаняваше на стола. — Изобщо не съм лягал. Цяла нощ четох бракоразводните дела и да ти кажа, Тео, по света има много тъжни хора, които трябва да се разведат. Никога през живота си не съм бил толкова потиснат. Не разбирам как майка ти може да върши тази работа всеки божи ден. Съпруги обвиняват съпрузите си във всякакви ужасни неща. Мъжете обвиняват жените си в още по-големи прегрешения. Готови са да си издерат очите за това кой да получи къщата, колите, банковите сметки, мебелите, обаче опре ли работата до децата — човече, настава истинска битка. Потресаващи истории, казвам ти.

Тео само седеше и слушаше. Айк беше превъзбуден, сигурно беше прекалил с кафето и със своите енергийни напитки, които гарантираха незабавна бодрост. Продължи да обстрелва Тео с думи:

— Все още харесвам теорията си, а ти?

— Разбира се, Айк. Засега твоята теория е най-добрата.

— Благодаря.

— Вчера пак ми срязаха гума.

Айк замълча, замисли се над думите му и отпи от кафето си.

— Трябва да ги пипнем, Тео.

— В полицията не ми вярват.

— Налага се да действаме бързо. — Айк взе бележника си и разлисти няколко страници. — Натъкнах се на две дела, които трябва да проучим. И двете са мъчителни разводи от секретния архив, което означава, че никой няма достъп до тях освен адвокатите. Първото дело е на господин и госпожа Рокуърт. Няма да те отегчавам с подробностите, но може да се направи заключение, че господин Рокуърт едва ли харесва майка ти. Имат две деца и се води адска борба за родителските права, като и двамата се стараят, и то доста успешно, да докажат, че другият не е способен да се грижи за тях. След трудно дело попечителството е присъдено на госпожа Рокуърт, а господин Рокуърт получава правото да посещава свободно децата, които ходят на психолог. Съдът разпорежда господин Рокуърт да плати осемнайсет хиляди долара хонорар на „Буун и Буун“. Познаваш ли някого на име Рокуърт?

— Не. На колко години са децата?

— Момчето е на дванайсет, в седми клас е. Има по-голяма сестра, която е на петнайсет. Явно и двамата са искали да останат при баща си. Семейството е живяло тук само няколко години, затова не си чувал за тях.

— Те ли са основните ти заподозрени?

— О, не, те са само една възможност. Имам много по-вероятен извършител — враждуващите Фин! Още нямат развод, последното дело е насрочено за следващия месец. Тези хора са похарчили всеки свой долар, за да докажат, че другият е по-голяма отрепка. Госпожа Фин е доста откачена и е лежала в лудницата. Господин Фин не може да стои трезвен и често играе комар. Хвани единия, удари другия. Имат три деца, но осемнайсетгодишната им дъщеря вече живее самостоятелно. Другите две деца са момчета на дванайсет и на четиринайсет, които не понасят майка си, представлявана, естествено, от твоята майка. Адски много омраза са натрупали, Тео, и с основание може да се твърди, че те и бащата ненавиждат майка ти и всеки с

името Буун. Разводът се точи повече от година и е много ожесточен. Тези хора са напълно побъркани.

— Как се казват момчетата?

— Джона Фин, на дванайсет, в седми клас, и Джеси Фин, на четиринайсет, в девети клас.

Тео затвори очи и се помъчи да свърже имената с лица, но не успя.

— Не ги познавам.

— Защо си мислех, че си доста общителен? Кого изобщо познаваш, Тео?

— Аз съм осми клас, Айк. Ние не общуваме със седмокласниците, нито пък седмокласниците с шестокласниците и така нататък. Имаме различни часове, различна програма. Какво знаеш за тези момчета?

— Основните неща, но не много, поне за по-малкия, Джона. Съдът е назначил настойник, който да се грижи за интересите им, но и двете момчета са изразили категорично желание да живеят с баща си. Чрез талантливата си адвокатка майка им твърди, че момчетата искат да живеят с баща си, защото той ги оставя да правят каквото си поискат, включително да пушат цигари и да пият бира. Седмокласник да пие у дома с баща си, можеш ли да си представиш?

— Не, не мога. Сигурно са големи хулигани.

— Имали са труден живот, често са се местели, сменили са много училища и домове. Не са чувствали никаква стабилност. Според мен са били оставени на самотек. Миналата година спипали Джеси да пуши марихуана и го изправили пред съда за малолетни. Поставили го на изпитателен срок. Преди три месеца той и брат му били изпратени в приемен дом като предпазна мярка до приключване на развода, обаче постоянно бягали. В момента живеят при майка си, която дава нощни дежурства в болницата. Съмнявам се, че някой ги наглежда сериозно. Голяма бъркотия, Тео, но тези две момчета са главните ни заподозрени. Всичко пасва. Двама са. Много мразят майка ти. Имат мотив да ти отмъстят. Способни са на вандалски прояви и биха могли да ограбят компютърен магазин. Трябва да научим повече за тях.

— А дали мама е работила по развода на господин и госпожа Шиър?

Айк погледна бележките си, отгърна страницата и отговори:

— Не, защо?

— Просто предчувствие. Имам предвид едно момче от скаутите, което е малко особено.

— Нямаше такова досие.

Настана дълга пауза, докато Тео и Айк обмисляха положението. Айк гълташе кафе, а Тео беше забол поглед в пода. Накрая рече:

— Ето какво научих от приятеля ми Гриф.

Тео разказа за сестрата на Гриф Ейми и за приятеля ѝ Бени, и за неговия приятел Горди, и за това как на паркинга на училището непознат ученик от гимназията предложил на Горди да му продаде таблет 0–4 за петдесет долара. Зачервените очи на Айк грейнаха, когато чу тази история.

— Това може да се окаже нещо голямо, Тео — заяви той.

— Може би Джеси Фин е този, който се опитва да продаде таблета — предположи Тео.

— Трябва да направиш така, че това да се случи, Тео.

— Но как?

— Ако се сдобием с откраднат таблет, ще го занесем право в полицията, за да проверят серийния номер. Ако е от магазина на Биг Мак, ще те оставят на мира и ще погнат малките хулигани Фин.

Айк извади портфейла от задния си джоб, отвори го и подаде на Тео две банкноти от двайсет долара и една от десет.

— Ето ти петдесет долара. Върви да намериш Гриф и го накарай да говори със сестра си. На всяка цена се постарай да купиш таблета, Тео.

Тео взе парите и ги пхна дълбоко в джоба си. После седна и каза:

— Ами ако не се получи? Ако този Горди не иска да се занимава с откраднат таблет или пък другият вече го е продал?

— Няма да знаем, докато не опитаме. Направи го, Тео. Постарай се. А междувременно проучи всичко възможно за Джона и Джеси Фин.

— Благодаря, Айк.

— И не се притеснявай, че съм се ровил в делата на майка ти. Ако се окажат братята Фин и ние с теб разгадаем загадката, ще поговоря с Марсела и с Уудс и ще поема цялата отговорност. Повярвай ми, правил съм много по-лоши неща.

— Благодаря, Айк.

- Вече го каза. А сега изчезвай.
- Нали щяхме да обядваме заедно.
- Не съм гладен. Спи ми се. Ще се видим по-късно.

Дъждът беше престанал, но небето все още беше заплашително свъсено. Тео се понесе през града към Леви Парк, разположен на хълма край река Янси, в източния край на Стратънбърг. Докато бясно въртеше педалите, той се надяваше дъждът да не е попречил на пазара на производителите, защото му беше любопитно какво е станало с ламата Луси. Дали отново беше нападнала Бък Надувката? Или приятелчето му Франки? Дали Тео щеше отново да се окаже принуден да се яви пред Съда за животни, за да спаси любимеца на госпожица Петюния?

Пазарът все още беше отворен, а много от търговците се бяха прибрали под платнени тенти, докато клиентите им обикаляха с пазарски чанти и чадъри в ръка. Земята беше мокра и лепкава, а по подметките на всички имаше най-малко два пръста кал. Луси беше до сергията на госпожица Петюния, цялата мокра, но необезпокоена от този факт. Изглеждаше съвсем безвредна, когато две малки деца спряха пред нея и я зяпнаха. Отсреща, от другата страна на входа, дребен мъж в кафява униформа ядеше пуканки и разговаряше с продавачката на хотдог. Вероятно това беше Франки. Бък не се виждаше никакъв.

Тео поздрави госпожица Петюния, която се зарадва да види адвоката си. Тя го стисна в прегръдката си и отново му благодари за невероятната помощ в съдебната зала. Разказа му, че засега Луси се държи прилично, двамата охранители — също. Никакво плюене, преследване, нищо обезпокоително. Никакви оплаквания от никого.

На съседната сергия Мей Финмор продаваше козе сирене, собствено производство. Тя седеше на сгъваем стол и плетеше, а маймунката ѝ Жабок висеше от кола, на който се крепеше тентата над сергията. Тео така и не беше получил логично обяснение защо една паякообразна маймуна ще се казва Жабок. Беше питал Ейприл, при това нееднократно, и тя все отговаряше: „Майка ми си е такава, Тео.“ Малко от действията на госпожа Финмор бяха разбираеми за хората.

Тео избягваше да се среща с нея, доколкото бе възможно, но не и днес. Мей се изправи и неловко прегърна Тео.

— Ейприл е тук — съобщи му тя.

— Къде? — попита Тео и се зарадва, че ще я види.

Ейприл мразеше пазара и рядко оставаше при майка си, докато тя продаваше отвратителното си сирене. Тео го беше опитвал няколко пъти и му се повдигаше винаги когато го зърнеше или помиришеше.

— Отиде натам — посочи госпожа Финмор към една редица сергии.

Тео ѝ благодари и побърза да изчезне. Оглеждайки се зорко за Бък Надувката, той мина покрай десетки търговци, повечето от които вече прибираха непродадената си стока и опразваха сергиите. Ейприл стоеше до малко павилионче, където дребен мъж с брада скицираше портрет на момиче, седнало на щайга пред него. Само срещу десет долара „господин Пикасо“ можеше да те нарисува за по-малко от десет минути. Беше изложил пет-шест примерни портрета — на Елвис, на Джон Уейн и разни други.

Тео застана до Ейприл и каза:

— Здравсти.

— Здравей, Тео — усмихна му се тя, после се обърна и се взря в лицето му. — Нали устната ти беше цепната?

— Да, но отокът спадна.

Ейприл остана разочарована от раната му.

— Как беше отстраняването?

— Нищо особено. Всъщност е доста скучно. Училището ми липсваше. — Бавно тръгнаха да се отдалечават. — Какво правиш тук? — попита я той.

— Мама ме помоли да дойда днес. Каза, че можело да им потрябват допълнителни свидетели, ако Луси започне да плюе по хората. Засега не ѝ се е приискало. А ти защо си тук?

— Дойдох да нагледам Луси и да видя дали няма да се наложи пак да се явявам пред Съда за животни. Може ли да поговорим насаме?

— Разбира се.

Ейприл беше кротко момиче, което разбираше колко е важно да пазиш тайна. Семейството ѝ беше разбито и тя често споделяше с Тео, а той я изслушваше замислено. Сега беше неин ред да слуша. Седнаха

на масичка до продавача на сладолед, Тео се увери, че никой не ги подслушва, и разказа на Ейприл всичко.

Продавачът на сладолед затваряше и искаше да прибере масичката им. Те отново тръгнаха да се разхождат, бавно доближавайки предната част на пазара.

— Това е ужасно, Тео — каза тя. — Не мога да повярвам, че полицията подозира теб.

— И аз не мога, но май изглеждам доста виновен.

— Какво мислят родителите ти?

— Разтревожени са и имам чувството, че когато не съм край тях, обсъждат много неща. Знаеш какви са родителите.

— Всъщност не знам. Ти имаш нормално семейство, Тео. Аз нямам.

Тео не беше сигурен как точно да отговори.

— И според Айк всичко може да се окаже свързано с неприятен развод, така ли? — попита Ейприл.

— Да, това е неговата теория и е доста добра. Нищо друго не ми се струва смислено.

— Аз познавам Джона Фин.

— Така ли?

— Недобре, само малко.

— И какво ти е мнението?

Тя се позамисли, докато вървяха, и каза:

— Луда глава, саможивец, умно момче, което обаче има лоши оценки. Мисля, че семейството му е точно толкова откачено, колкото моето.

— Откъде знаеш?

— В класа му учи едно момче, Родни Тапскът, който живее срещу нас. Те двамата с Джона са приятели. Познаваш ли Родни?

— Знам кой е, но не го познавам. Не свири ли на барабани?

— Опитва се. Чуваме го от отсрещната страна на улицата.

— Можеш ли да поговориш с него?

— За какво?

— За Джона Фин. Искам да разбера за него всичко възможно. Засега той е единственият ми заподозрян и ми трябва информация.

— Ще видя какво мога да направя.

— И, Ейприл, пази всичко в тайна. Не искам никой друг да си вре носа, а и не можем да обвиним никого в нищо. Вероятността не е голяма, нали разбираш.

— Ясно, Тео.

Освен Ейприл другите двама приятели, на които Тео смяташе, че може да се довери, бяха Уди Ламбърт и Чейс Уипъл. С обяснението, че тримата ще използват дъждовния съботен следобед, за да започнат работа по предстоящия проект по химия, Тео убеди приятелите си да се срещнат и да започнат да планират нещата.

Всъщност Чейс беше последният човек, с когото Тео би работил в химическата лаборатория. Чейс беше блестящ отнесен учен с многобройни експерименти, завършили в пълен хаос. Беше предизвиквал пожари и експлозии, така че никоя лаборатория не беше безопасно място, ако в нея работеше Чейс. Беше му забранено да припарва до училищните лаборатории, освен ако наблизко нямаше учител, който да го контролира. Уди беше безразличен към математиката и точните науки, но се интересуваше от история и обществени науки.

Срещнаха се в стаята за игри в сутерена на семейство Уипъл, поиграха пинг-понг половин час и се заловиха за работа. Разбира се, най-напред трябваше отново да обсъдят сбиването. Чейс, който никога през живота си не беше вдигал ръка срещу човек, беше свидетел на цялата свада и беше страшно развълнуван. Уди каза, че майка му отначало се развивала, а после се разплакала. Баща му просто вдигнал рамене и заявил:

— Момчетата са си момчета.

Тео ги накара да се закълнат, че ще пазят тайна. Накара ги дори да вдигнат дясната си ръка и да обещаят, че няма да казват нищо пред никого, и след като се увери, че може да им има доверие, им разказа цялата история. За срязаните гуми, за счупеното стъкло, за кражбата от шкафчето му, за подхвърлените там крадени вещи, за разпита на инспекторите, всичко. После ги осведоми за Айк и неговото разследване, но не призна, че е откраднал паролата от компютъра на Винс. Описа как Айк е прегледал досиетата на адвокатската кантора и се е спрял на евентуален заподозрян или заподозрени.

— Това е блестящо — възкликна Уди.

— Звучи логично — добави Чейс. — Зад всичко това стои някой, който те мрази, без ти дори да го подозираш.

Тео се съгласи и после им разказа за братята Фин и за тежкия развод на родителите им.

— Брат ми е десети клас — каза Уди. — Сигурно познава Джеси Фин.

— Трябва да разберем — настоя Тео. — Това е главната ни задача в момента — да научим всичко възможно за тези двамата.

Чейс се качи горе да си вземе лаптопа. Уди извади мобилния си и се обади на брат си Тони, но се свърза с гласовата поща. Тео звънна на Гриф, който не беше успял да научи името на деветокласника, опитал се да продаде на черно таблет 0-4 за петдесет долара. Но обеща да не се отказва.

Госпожа Уипъл, която също беше адвокат и близка приятелка на госпожа Буун, им донесе долу чиния със сладки и кутия прясно мляко. Попита как върви проектът по химия и тримата я увериха, че много се радват на напредъка си. След като тя си тръгна, Чейс влезе в уебстраницата на гимназията в Стратънбърг, поразгледа я за няколко минути и каза:

— Има триста и двавет деветокласници. Познайте колко от тях се казват Джеси.

— Четирима — каза Уди.

— Трима — обади се Тео.

— Двама — осведоми ги Чейс. — Джеси Фин и Джеси Ноймайър. Трябва да измъкнем името от Гриф.

— Опитвам се — увери го Тео.

— Гриф! — изръмжа Уди. — Ще го фрасна той гадняр следващия път, когато го срещна в училище. Не мога да повярвам, че ми скочи така. Подлец!

— Стига толкова — сръза го Тео. — Гриф вече е на наша страна. Освен това се извини. Бакстър също.

— На мен Бакстър не ми се е извинявал. Много ми се иска да му видя окото. Сигурно още е насинено.

Чейс влезе в „Гугъл Ърт“ и изписа адреса на Фин на Еджкъм Стрийт, близо до колежа. Увеличи картата и оповести:

— Ето я тяхната къща.

Тео и Уди застанаха зад Чейс и тримата впериха поглед в монитора. Къщата на Фин беше двуетажна бяла постройка, една от няколкото такива на улицата. В сградата нямаше нищо различно или отличително. В задния двор имаше малък надуваем басейн, а в дъното до оградата се виждаше барака. Добре беше, че се сдобиха с информацията, но всъщност не им беше от полза.

Телефонът на Тео завибрира в джоба му. Той го извади бързо, отвори го, погледна дисплея и каза:

— Гриф е.

Гриф му съобщи, че сестра му най-накрая се свързала с Бени, който се обадил на Горди, който пък неохотно им казал, че момчето, което продавало таблетите 0–4, се казвало Джеси някой си, обаче не знаел фамилията му и всъщност не знаел почти нищо за него. Гриф увери Тео, че сестра му не е разбрала защо той проявява интерес. Тео пък отново подчерта необходимостта да пазят тайна.

— Вече напредваме — отбеляза Уди.

— Защо не се обадим на полицията? — попита Чейс. — Те може да разпитат и двамата Джеси от девети клас и да разберат кой се опитва да продаде откраднатите стоки.

— Още е рано — заяви Тео. — Представи си, че наистина е Джеси Фин. Какво ще направи, когато го потърсят ченгетата? Ще си признае, че е откраднал компютри и мобилни телефони? Ще падне на колене и ще изпее всичко? Няма начин. Ще отрича докрай, а ако ченгетата не намерят част от крадената стока в раницата му, нищо не могат да направят. Ще го уплашат и никога няма да намерят предметите.

— Тео е прав — съгласи се Уди. — Трябва да купим нещо от него. А после ще го дадем на полицията и те ще проверят регистрационните номера.

— И как ще го купим? — попита Чейс.

— Това е големият въпрос — съгласи се Тео. — Най-напред започваме с Горди. Ако той се съгласи да ни помогне, ще се свържем с Джеси Фин и ще купим таблета.

— Не го познавам този Горди — каза Уди, — обаче се съмнявам, че е толкова глупав. Защо му е да се замесва в тази каша? Не можем да очакваме от него да купи таблет, за който знае, че е откраднат, а после да ни го даде да го занесем в полицията.

— Той няма да загази — обясни Тео. — Не и ако помогне за разкриването на престъпление.

— Съмнявам се — възрази Уди.

— Съгласен съм с Уди — каза Чейс.

— Ами брат ти Тони? — попита Тео.

— Сигурен ли си, че няма да пострада?

— Напълно. Ако помогне на полицията да намери откраднатите вещи, те ще му благодарят и ще го похвалят. Познавам закона, забрави ли?

— Че как ще забравя!? — възкликна Чейс.

— Както знаете, Тони е способен на всичко. Малко е шантав и обича да си вре носа навсякъде. Страхотна идея, Тео. Обаче откъде ще вземем петдесет долара?

— Вече ги имам — оповести Тео.

Уди погледна Чейс, който каза:

— Защо ли не съм изненадан?

— Звънни му пак — каза Тео на Уди.

Уди извади мобилния си телефон. Усмихна се, като го чу да звъни.

— Здравсти, Тони. Аз съм.

Поговориха си няколко минути, но Уди не спомена на брат си идеята им да го въвлекат в разследването си. Обясни му само, че им трябва малко вътрешна информация за деветокласника Джеси Фин. Тони не го познаваше, но обеща да разпита.

Половин час тримата приятели обсъждаха как да пипнат братята Фин, които вече смятаха за виновни извън всякакво съмнение. Чейс намери снимките им от училищните албуми и разпечата увеличени копия. Тео разгледа лицата на двамата, сигурен, че никога не ги е виждал. Джеси Фин имаше страница във Фейсбук (Джона нямаше) и Чейс я прегледа, но не откри нищо, което да ги заинтригува или да им помогне в търсенето на улики. Уди, който се беше изтегнал на канапето и си подхвърляше едно топче за пинг-понг, си спомни една история.

— Знаете ли, това напълно се връзва. Имам двама братовчеди, които живеят близо до Балтимор. Миналата година родителите им преживяха гаден развод. Беше отвратително. Помня, че братовчедите

ми плюеха адвокатата на баща си. Наистина го мразеха, а той просто си е вършел работата. Майка ти притеснява ли се от такива неща, Тео?

— Сигурен съм, че се притеснява, но никога не говори за делата си.

— Това ѝ е работата — отбеляза Чейс. Син на адвокатка.

В неделя сутринта Тео седеше в църквата между двамата си родители и се стараеше да слуша проповедта на преподобния Джъд Коукър, но му беше много трудно. По ирония на съдбата проповедта беше за пагубното въздействие на кражбата и Тео имаше чувството, че самият той е мишената. Беше усетил няколко погледа преди началото на службата и едва не изхвърча от църквата, когато госпожа Филис Торнбъри се случи на техния ред и не пропусна да ги увери, че се „молят за Тео“. Госпожа Торнбъри беше сред най-старите членове на паството и ужасна клюкарка. Родителите на Тео успяха някак да устоят на импулса да я осведомят, че Тео си е добре и че е по-уместно да отправя молитви за истински нуждаещите се от тях.

Тео харесваше преподобния Коукър, понеже беше млад и енергичен, а проповедите му бяха изпъстрени с хумор и милостиво кратки. Възрастният свещеник преди него, пастор Пат, оглавяваше църквата трийсет години и според Тео беше много лош оратор. Проповедите му бяха дълги и скучни, и можеха за минути да успят дори най-набожния слушател. Коукър обаче владееше изкуството на кратката проповед и макар да беше в църквата им отскоро, вече го приемаха добре.

Темата на проповедта беше, че кражбите са най-различни, но всички са греховни в очите на Господ. Осмата Божия заповед гласеше: „Не кради“, което, естествено, означаваше, че не е редно да вземаш нещо, което принадлежи на друг. Коукър обаче разшири темата и включи други видове кражби. Да крадеш време от Бог, от семейството и приятелите си. Да ограбваш благословията на доброто здраве, като се отдаваш на вредни навици. Да крадеш от бъдещето, като пропускаш възможности в настоящето. И така нататък. Беше доста объркващо. Тео скоро се отнесе и се замисли за братята Фин, и по-специално как той и малката му групичка да се сдобият с някой от откраднатите таблетки, които братята вероятно се опитваха да продадат.

Тео прекрасно знаеше, че първото нещо, което баща му щеше да каже в колата, беше:

— Харесали ти проповедта, Тео?

И тъкмо по тази единствена причина отново се постара да слуша внимателно.

Озърна се крадешком и установи, че не само той се разсейва. Проповедта не беше хубава. Мислите му отново се залутаха. Запита се как ли биха реагирали насядалите край него хора, ако „сладкият малък Теди Буун“ бъдеше арестуван и изправен пред съда. И какво щяха да си помислят, ако той не можеше повече да идва на църква, защото е затворен в някой изправителен дом.

Тео се ужаси и отново се помъчи да се съсредоточи над проповедта, но мислите му препускаха лудо. Размърда се и майка му го стисна за коляното. Той погледна часовника си, но времето сякаш бе спряло.

Беше втората неделя от месеца и това предизвика неприятно настроение сред членовете на семейство Буун. Тео и семейството му нямаше след църквата да се приберат у дома, където да хапнат сандвичи на обяд, да четат неделните вестници, да гледат някой мач по телевизията, да подремнат и въобще да си прекарат един почивен ден. Нищо подобно. Втората неделя от месеца беше свързана с толкова ужасен ритуал, че Тео и родителите му си разменяха остри думи. Семейство Буун и още три семейства бяха установили традицията на ротационен принцип да се събират на ранен обяд всяка втора неделя от месеца, което означаваше, че ще се наложи Тео да изтърпи дълго ядене край дълга маса заедно с една камара възрастни и да ги слуша да си бърбят за неща, които изобщо не го интересуваха. Тео се беше родил късно, което го правеше най-малкия гост на обедите всяка втора неделя от месеца.

Най-възрастният присъстващ беше пенсионираният съдия Кърмит Лъск, който беше и старши член на паството им. Съдията беше мъдър човек с прекрасно чувство за хумор. И той, и съпругата му приближаваха осемдесет, а децата им отдавна се бяха пръснали. Съгласно ротационния принцип днес щяха да се събират в дома на семейство Лъск — тясна и претъпкана с вещи стара къща, която

отчаяно се нуждаеше от почистване с пароструйка, поне според мнението на Тео. Неговото мнение обаче не се ценеше високо по време на тези непоносими угощения.

В колата господин Буун каза същото, което казваше всяка неделя:

— Е, Тео, хареса ли ти проповедта?

— Беше отегчителна и ти го знаеш — изстреля в отговор Тео и отново се ядоса. — На два пъти задряхах.

— Не беше сред най-добрите му постижения — съгласи се госпожа Буун.

Пътуваха мълчаливо до дома на семейство Лъск, а напрежението растеше, колкото повече наближаваха. Когато паркираха до тротоара, Тео каза:

— Ще остана в колата. Не съм гладен.

— Тръгвай, Тео — строго нареди баща му.

Тео затръшна вратата и последва родителите си. Мразеше тези събирания и те го знаеха. За щастие усещаше известно разбиране от страна на майка си и може би мъничко съчувствие. Тя долавяше колко нещастен се чувства той и знаеше причината.

Вътре Тео успя да си лепне изкуствена хладна усмивка, докато поздравяваше господин и госпожа Гарбовски, приятна двойка на почти същата възраст като родителите му. Шестнайсетгодишният им син Фил беше заплашил, че ще избяга от къщи, ако техните го задължат да посещава тези събирания. Семейство Гарбовски бяха отстъпили и Фил си беше останал у дома. Тео страшно му се възхищаваше и обмисляше да приложи същата стратегия. Поздрави господин и госпожа Салмън. Той беше собственик на компания за дървен материал, а тя преподаваше в колежа. Имаха три деца, всичките по-големи от Тео и нито едно не присъстваше.

Страхотно, каза си Тео. Осем възрастни и аз.

И понеже нищо не може да накара човек да се почувства погладен, отколкото седенето в църква в очакване на обяда, групата скоро се разположи край масата в трапезарията. Съдия Лъск набързо каза благодарствена молитва и икономката поднесе първото блюдо — салата. Доста безвкусна салата, забеляза Тео. Дресингът не беше скъп, нали така? Тогава защо липсваше? Беше обаче толкова гладен, че се нахвърли да яде.

— Какво мислите за проповедта? — попита съдия Лъск.

Тъй като и четирите семейства посещаваха една и съща църква, обикновено най-напред анализираха проповедта. Не стига, че я преживях на живо, ами сега пак ще ме изтезават, помисли си Тео. Колкото и слаба да беше проповедта, по време на обедите никой не се осмеляваше да каже друго, освен че е била блестяща. Дори пастор Пат получаваше възторжени оценки, макар да имаше и забележки като: „Можеше да я посъкрати с петнайсет минути.“

Основното ястие беше печено пиле със сос грейви и беше много вкусно. С безукорни обноски, понеже майка му винаги го наблюдаваше, Тео се зае да яде пилето като прегладнял бежанец. Госпожа Лъск беше престанала да готви на стари години и решението ѝ беше прието с одобрение. Икономката ѝ беше превъзходна кулинарка. Следващия неделен обяд щеше да е у семейство Гарбовски, после — у семейство Буун. Майката на Тео изобщо не претендираше да е кулинарка и винаги наемаше една туркиня, която приготвяше невероятни ястия.

За голямо удоволствие на Тео разговорът се насочи към Пийт Дъфи и изпълнението му от изминалата седмица. Темата предизвика оживени коментари на масата и всеки бързаше да се включи с коментари или с най-новите слухове. Присъдата беше единодушна: всички бяха убедени, че Дъфи е убил съпругата си, а бягството му от правосъдието беше допълнително доказателство за вината му. Господин Салмън твърдеше, че познава Пийт добре, и смяташе, че той е скътал някъде много пари и вероятно никога няма да го намерят. Съдия Лъск не се съгласи и заяви, че измъкването му на косъм на чикагското летище е доказателство, че рано или късно отново ще допусне грешка.

Тео се хранеше мълчаливо и слушаше с интерес. Обикновено разговорът се въртеше около политиката и случващото се във Вашингтон, но сега беше много по-интересен. После обаче го налегна потискаща мисъл. Дали всички тези хора нямаше скоро да говорят за него? Някой от тях беше ли обвиняван в престъпление? Сериозно се съмняваше. Дали семейство Буун и синът им вече не се бяха превърнали в тема на разговори зад гърба им?

Той омете чинията си и зачака десерта. Всъщност чакаше да стане два часа, вълшебният миг, когато си тръгваха.

В късния неделен следобед Тео прекоси града с колелото си и се срещна с Ейприл в сладкарницата близо до колежа „Стратън“. Ейприл си взе сладоледено кисело мляко, а Тео — любимия си шоколадов сладолед, посипан с натрошени бисквитки „Орео“, после се усамотиха в едно сепаре, далече от другите посетители.

— Говорих с Родни Тапскът — каза тя тихо. — Снощи ходих у тях да гледаме телевизия.

Тео лапна препълнена лъжица сладолед и каза:

— Добре, слушам те.

— Ами успях да повдигна въпроса за Джона Фин, без да предизвикам подозренията му. Родни знае, че двамата с теб сме близки приятели, затова много внимавах да не изглеждам прекалено любопитна. Той каза, че Джона е странно момче, което се държи още по-странно, откакто родителите му се развеждат. Бил много мрачен и дори гневен. Няма много приятели.

Просел пари от Родни и от други деца, за да си купува обяд. Оценките му се влошавали, въобще — бил съсипан. Родни каза, че един ден, докато си говорели, Джона споменал колко мрази майка ти. Попитах защо. Родни обясни, че бащата на Джона я обвинявал за повечето техни проблеми и твърдял, че тя се опитва да накара Джона и брат му да живеят с майка си, а всъщност те не искат.

— Допусках нещо такова — отбеляза Тео и се озърна.

— Каза, че бащата на Джона говорел лоши неща за майка ти. Всичките му пари отивали за адвокатски хонорари, а отгоре на всичко майка ти се опитвала да го принуди да плаща твърде висока издръжка на децата и на жена си. Родни ме попита дали ти си свестен и аз, разбира се, казах, че си.

— Благодаря.

— Няма защо. А сега интересната част. Родни никога не е виждал Джона с мобилен телефон. На седмокласниците не е позволено носят мобилни в училище, но тази седмица, според него в четвъртък, по време на обедното междучасие Джона му показал чисто нов смартфон „Ексел“. Обяснил, че баща му го е купил. Родни обаче се озадачил, понеже бащата няма пукната пара.

— Магазинът е бил обран във вторник вечерта — отбеляза Тео и зарязва сладоледа си.

— Точно така. Знаеш ли какво е откраднато?

— Знам само каквото писаха по вестниците. Няколко лаптопа, таблети, мобилни телефони и още някои неща.

— Смартфони „Ексел“?

— Нямам представа. Полицията не оповестява такава информация.

— Става още по-хубаво. В петък били в библиотеката и Джона учел в една от кабинките, които са на втория етаж, до компютърната зала. Бил приведен над масата си, като че ли се мъчел да скрие какво прави. Родни го забелязал и това го заинтригувало. Успял да се промъкне зад гърба му и видял, че Джона играе видеоигра на осеминчов таблет.

— Екраните на „Линкс нула-четири“ са осеминчови!

— Именно.

Тео лапна съвсем мъничко сладолед, но изобщо не усети вкуса му.

— По някакъв начин трябва да се доберем до този таблет.

— Да ти хрумва нещо?

— В момента не. Според теб Родни ще ни помогне ли?

— Съмнявам се. Не би издал приятел. Той харесва Джона, казва, че е странен и така нататък, обаче му е мъчно за него. Не проявих голям интерес, защото не исках да решим, че съм прекалено любопитна.

— Страхотни разкрития, Ейприл.

— Защо просто не отидеш в полицията да им съобщиш?

— Може би, не знам. Нека да си помисля.

Обсъдиха различни планове за действие, но решиха, че никой няма да свърши работа. На тръгване Тео отново ѝ благодари. Ейприл отговори, че би направила всичко, за да му помогне — законно и незаконно.

Тео се запъти към къщи, но в един момент рязко смени посоката и отиде да се види с Айк.

Съгласно нарежданията на госпожа Гладуел Тео се яви в кабинета ѝ точно в осем и петнайсет в понеделник сутринта. Седна срещу нея пред бюрото, докато тя разлистваше някакви папки. Още не се усмихваше, все едно продължаваше да е ядосана заради сбиването.

— Как прекара почивните дни? — попита тя без капчица истински интерес.

— Добре, струва ми се — отговори Тео.

Не беше отишъл да си бърбят за уикенда, имаха друга работа. Всъщност уикендът му беше минал доста тъпо и той вече осъзнаваше, че животът му няма да се върне в обичайното русло, докато не изчисти името си. Все още беше заподозрян, а това си беше тъмен облак, надвиснал над главата му.

— Хайде да променим кода за достъп до шкафчето ти — каза тя. Затова искаше да се срещнат рано, преди началото на часовете. — Измисли ли нов код?

— Да, госпожо. 2325426. (Адвокат.)

Тя си го записа и го сравни с другите кодове.

— Мисля, че ще свърши работа.

Тео се прокашля и каза:

— Госпожо Гладуел, отново искам да ви кажа колко съжалявам за случилото се миналия четвъртък — за сбиването и всичко останало. Наруших правилата и моля да ме извините.

— Очаквам по-добро поведение от теб, Тео. Наистина съм разочарована и искам да не се забъркваш в повече неприятности.

— Добре.

Тя затвори папката и леко се усмихна.

— Говори ли с полицията през почивните дни?

— Не, госпожо.

— Приключиха ли с разследването?

— Мисля, че не. Доколкото ми е известно, не са заловили когото трябва.

— Още ли подозират теб, Тео?

— От миналия петък съм главният заподозрян.

Тя поклати невярващо глава.

Тео се замисли за съвета на Айк, намести се на стола, прокашля се, изломоти едно „ъхъ“ и създаде недвусмисленото впечатление, че се кани да направи трудно съобщение.

— Госпожо Гладуел, ако знаете, че един от седмокласниците тук, в нашето училище, има мобилен телефон, какво щяхте да направите?

Тя се облегна на стола си и задъвка химикалката си. После каза:

— Щях да поговоря с класния му ръководител, да го помоля да разбере от ученика дали наистина има телефон и да го конфискува. Обичайното наказание е половиндневно отстраняване от учебни занятия. Защо питаш, Тео?

— Само от любопитство.

— Не, не е само от любопитство. Познаваш седмокласник, който носи мобилен телефон в училището, нали така, Тео?

— Може би.

Госпожа Гладуел дълго се взира в него и започна да се досеща.

— Възможно ли е телефонът да е откраднат? — попита тя.

Тео кимна и каза:

— Възможно е. Не съм сигурен, обаче е възможно.

— Разбирам. А възможно ли е този откраднат телефон да е свързан с обира в магазина на Биг Мак миналата седмица?

Тео кимна леко и отговори:

— Възможно е. Не съм сигурен и не обвинявам никого в кражба.

— Проникването с взлом е едно, Тео, и то наистина не е моя работа. Полицията се е заела с разследването. Ако обаче седмокласник има мобилен телефон, това е нарушение на правилата в училището, тоест на моя територия. Нека първо разрешим този проблем.

Тео я гледаше, но мълчеше.

Последва дълга пауза. Госпожа Гладуел чакаше. Най-накрая погледна часовника си и каза:

— Добре, ако искаш да ти помогна, дай ми име. Ако ли не, понеделник сутрин е и имам хиляди неща за вършене.

— Чувствам се като доносник — призна Тео.

— Най-напред, Тео, ученикът никога няма да разбере, че ти си ми казал. Второ, и това е много по-важно, ти си главният заподозрян за престъпление, извършено от друг. На твоето място щях да направя всичко по силите си да намеря истинския престъпник. А сега ми дай името или отивай в клас.

— Джона Фин — каза Тео, преструвайки се, че го прави неохотно.

Айк го беше убедил, че няма друг избор, освен да издаде престъпника.

В девет без десет би звънецът за първия час и господин Краутхамър освободи седмокласниците си от часа на класния. Докато момчетата се изнизваха от стаята, той направи няколко крачки към чиновете, постави ръце върху раменете на Джона Фин и каза:

— Може ли да поговорим за минутка?

След като стаята се опразни, господин Краутхамър затвори вратата и попита:

— Преди десетина минути наистина ли те видях с мобилен телефон в коридора? — Всъщност не го беше видял, но това беше част от стратегията му.

— Не — рязко отговори Джона и отстъпи назад с виновно изражение.

— Какво има в джоба ти? — попита господин Краутхамър и пристъпи към него.

Джона неохотно извади мобилния телефон и му го подаде. Пет пари не даваше, че ще го отстранят за половин ден. И по-лоши неща му се бяха случвали. Господин Краутхамър погледна телефона — смартфон „Ексел 7“ — и каза:

— Много добре, ела с мен.

След кратка среща с госпожа Гладуел Джона беше отведен в малка читалня в библиотеката, където щеше да остане затворен през следващите няколко часа под бдителния поглед на библиотекарката госпожа Дънлийви. Сложиха учебниците му върху масата, все едно очакваха да пише допълнителни домашни като част от наказанието си. Вместо това Джона положи глава на масата и тутакси заспа.

Госпожа Гладуел се обади на инспектор Ворман и му продиктува регистрационния номер на мобилния телефон.

Вторият час на Стратънбъргската гимназия свърши в десет и половина и последва двайсетминутно междучасие. Тони Ламбърт, братът на Уди, следеше Джеси Фин от разстояние и го видя да излиза от главната сграда в просторния открит двор, където много ученици убиваха време през междучасията. Джеси седна сам на една масичка и тъкмо щеше да провери мобилния си телефон, когато Тони изникна изневиделица и каза:

— Здравсти, човече, чух, че предлагаш таблетки нула-четворки на добра цена. — Той се озърна, все едно сключваха наркосделка.

Джеси го огледа подозрително и попита:

— Ти пък кой си?

— Тони Ламбърт от десети клас — отговори Тони и протегна ръка.

Джеси я пое неохотно и попита:

— Така значи, и от кого го чу?

— Ами говори се. Колко искаш?

— За кое?

— За нула-четири. Имам петдесет долара.

— Кой ти каза, че продавам нещо?

— Стига, Джеси, такива неща се разчуват. Много искам да имам таблет.

— Нищо нямам, човече. Вече го продадох.

— Можеш ли да намериш още един?

— Може би, но цената се вдигна. Седемдесет и пет долара.

— Ще намеря толкова. Кога можеш да ми го донесеш?

— Утре. На същото място по същото време.

— Готово.

Ръкуваха се и Тони си тръгна. Влезе в сградата и изпрати есемес на Уди: *Няма сделка, може би утре.*

Сутринта на Тео премина без особени събития. В часа на класния господин Маунт приветства изключително сърдечно него и

Уди обратно в час, а някои от съучениците му заподмятаха шеги. Повечето обаче, изглежда, се гордееха с приятелите си, задето са се осмелили да отстояват своето. През първия час — по испански — мадам Моник попита Тео как е и изглеждаше малко разтревожена за него. Той отговори бодро, че всичко е наред. По време на втория час — по геометрия — госпожа Гарман се държеше, все едно нищо не се е случило, което идеално устройваше Тео. През голямото междучасие Ейприл осведоми Тео за новината, която ѝ бе предал Родни. Джона Фин бил в часа на класния, но после изчезнал и той не знаел къде е.

Докато Джона си подремваше в читалнята в библиотеката, инспектор Ворман пристигна в училището и се срещна с госпожа Гладуел. Двамата спокойно се приближиха до редицата шкафчета на седмокласниците и тя набра кода на шкафчето на Джона. Вътре намериха обичайните учебници, тетрадки, пособия и боклуци. А в една чанта откриха два чисто нови таблета „Линкс 0-4“. Занесоха ги в кабинета ѝ, където инспектор Ворман си сложи гумени ръкавици, свали задните капаци и си записа регистрационните номера. След това ги върна в шкафчето на Джона и старателно ги постави в чантата.

Инспектор Ворман благодари на госпожа Гладуел, тръгна си от училището и се върна на бюрото си в полицейския участък, където свери регистрационните номера с дадения му от Биг Мак списък. Нищо чудно, че съответстваха. Съобщи за откритието си на инспектор Хамилтън и двамата решиха да издействат заповед за обиск на дома на семейство Фин. Ворман попълни обичайните бланки за клетвени показания, където изложи подробности за онова, което беше намерил. Добави и изявление, че според твърденията на очевидци братът на Джона Джеси Фин се опитал да продаде таблет „Линкс 0-4“ на свой съученик миналата седмица. След като инспектор Ворман приключи с клетвените си показания и ги подписа, той подготви и двете страници на заповедта за обиск, в които описваше какво точно иска да претърси — дома на семейство Фин и помощните сгради. После измина пеша четирите пресечки по Мейн Стрийт до сградата на съда и остави клетвените си показания и заповедта за обиск на секретарката на съдия Даниъл Шоуалтър от първи състав на съда за малолетни. Секретарката го осведоми, че в момента съдията е на изслушване и че ще минат може би два часа, преди да успее да прегледа клетвените показания на инспектора и заповедта за обиск.

Инспектор Ворман се върна в кабинета си, уверен, че е разкрил поредното престъпление, макар и дребно. Би предпочел да залавя наркопласъори и сериозни престъпници.

В три и петнайсет в понеделник следобед инспектор Ворман пристигна в училището и се запъти към кабинета на госпожа Гладуел. Почака, докато тя отиде до една класна стая на втория етаж и изведе Джона Фин от последния за деня учебен час. Джона, който вече беше изтърпял отстраняването си за половин ден, изломоти: „Сега пък какво?“, и я последва.

— Просто ела с мен — каза тя и двамата поеха по коридора обратно.

В канцеларията изчакаха да удари последният звънец и учениците да се изсипят извън сградата. По време на хаоса след часовете Джона и госпожа Гладуел влязоха в кабинета ѝ и затвориха вратата. Инспектор Ворман показа значката си и попита:

— Ти ли си Джона Фин?

— Да — отговори Джона и потърси с поглед помощ от госпожа Гладуел.

— Седни — покани го Ворман. — Искам да ти задам няколко въпроса.

— Станало ли е нещо?

— Може би.

Джона седна и остави раницата на коленете си. Беше видимо изплашен и не знаеше какво да прави или да говори.

Ворман приседна в края на бюрото и изгледа Джона отгоре. Не беше честна битка. Строго ченге с тъмен костюм и страховито изражение, което измерва със строг поглед уплашено слабичко хлапе с паднал върху очите бретон. Ворман знаеше как точно ще протече разговорът, а Джона не беше толкова сигурен.

Инспекторът поде:

— Разследваме обир от миналата седмица в „Биг Мак Систъмс“, компютърен магазин в центъра, и искам да ти задам няколко рутинни въпроса. Това е.

Джона си пое въздух, почти ахна и наведе глава. Впери поглед в пода и зяпна слисан. Ворман не беше виждал по-виновно лице.

— Откъде взе мобилния телефон, с който те спипаха днес сутринта?

— Ами... купих го.

Ворман отвори бележника си, близна молива си и попита:

— Добре, от кого го купи?

— От някакво момче. Казва се Ранди.

Ворман надраска нещо в бележника си и попита:

— Колко плати за него?

— Ами... петдесет долара.

— Телефонът е откраднат от магазина на Биг Мак. Когато го купи, знаеше ли, че е откраднат?

— Не, сър, кълна се.

— Как е фамилията на Ранди?

— Не съм сигурен.

— Знаеш ли къде живее? Къде да го намеря, за да поговорим?

— Не знам, сър.

— Добре, значи този загадъчен Ранди просто се появява и предлага да ти продаде за петдесет долара чисто нов смартфон, който всъщност струва триста, и на теб не ти хрумва, че може да е откраднат?

— Не, сър.

— Не е много умно от твоя страна, нали?

— Май не.

— Лъжеш ли ме?

— Не, сър.

— Ако ме лъжеш, Джона, положението ще се влоши още повече.

— Не ви лъжа.

— Мисля, че ме лъжеш.

Джона поклати глава и бретонът му падна в очите.

Ворман от години разпитваше закоравели престъпници, хора, които умееха да изричат огромни лъжи с най-искрено изражение. Това хлапе не звучеше никак благонадеждно.

— Крадецът или крадците са нахлули в магазина на Биг Мак и са откраднали няколко таблета и лаптопи. Ранди да е предлагал да ти продаде чисто нов таблет или лаптоп?

— Не, сър.

— Виждал ли си таблет „Линкс нула-четири“?

Джона поклати глава, без да отлепя поглед от пода.

— Знаеш, че училищната управа има правото да проверява шкафчето и раницата ти, нали? — попита Ворман и се подготви да нанесе смъртоносния удар. — Разбираш ли го?

— Да, струва ми се.

— Добре. Да погледнем в раницата ти.

— Какво търсите? — попита Джона.

— Още крадени вещи.

Ворман посегна към раницата. Джона я стисна за кратко, после я пусна. Ворман я остави върху бюрото на госпожа Гладуел и бавно дръпна ципа. Извади отвътре учебници, тетрадки, списание за видеоигри и накрая един таблет. „Линкс 0-4“. Вдигна го, разгледа го и каза:

— Джона, ти ме излъга. Откъде се взе това?

Джона се приведе напред, облегна лакти на коленете си и провеси нос.

Ворман го притисна:

— Откъде се взе това, Джона? Брат ти ли ти го даде?

Никакъв отговор.

— Добре, да отидем да погледнем какво има в шкафчето ти.

Почти по същото време на около километър и половина от гимназията инспектор Хамилтън се представи на Джеси Фин. Намираха се в кабинета на директора няколко минути след последния звънец. Раницата на Джеси лежеше неотворена върху бюрото.

— Искам да ти задам няколко въпроса — поде Хамилтън с приятелска усмивка.

Директорът господин Трасъл седеше на бюрото си и наблюдаваше.

— За какво? — попита Джеси, подигравателно ухилен. Веднъж вече беше минавал през системата на съда за малолетни и изобщо не харесваше ченгетата, съдиите и дори адвокатите.

— Имаш ли брат Джона?

— Този въпрос е лесен.

— Тогава отговори.

— Да.

— Така си и мислех. В момента Джона е задържан, защото у него е намерен откраднат смартфон „Ексел седем“ и три таблета „Линкс нула-четири“ — един в раницата му и два още в кутиите си в шкафчето му. Имаш ли представа откъде се е сдобил с тях?

Джеси трепна, но се постара да го прикрие. Кръвта се смъкна от лицето му и той пребледня. Поклати глава.

— Не очаквах друго — отбеляза Хамилтън. — Проверихме регистрационните номера и знаем откъде са таблетите. А ти знаеш ли, Джеси?

— Не.

— Джеси, в момента по-малкият ти брат е едно изплашено момче. Говори, пее като птичка и разказва, че обирът на магазина на Биг Мак е твоя идея. Той не е искал да отиде, но ти си настоял, защото ти е трябвала помощ за пренасянето на лаптопите, мобилните телефони и таблетите. Какво мислиш за това, Джеси? Той не е много кораво хлапе, нали? Гледай само — брат ти е, обаче започна да те порти още преди да му щракнем белезниците.

— Белезници ли? — попита Джеси глухо и задавено, а лицето му доби объркано и уплашено изражение.

— Аха, приготвил съм едни и за теб. Само почакай. Братчето ти разказа, че двамата сте влезли в магазина през задния прозорец миналия вторник през нощта и сте взели десетина смартфона, шест петнайсетинчови лаптопа и десет таблета „Линкс нула-четири“. Каза, че сте останали в магазина по-малко от пет минути, защото предварително сте проучили мястото и сте знаели кое къде се намира и как да избегнете охранителните камери. Да ти звучи познато, Джеси?

— Не знам за какво говорите.

— О, според мен знаеш. Може ли да погледна в раницата ти?

— Ами давайте — позволи му Джеси и я побутна към полиция.

Хамилтън дръпна ципа и бавно извади отвътре учебници, тетрадки, бутилка вода, няколко списания. Нищо, което да изглежда крадено. Хамилтън сви рамене и натъпка всичко обратно в раницата.

— Да отидем да надникнем в шкафчето ти.

— Не може да го направите — възрази Джеси.

— Нима? И защо?

— Защото нарушавате личното ми пространство.

— Не бързай, Джеси — намеси се господин Трасъл и вдигна някакъв лист. — Това е договор за наемане на шкафчето, който си подписал за учебната година. Не изискваме от учениците си да използват шкафче, но ако те пожелаят, трябва да подпишат договор. Тук ясно е казано, че трябва да предоставиш шкафчето си за оглед при поискване от училището или от полицията.

— Да вървим — подкани го инспектор Хамилтън.

В прогимназията инспектор Ворман и госпожа Гладуел се върнаха в кабинета ѝ заедно с Джона, който явно всеки момент щеше да се разплаче. Върху бюрото лежаха двата таблета, които директорката и Ворман бяха извадили от шкафчето на Джона малко по-рано същия ден.

— Брат ти е задържан в гимназията — осведоми момчето Ворман — и твърди, че идеята да подхвърлите три таблета „Линкс“ в шкафчето на Теодор Буун е била твоя. Каза, че ти си проникнал във файловете на училището, взел си кода му за достъп и си оставил таблетите в шкафчето му миналата сряда сутрин, за да го натопиш за престъпление. Вярно ли е?

— Джеси ли го е казал?

— О, да, и още много неща. В момента седи в една стаичка в гимназията с белезници и разказва цялата история. Тъжна работа, ако питаш мен — да топиш малкото си братче, но така става, когато вършиш глупости със съучастник.

— Не ви вярвам.

— Пет пари не давам дали ми вярваш, момче. Загазил си повече, отколкото можеш да си представиш. Ще те обвиним за проникване с взлом, обир, преследване, заговор, вандализъм. Брат ти ни каза дори, че ти си срязал гумите на колелото на Тео и си хвърлил камък през остъклената врата на кабинета му.

— Не! Той го направи! — изпусна се Джона, но веднага се овладя. Притаи дъх и впери поглед в инспектора, който само се усмихваше. В разгара на битката хлапето беше направило много важно признание.

Ворман погледна към госпожа Гладуел. И двамата се усмихваха. Загадката беше разплетена.

Съдържанието на шкафчето на Джеси беше спретнато подредено на пода в коридора. Надянал хирургически ръкавици, инспектор Хамилтън внимателно извади последните предмети: два таблета „Линкс 0-4“.

— Боже, откъде ли са се взели тия неща! — възкликна той усмихнат. — Джона каза, че сигурно ще ги намерим тук. Нека да отгатна, Джеси, ти нямаш никаква представа как тези лъскави нови неща са се озовали в шкафчето ти, нали?

Джеси мълчеше.

Влязоха в една празна класна стая и господин Трасъл затвори вратата.

— Седни там — строго нареди Хамилтън на Джеси и му посочи един чин.

Джеси се подчини. Вече нямаше сили да се бори.

— А сега — каза Хамилтън, надвесен над Джеси, все едно всеки момент ще го зашлеви — искам останалите крадени стоки. Къде са?

— Не знам за какво говорите — немощно отвърна Джеси. Притискаше дланите си една в друга върху бюрото, забол поглед в тях.

Хамилтън бръкна в джоба си и извади някакви документи.

— Ти си умно момче, нали, Джеси? Я ми кажи какво представлява заповедта за обиск?

Джеси поклати глава.

— Не знаеш ли? Май в крайна сметка няма да се окажеш толкова умен.

Джеси поклати глава.

— Заповедта за обиск дава на полицията право да претърси дома ти: всяка стая, всяко чекмедже, шкаф, килер, кутия, чанта, всяка купчина боклуци на тавана, всяка стара мебел в гаража. Дава ни право да обърнем къщата ти наопаки, докато търсим останалите неща, които двамата с брат ти сте откраднали от магазина на Биг Мак.

Хамилтън пусна заповедта за обиск върху бюрото и тя се приземи върху ръцете на Джеси. Той дори не направи опит да я прочете.

- Майка ти у дома ли е, Джеси? — попита Хамилтън.
- Спи. Дава нощни дежурства в болницата.
- Ами да вървим да я събудим.

Линда Фин спеше дълбоко в спалнята си на първия етаж на къщата си към пет часа следобед в понеделник, когато звънецът на входната врата я стресна и я събуди. Все не си доспиваше. Работеше от осем вечерта до осем сутринта четири дни в седмицата, а понякога и през почивните дни заради допълнителното заплащане. Необичайното работно време нарушаваше съня ѝ и тя непрекъснато се чувстваше изморена. Често, когато трябваше да спи, тя будуваше и се тревожеше за мъчителния си развод, за безполезния си съпруг и за твърдоглавия му адвокат, за двете си момчета, които явно бяха поели по лош път. Линда си имаше много грижи.

Звънецът не спираше, затова тя наметна стар халат и се запъти боса към входната врата. Отвори. Озова се пред инспектор Ворман и Джона, а зад тях стояха двама униформени полицаи. До тротоара бяха спрели две полицейски коли с лампи, надписи и емблеми. На алеята имаше още една кола без никакви отличителни знаци. Линда ахна, закри устата си с ръка и едва не припадна.

После успя някак да отвори втората външна врата и попита:

— Какво има?

Ворман показва значката си и каза:

— Инспектор Скот Ворман от полицията на Стратънбърг. Може ли да вляза?

— Какво е станало, Джона? — попита Линда ужасена.

Джона сведе поглед към обувките си.

— Трябва да поговорим — настоя инспектор Ворман и отвори вратата още по-широко.

Жената се отдръпна, стиснала халата си от приличие. Ворман последва Джона вътре и затвори вратата. На алеята инспектор Хамилтън седеше в колата заедно с Джеси на предната седалка.

— Ние ще влезем ли? — попита Джеси.

— Може би — отговори Хамилтън.

Двамата униформени полицаи се мотаеха в предния двор и пушеха. От отсрещната страна на улицата неколцина съседи се бяха показали на верандите си и зяпаха любопитно.

В къщата Ворман седна на стар стол с дупки в тапицерията. Линда и Джона се настаниха на канапе с прокъсани възглавници.

— Веднага минавам на въпроса, госпожо Фин. Миналия вторник през нощта е бил ограбен компютърен магазин на Мейн Стрийт. Крадците са отмъкнали няколко лаптопа, мобилни телефони и таблети. Стока на стойност около двайсет хиляди долара. Главните ни заподозрени са Джона и Джеси.

Тя се завъртя рязко и гневно изгледа Джона, чието внимание все още бе изцяло погълнато от обувките му.

— Претърсихме раниците и шкафчетата им в училище — продължи Ворман — и засега сме намерили пет таблета и един мобилен телефон. Подозираме, че останалата част от стоката е скрита някъде в къщата, затова имаме подписана от съдия заповед за обиск, която ни позволява да претърсим навсякъде.

— Навсякъде ли? — ахна Линда и първата ѝ мисъл беше за камарите неизмити съдове в кухненската мивка, купчините мръсно пране в мазето, неоправените легла, прашните мебели и полици, непочистените бани, боклука в коридора, полупразните чаши на масичката пред телевизора — и всичко това беше само на долния етаж. Горе, където живееха момчетата и където тя се страхуваше да се качи, беше по-зле и от природно бедствие.

— Точно така — потвърди Ворман, извади заповедта за обиск и ѝ я подаде.

Тя само я погледна глуповато и поклати глава.

— Всяка стая, всеки шкаф, всяко чекмедже — повтори Ворман, засилвайки напрежението. Той знаеше, че никоя жена не иска полицията или който и да било да си вре носа и къщата ѝ.

— Вярно ли е, Джона? — попита тя и очите ѝ изведнъж се насълзиха.

Джона мълчеше.

— Да, вярно е — потвърди Ворман. — Джеси призна всичко, но не иска да ни каже къде са останалите откраднати стоки. Затова не ни остава друг избор, освен да преобърнем къщата и да проверим дали стоката е тук.

— Тук ли са, Джона? — попита строго тя.

Той я погледна виновно.

— Важно е да ни съдейства — услужливо обясни Ворман. — Съдията ще го вземе предвид.

— Ако са тук, кажи им — гневно нареди Линда на Джона. — Няма смисъл да караме полицията да рови из къщата ни.

След дълго мълчание Ворман каза:

— Вижте, нямам на разположения цял следобед и цяла нощ. Ще повикам още хора и ще започнем да претърсваме стаите на момчетата.

— Кажи ми, Джона! — изръмжа госпожа Фин.

Джона скръсти ръце, прехапа долната си устна и най-сетне отрони:

— В таванчето над гаража.

От цивилната кола на алеята Джеси ужасено наблюдаваше как полицаите излизат от гаража, понесли камари лаптопи, таблети и смартфони.

— Виж ти, виж ти, май са намерили всичко — отбеляза Хамилтън. — Стой тук.

И излезе от колата да погледне. Джеси изтри една сълза от бузата си.

Линда Фин бързо се облече и придружи полицаите до центъра на града. Джеси беше в колата отпред. Джона и инспектор Ворман пътуваха с друга кола. Тя плака през цялото време и не спираше да се пита как се бе случило всичко това? Какво бе сбъркала като майка? Какво щяха да направят с момчетата ѝ? Как случилото се щеше да се отрази на развода и на борбата ѝ Джеси и Джона да останат при нея? Щяха ли да ги изпратят в изправителен дом? Стотици въпроси се стрелкаха в съзнанието ѝ, докато малката процесия минаваше по улиците на Стратънбърг.

В участъка събраха всички в тясна стаичка на приземния етаж и за пръв път от сутринта Джона и Джеси се озоваха лице в лице. На Джеси явно му се искаше да фрасне по-малкия си брат. Джона пък си мислеше каква порта е по-големият му брат. Но и двамата не можеха да кажат нищичко.

Инспектор Хамилтън пое нещата в свои ръце.

— Престъплението е разкрито и вие, момчета, здравата сте загазили, така че няма смисъл да увъртаме. Тази вечер няма да спите в дома си, всъщност изобщо няма да се приберете вкъщи за известно време.

Линда отново се разплака. Изхълца няколко пъти и успя да попита:

— Къде ще ги отведете?

— Надолу по улицата има арест за малолетни престъпници. Вдругиден ще се изправят пред съда за малолетни и съдията ще реши как да постъпим с тях на този етап. Официалното изслушване ще бъде след месец. Някакви въпроси?

Хиляди, но нито един изречен гласно.

— Ще помоля инспектор Ворман да ви прочете правата. Слушайте внимателно.

Ворман побутна към двете момчета по един лист.

— Те са си същите. Първо: имате право да мълчите. Второ: всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас в съда. Трето: имате право на адвокат, ако не можете да си позволите такъв, ще ви бъде назначен служебен.

— Точно като по телевизията — отбеляза Джеси, умник както винаги.

— Схванал си — отговори Ворман. — Някакви въпроси? Добре, подпишете се долу. Госпожо Фин, като тяхна майка, подпишете под имената им.

Семейство Фин неохотно поставиха подписите си. Ворман събра листовите. Хамилтън погледна Джеси и Джона и заяви:

— Хиляди пъти съм минавал през това и ви уверявам, че най-добрият начин да си помогнете, е да ни съдействате. Виновни сте. Ние знаем, че сте виновни. Можем да докажем вината ви. Така че край с обвиненията към други хора. Съдията, който ще реши дали да ви изпрати в изправителен дом и за колко време, ще ме попита в съда дали сте ни съдействали. Ако кажа „да“, това му харесва. Ако кажа „не“, се мръщи и не му харесва. Ясно?

— Искам адвокат — обади се Джеси.

— Ще ти намерим, не се тревожи — изстреля Хамилтън в отговор. — Скот, отведи ги в ареста.

Ворман скочи на крака, свали чифт белезници от колана си, стисна Джеси за врата, изправи го и щракна белезниците на ръцете му зад гърба. Отвори вратата и точно преди да го изведе, Линда удари по масата и каза:

— Чакайте малко! Искам да разбера истината! Искам вие двамата да кажете истината. Сядай, Джеси. Сядай срещу мен и ми кажи какво се случи.

Ворман пусна Джеси, който беше смаян от бързината, с която му сложиха белезниците. Предпазливо приседна на ръба на стола, все още с белезници и с ръце зад гърба.

Всички си поеа дълбоко дъх, а Джона каза:

— Направихме го, понеже ни трябваха пари.

Тео тъкмо си пишеше домашните, когато от интеркома в кантората се разнесе гласът на баща му:

— Тео?

— Да, сър.

— Би ли дошъл в заседателната зала, ако обичаш?

— Разбира се.

И двамата му родители бяха там, а майка му беше плакала.

— Какво има? — попита Тео.

— Имаме добри новини — съобщи баща му.

— Тогава защо мама плаче?

— Не плача, Тео — отговори тя. — Вече не.

— Току-що говорих с инспектор Ворман — каза баща му. — Арестували са две момчета за обира в магазина на Биг Мак, братята Джеси и Джона Фин. Полицията намерила повечето откраднати стоки в дома им.

— Майка им е моя клиентка, Тео — тъжно отбеляза госпожа Буун.

Не може да бъде, помисли си Тео, но не каза нищо.

— Момчетата признали всичко — продължи господин Буун, — включително малката си терористична атака срещу теб. Явно доста са ядосани заради развода.

— Съжалявам, Тео — каза госпожа Буун. — Трябваше да се досетя.

Тео си пое дълбоко въздух, усмихна се и си помисли за Айк. Шантавият му чичо беше разгадал загадката много преди всички останали.

— Страхотно — каза Тео. — Срязаните гуми, камъкът, нападките в интернет, край с всичко, така ли?

— Да — увери го баща му. — Решителният пробив настъпил, когато някой в училището съобщил, че по-малкото момче, седмокласникът, има мобилен телефон в джоба си. Както знаеш, това е

против правилата, а телефонът се оказал откраднат от магазина. И така, стъпка по стъпка открили още откраднати предмети в шкафчетата на момчетата, а после полицаите издействали заповед за обиск.

Тео се правеше, че всичко това е изненада за него. Усмиваше се и кимаше щастливо. Радостта му не беше преструвка, за разлика от изненадата. Кошмарът му бе приключил.

— Какво ще стане с тях? — попита той.

— Това ще реши съдът за малолетни — отговори госпожа Буун. — По-големият, Джеси, има и предишни провинения, така че него сигурно ще го пратят в изправителен дом. Джона най-вероятно ще бъде поставен на изпитателен срок.

— А как ще се отрази това на теб и на майка им, която ти е клиентка? — попита Тео.

— Не мога да я представлявам, Тео. Утре ще се оттегля като неин адвокат. Синовете й са те нападнали заради мен и аз трябваше да се досетя. Много съжалявам.

— Моля те, мамо, ти изобщо не си знаела.

— Права е, Тео — додаде господин Буун. — Може да се наложи да се явим пред съда за малолетни и да разкажем какво са направили двете момчета. Така че майка ти не може да представлява госпожа Фин, след като ние вероятно ще свидетелстваме срещу синовете й. Знам, че е неприятно, но нямаме друг избор.

Тео сви рамене и тайничко се зарадва, че семейство Фин вече няма да имат никакво вземане-даване с „Буун и Буун“.

Тео беше на седмото небе. Родителите му въздъхнаха облекчено. Дори Джъдж изглеждаше по-щастлив.

— Понеделник е — каза Тео. — Ще отскоча да се видя с Айк.

От стереото тихо звучеше Боб Дилън. Айк пушеше лула и над стаята беше надвиснал синкав облак. Тео беше изпратил десетки есемеси на Айк този ден, за да го държи в течение. Последният гласеше: Фин са арестувани. Пълни признания. Ура!

— Поздравления, Айк — каза Тео и остави петдесетте долара върху разхвърляното бюро на чичо си. — Заслугата е твоя.

Айк се ухили широко, понеже сега не беше време да се прави на скромнен.

— Какво да ти кажа? Гениален съм!

— Прекрасно, Айк, просто прекрасно.

— В какво настроение е Марсела?

— Не много добро. Не може да си прости, че не се е досетила.

— А трябваше. Марсела е умна и трябваше да заподозре, че е нещо, свързано с нейните дела.

— Не я обвинявай, Айк. И бездруго ѝ е гадно.

— Добре, но след като на мен ми хрумна, би трябвало тя също да се досети.

— Съгласен съм. Ще ѝ кажем ли, че ровихме из делата ѝ?

Айк наклони стола си и вдигна крака върху бюрото си, събаряйки няколко папки.

— Знаеш ли, Тео, мислих си за това. Не е сега моментът да си признаваме.

— А кога?

— Не знам. Дай да мине малко време. Сега всички са доста напрегнати. Родителите ти умираха от притеснение. Нека нещата да се поуталожат и после ще обсъдим въпроса, само ти и аз.

— Ще се чувствам по-добре, ако кажем всичко на родителите ми.

— Може би, а може би не. Виж, Тео, честността е голяма добродетел. Винаги трябва да се стремиш да бъдеш честен и почтен, а ако майка ти те попита дали си откраднал паролата, дали си ми я дал и така си ми осигурил достъп до бракоразводните ѝ дела, трябва да признаеш. Така ще е честно, нали?

— Да.

— Обаче тя не знае и може никога да не разбере. Така че непочтено ли е да не ѝ казваме?

— Чувствам се непочтен.

— Ти си на тринайсет. Споделял ли си с майка си всяка беля, която ти се е разминала?

— Не.

— Ама разбира се. Никой не го прави, Тео. Всички си имаме своите малки тайни и стига да са безобидни, на кого му пука? С времето тайните изчезват и вече нищо няма значение.

— А ако някой провери записа на влизанията в архива на кантората и установи чуждо проникване?

— Естествено, ако те попитат, ще си признаеш. Аз също ще се намеся, ще кажа истината и ще поема цялата вина.

— Не можеш да поемеш цялата вина, Айк, защото аз откраднах паролата.

— При дадените обстоятелства така е редно. Ще си поговоря с вашите и ще им обясня, че съм настоял да прегледаме делата. Ще поспорим, но ние и без това си спорим от известно време. Понякога човек трябва да се бори, Тео. Запомни го.

— Сигурно е така, но все пак се чувствам зле.

— Да направим така: няма да споменаваме случилото се цял месец. Записвам си. След един месец отново ще го обсъдим.

Тео се позамисли и неохотно се съгласи.

— Добре. — Знаеше обаче, че никак не е добре и че ще го гризе отвътре, докато не признае на майка си всичко. — Мама те кани днес на вечеря в „Робилио“.

— Благодаря й от мое име.

— Трябва да тръгвам. Не знам какво да ти кажа, Айк. Ти си най-великият.

— Може би не най-великият, но съм в челната петорка.

Тео изтрополи надолу по стълбите, яхна колелото си и се запъти към кантората. Въртеше бясно педалите и летеше по улицата. Всичко му се струваше по-леко — въздухът, настроението му, колелото.

Теодор Буун вече не беше заподозрян.

Издание:

Американска Първо издание

ИК „Обсидиан“ София, 2012

Редактор: Димитрина Кондева

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-300-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.